

Львівський державний університет внутрішніх справ

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО

LAW. COMMUNICATION. SOCIETY.

RECHT. KOMMUNIKATION. GESELLSCHAFT.

LE DROIT. LA COMMUNICATION. LA SOCIÉTÉ.

Матеріали науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти
(українською та іноземними мовами)

09 квітня 2021 року

Львів
2021

УДК 351.75(063) = 00
Ф79

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою факультету № 2 Інституту з підготовки фахівців для підрозділів
Національної поліції Львівського державного університету внутрішніх справ
(протокол від 12 травня 2021 р. № 11)

Рецензенти:

Т. П. Дяк, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри прикладної лінгвістики НУ «Львівська політехніка»

О. М. Балинська, доктор юридичних наук, професор, проректор Львівського державного університету внутрішніх справ

Право. Комунікація. Суспільство. Law. Communication. Society. Recht. Kommunikation. Gesellschaft. Le droit. La communication. La société: матеріали науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти (українською та іноземними мовами) / за заг. ред. канд. філол. наук, доц. І. Ю. Сковронської. Львів: ЛьвДУВС, 2021. 245 с.

Матеріали збірника стануть у нагоді всім, хто прагне вдосконалення рівня володіння іноземними мовами, а також дбає про зростання особистої мовної культури загалом.

The materials of the conference will be a good opportunity to all those who seek to improve the level of knowledge of foreign languages, and also cares about the growth of personal linguistic culture in general.

Опубліковано в авторській редакції.

УДК 351.75(063) = 00
© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2021

СЕКЦІЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Andryashevskyi A.
Student of Law Faculty
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Lopatynska I.

LAW ON REFERENDUM AS A MANIFESTATION OF DEMOCRACY IN UKRAINIAN SOCIETY

The constitutional rights and freedoms of citizens have recently become more popular among the population of Ukraine, because these rights give citizens the opportunity to choose the path of development that they consider necessary for their country.

One of the manifestations of the government's observance the constitutional norms of citizens is the famous Law of Ukraine "On Democracy through All-Ukrainian Referendum", finally established the procedure for holding power of the people based on their own opinion and not the officials' visions.

"If you've noticed, it's a certain regularity: when society supports something and politicians oppose this, it means that politicians want to take something away. It was like in the case when we abolished parliamentary immunity, and. For someone, it is a catastrophe, because now important decisions can be made not only by politicians, but by all citizens of Ukraine in a referendum, " the President said.

On January 26, 2021, deputies adopted the Bill №3612 in the second reading. 255 parliament members voted "for" this project, 58 pressed the button "against", another 40 abstained. This law will come into effect after it is signed by the Head of the Verkhovna Rada of Ukraine and the President of Ukraine.

According to the law, the subject of all-Ukrainian referendum may be the following issues:

- on approval of the law on amendments to sections I, III, XIII of the Constitution of Ukraine;
- of national importance;
- on changing the territory of Ukraine;
- on termination of the law of Ukraine or its separate provisions.

At the same time, the following questions may not be put to a referendum, if they:

- contradict the provisions of the Constitution, universally recognized principles and norms of international law, enshrined, first of all, in the Universal Declaration of Human Rights, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, and its protocols;

- abolish or restrict the constitutional rights and freedoms of person and citizen and guarantees their implementation;
- aimed at eliminating the independence of Ukraine, violating the state sovereignty, territorial integrity of Ukraine, creating a threat to the national security of Ukraine, inciting interethnic, racial and religious hatred;
- issues of taxes, budget and amnesty;
- transferred to the jurisdiction of law enforcement agencies, prosecutors or courts by the Constitution of Ukraine and laws of Ukraine.

In a national referendum may be imposed only one question. The results of the people's will in the all-Ukrainian referendum are mandatory for consideration and decision-making in the manner prescribed by the Constitution and laws of Ukraine. But a new referendum on issues previously supported in the referendum may be held no earlier than three years from the date of announcement of the results of the relevant all-Ukrainian referendum.

The right to vote in the national referendum have citizens of Ukraine, which on election day was 18 years old and have not declared incompetent. According to the rules, a referendum is similar to an election: citizens submit a ballot paper or use electronic voting.

Well-known politician of today, Alexander Kornienko (head of the political party) believes: "People seek to make decisions that directly affect their lives and future. And to deprive citizens of this desire, unfortunately, is the usual undisguised, refined cynicism of politicians who have ruled behind the scenes for decades, despite the will, opinion and mood of the people. Today, those who do not respect their own people oppose the law on the referendum. It was contempt for the people that sent many politicians to the dump of history. Today it is impossible to govern the state without the mechanisms of direct democracy.

Gone are the days when all decisions could be made in an almost "family circle" of a limited number of people in power. This is not only Ukrainian; this is a global trend "[3].

There are many countries in the world need for this law, for example France (1972): a referendum in support of the European Economic Community (68.3% - "for"); Poland (2003): resolving the issue of EU membership (77.5% - "for"); Switzerland (2020): granting men childcare leave (60.34% - "for"), etc.

However, despite such an attractive side of this law, it should be understood that the simple adoption of this law will not allow it to fully function and fulfill its purpose. Its full implementation requires very important things, such as the law on "e-voting", which will ensure the protection of votes during electronic voting, which is provided by the voting procedure. According to the law on referendum; it is necessary to clearly define and prescribe the powers of the Constitutional Court of Ukraine in this law, in order to comply with the constitutional conduct of referendum; clearly define the procedure for implementing those decisions that will be approved in a referendum, because the law should not only be "on paper" and so on.

A well-known member of the Verkhovna Rada of the 9th convocation, Oksana Savchuk, believes: "As for the referendum, it is for me the same non-living law as the President's impeachment. On the one hand, they accept, put a tick, and in principle, if you ask people, only a small percentage will be interested in the referendum procedure. In fact, most people imagine it like this: they will come, take a ballot, vote, put their point of view ("yes / no") and they will see the result. All this will be discussed, there will be a new shower of emotions, we will not think about tariffs etc., because we will distract attention from some very important issues. Electronic voting, for example, provides an element for fraud. You just need to prescribe a good procedure for this action "[4].

Thus, the recently passed bill is good enough manifestation of democracy on the one hand and the other not meaningful. All these aspects indicate that this law should be thought out better in the future, before implementing it in practical application.

1. Закон України «Про народовладдя через всеукраїнський референдум». URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69060

2. Сайт Президента України. URL: <https://www.president.gov.ua/ru/news/prezident-shodo-zakonu-pro-referendum-vidteper-vazhlivi-rish-66253>

3. Сайт партії «Слуга Народу». URL: https://sluga-narodu.com/referendum/?gclid=Cj0KCQjw0oCDBhCPARIsAII3C_FfLHlSnq3dhappRYz0jGDSAwj6WVxrVDAEKSQrEDgGS3LBBVuA9JYaAr9C

4. Інтерв'ю телеканалу «Прямий». Тетяна Савчук про Закон України «Про народовладдя через всеукраїнський референдум». URL: <https://prm.ua/ru/>

Apetyk Mykola
3rd year student
Lviv State University of Internal Affairs
Scientific Adviser
Horun Halyna

INFORMATION SECURITY. PROSPECTS FOR ITS DEVELOPMENT FOR UKRAINE

The use of the World Wide Web and new technologies is accompanied by such phenomena as low level of security culture, increase of online users and dependence on digital infrastructure, spread of unwanted content, development of cyber fraud, information leakages, data loss, unauthorized access to information.

Cyberwarfare and cyberterrorism acquire global nature and pronounced dynamics, complicating their detection and opportunity to counteract.

Banking crime is also expanding, the number of unauthorized interference with computers has increased, and the responsibility for such crimes does not meet the standards of the International Cybersecurity Convention.

For example, according to the criminal proceedings No. 554/8338/17 in Poltava, 1.16 million UAH were stolen from 41 people by three persons; the punishment they received was insignificant, and there are a lot of such cases, since in 2018 the cyber police registered 11 131 criminal proceedings [1].

The increase in number of information crimes for last five years in 2.5 times means that each of us, especially the state, should improve information security.

What is information security? Information security means protecting information and information systems from unauthorized access, use, disclosure, disruption, modification, or destruction. The terms information security, computer security and information assurance are frequently used interchangeably. These fields are interrelated and share the common goals of protecting the confidentiality, integrity and availability of information; however, there are some subtle differences between them. These differences lie primarily in the approach to the subject, the methodologies used, and the areas of concentration. Information security is concerned with the confidentiality, integrity and availability of data regardless of the form the data may take: electronic, print, or other forms [2].

In the Ukrainian legislation the term is only enshrined in the Law of Ukraine ‘On Basic Principles for the Development of an Information-Oriented Society in Ukraine for 2007-2015’ [3].

To cite examples, information security is about your bank card protection, the integrity of medical data in the helix system, not forbidden content on social networks, the inability of outside editing of laws on rada.gov.ua, the privacy of messages in messengers, and protection from cyberattacks on critical infrastructure objects, such as Boryspil airport.

So, we sorted out with the meaning of information security. But what perspectives may have Ukraine in this sphere? In my opinion, given the experience of the world’s best practices, information security in Ukraine should be considered as a system consisting of the four components: legal, technical, communicational and educational. Many experts in the field of information security agree with this statement.

The legal component should set the rules and guarantee the state system of information protection legal mechanisms, provide the appropriate mechanism for prevention, reaction and investigation of any attacks on information security.

The technical component should provide confidentiality, integrity and accessibility of information with engineering- technical measures;

Communicational component is a provision with system for monitoring and content creation on social networks;

The educational component is an integrated systematic training on information security in educational institutions, as well as training for state authority and municipal government bodies employees, who work with information.

Summarizing the above, we can draw the following conclusions:

- There is still no clear concept of information security in Ukraine which could enshrine these provisions in law
- We need to identify the main directions of reform. For example, to conduct comprehensive audits (legal, technical, communicational and educational) in the field of information security in state authorities with the involvement of stakeholders.
- The government should also create favorable conditions for public and governmental organizations that will develop an effective concept for the development of information security in Ukraine.

Reforms in Ukraine are now proceeding rapidly, so we hope to implement information reform.

-
1. Information security now: what elements are missing? Expert center for human rights, 2020, URL: <https://ecpl.com.ua/en/news/information-security-now-what-elements-are-missing/> Access mode (26.02.2020).
 2. Information Security Resources, SANS, 2018, URL: <https://www.sans.org/information-security> Access mode (26.02.2020).
 3. 'Basic Principles for the Development of an Information-Oriented Society in Ukraine for 2007-2015', Information of the Verkhovna Rada of Ukraine, 2007, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16#Text> Access mode (26.02.2020).

Avhustynovych Vladyslav
Hryhoriev Volodymyr

1st year students

Lviv Polytechnic National University

Scientific Adviser

Vovchasta Nataliia

INFLUENCE OF COVID-19 IN THE TRANSPORT INDUSTRY

A global health crisis of the magnitude we are experiencing has not struck the international community for over a century. In this unprecedented crisis, all countries and all areas of our daily life are profoundly affected and in disarray.

No vaccine and no cure for the new disease are known at this point. Scientists everywhere are working around the clock towards a remedy, but it will take time and humankind remains exposed in the meantime. The virus is incapable of travelling; it is we humans who, inadvertently, carry it to new places where it can then wreak more havoc.

As a result, the world has come to a near standstill. From local transport to global supply chains, nothing has been spared. In urban traffic and on global trade routes, bustling movement has given way to eerie calm. Roads around the world resemble "arteries without blood", as one commentator put it. Activity in the aviation

sector has fallen by 90% or thereabouts; car sales have slumped by the same order of magnitude in some countries; in many cities the level of citizens' mobility is in the single-digit percentages compared to the pre-Coronavirus era [1].

The transport sector finds itself in a totally unprecedented situation. One of its chief roles in society is to enable citizens to meet face to face, it is perhaps the main facilitator of social interaction. Now, that function has come to a halt as result of the restrictions in place around the world.

At the same time, it must continue to function where moving people and goods is an imperative, not a choice. Doctors and nurses must be able to get to work. Hospitals must be able to receive the supplies they need. Confined citizens rely on provisions being delivered to shops. Not least, international supply chains must continue to move as seamlessly as possible to keep the inevitable economic impact as limited as possible.

It is a paradigm shift. Never before have world leaders put such constraints on the movement of people and goods. Now decisions have to be made on how to run transport services within these constraints and how to help the sector survive this difficult time.

The pressure on organizations during this coronavirus pandemic has shifted from moving citizens to keeping a core transportation system operational with a skeleton workforce to ensure freight and key essential workers can continue to move. A secondary effect of this shift is the sudden change in sources of revenue for transportation operators, with many experiencing an unexpected shortfall in their finances. Organizations will need to plan ahead to ensure that the transportation network will be ready for a return to normal operations when the coronavirus pandemic lockdown measures are lifted.

Transportation organizations will need to ensure that transportation networks can continue to operate throughout the lockdown measures, striking a balance between reduced operations and providing enough capacity for key workers to be able to practice social distancing.

Longer-term investment programs may need to be replanned and reprioritized in light of decreased revenue.

Organizations will need to plan for the availability of key personnel to ensure that staff with critical skills and training are available throughout the coronavirus pandemic to keep networks operational.

Commuting and traveling patterns may not recover to their pre-COVID-19 state once lockdowns are lifted.

Determine the cost and revenue implications of low ridership and protect core assets.

Protect the availability of key personnel and use training to build up a larger pool of available workers for key roles.

Engage with government and other stakeholders to determine the key requirements of the transportation network.

Create a number of contingency plans for the resumption of service, taking into account a rapid surge in demand [2].

That's why solutions to overcome the crisis and mitigate its impact must be found across transport modes and across economic sectors. In concert with sectors such as energy, trade, tourism or urbanism, the transport sector will have to play an important role in the recovery.

1. Kim, T. Transport in the Face of the Pandemic. URL: <https://www.itf-oecd.org/transport-face-pandemic> (Last accessed: 22.01.2021)

2. Bowman, K.&Crowley, E. Managing the crisis: Guidelines for transportation leaders

URL: <https://www2.deloitte.com/us/en/pages/about-deloitte/articles/covid-19/covid-19-impact-on-transportation-sector.html> (Last accessed: 23.01.2021)

Berkyta Bohdana

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific adviser

Bondarenko Viktoriia

COMMUNICATION SKILLS FOR WORKPLACE SUCCESS

The ability to communicate effectively with superiors, colleagues, and staff is essential, no matter what industry you work in. Workers in the digital age must know how to effectively convey and receive messages in person as well as via phone, email, and social media [1].

In the present scenario, boasting about only technical skills is not enough to get the work done at the workplace. It does not matter how good of an employee or employer you are or how good your working style is, your career will thrive based on your soft skills. With that said, you cannot avoid communication in the workplace – in person, on-call, or on-screen. Simply put, completing a task or a project requires the support of the whole team, and without proper communication, things will remain under the rock.

Sometimes the most important thing at work is what you are working with – the right phones, the right internet, and even the perfect orientation of desks. Sometimes it is not as simple as that – sometimes your success is completely dependent on effective communication skills. See below for a few things you should focus on in the workplace to help maximize the efficiency of each conversation.

1. Listening

Being a good listener is one of the best ways to be a good communicator. No one likes communicating with someone who cares only about putting in her two cents and does not take the time to listen to the other person. If you are not a good listener, it is going to be hard to comprehend what you are being asked to do.

2. Nonverbal Communication

Your body language, eye contact, hand gestures, and tone of voice all color the message you are trying to convey.

Eye contact is also important; you want to look the person in the eye to demonstrate that you are focused on them and the conversation. (However, be sure not to stare at the person, which can make him or her uncomfortable.)

3. Clarity and Concision

Good verbal communication means saying just enough – do not talk too much or too little. Try to convey your message in as few words as possible. Say what you want clearly and directly, whether you are speaking to someone in person, on the phone, or via email. If you ramble on, your listener either will tune you out or will be unsure of exactly what you want.

4. Friendliness

Through a friendly tone, a personal question, or simply a smile, you will encourage your co-workers to engage in open and honest communication with you. This is important in both face-to-face and written communication. When you can, personalize your emails to co-workers and/or employees – a quick "I hope you all had a good weekend" at the start of an email can personalize a message and make the recipient feel more appreciated.

5. Confidence

It is important to be confident in your interactions with others. Confidence shows your co-workers that you believe in what you are saying and will follow through.

6. Empathy

Using phrases as simple as "I understand where you are coming from" demonstrate that you have been listening to the other person and respect their opinions. Even when you disagree with an employer, co-worker, or employee, it is important for you to understand and respect their point of view.

7. Open-Mindedness

A good communicator should enter into any conversation with a flexible, open mind. Be open to listening to and understanding the other person's point of view, rather than simply getting your message across.

By being willing to enter into a dialogue, even with people with whom you disagree, you will be able to have more honest, productive conversations.

8. Respect

People will be more open to communicating with you if you convey respect for them and their ideas. Simple actions like using a person's name, making eye contact, and actively listening when a person speaks will make the person feel appreciated. On the phone, avoid distractions and stay focused on the conversation.

9. Feedback

Being able to give and receive feedback appropriately is an important communication skill. Managers and supervisors should continuously look for ways to provide employees with constructive feedback, be it through email, phone calls, or weekly status updates.

10. Picking the Right Medium

An important communication skill is to know what form of communication to use. For example, some serious conversations (layoffs, resignation, changes in salary, etc.) are usually best done in person [2].

The Role of Communication in Team Building

While no one doubts the significance of team building in the workplace, the need to maintain the team and persistently nurture an ecosystem where it can thrive and grow is often ignored. Having quality communication skills in the workplace can help keep the team together and make the work environment lively and positive.

It not only creates an understanding but awareness as well that promotes proficiency as team members complete their tasks. For an organization, the elements of good team communication skills in the workplace are crucial to accomplish and sustain profit [3].

Now that you know good communication is the key ingredient for workplace success that delivers a successful, performing team, it is time that you learn how to approach good communication with your employers and team members [4].

Communication skills allow you to understand and be understood by others. These can include but are not limited to sharing ideas with others, actively listening in conversations, giving and receiving feedback and public speaking. Indeed data shows that communication skills consistently ranked as one of the most-commonly listed skills in new job postings by employers in 2020. Effectively using, improving and displaying your communication skills can help you both advance in your career and be competitive when searching for new jobs.

1. Top 10 Communication Skills.

URL: <https://www.thebalancecareers.com/communication-skills-list-2063779>

2. The Role of Communication in Team Building. URL: <https://www.greycampus.com/blog/others/communication-skills-required-for-workplace-success>

3. What are communication skills? URL: <https://www.indeed.com/career-advice/resumes-cover-letters/communication-skills>

4. Communication. URL: <https://www.ykc.com/10-communication-skills-workplace-success/>

Bidnyk Maksym

3rd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

Law enforcement officials play a fundamental role in society in serving and protecting the people and in upholding the law. That role remains valid at all times – including in times of armed conflict and other situations of violence. This places a high level of responsibility on law enforcement officials, who are required to fulfil their duties in absolute respect of the applicable national and international law, however difficult and even dangerous the circumstances might be. This is far from an easy undertaking; the legal, ethical and professional requirements that have to be met are very demanding. However, compliance with international rules and standards establishes the indispensable framework enabling law enforcement officials to contribute effectively to peace, security and stability in society [1, c. 66].

The police are the most visible manifestation of government authority responsible for public security. While being under enormous pressure throughout the OSCE area to counter the rising tide of organized crime and the new threats to international and national security, including those emanating from terrorism, the police must operate in accordance with national and international law and respect human rights at all times. The OSCE participating States “consider the democratic political control of the police to be an indispensable element of stability and security.” In the course of supporting a democratization process in post-conflict societies, as well as societies in transition, a growing emphasis has been placed on the rule of law [2, c. 8]. In order to live up to the public’s trust, the police must demonstrate professionalism and integrity by adhering to a code of professional conduct. In view of limited resources and the need to set priorities for action, police must use discretion when enforcing the law. Police discretion, however, “is only permissible and desirable when it is fairly in the interest of justice”, and when it conforms to guidelines and the code of professional conduct. This code should reflect the highest ethical values expressed in prohibitions and imperatives of police work. The police must demonstrate a high degree of integrity in their performance, be willing to resist temptations to abuse police powers, and adhere to these values. The police must execute their duties in a skilful, honest, impartial and efficient manner, considering only the public interest and the people they serve. Police officers should take proper care of and maintain equipment and should spend financial resources efficiently. Police officers should abstain from any activity outside the police which is likely to interfere with the impartial performance of their police duties or which may give rise to the impression amongst the public that this might be the case [2, c. 14]. In any use of force the police and other law enforcement officials must respect the principles of necessity and proportionality. Each use of force must be justified and justifiable. Rules governing the use of force, including weapons that may lawfully be used, should be set out in national legislation and other administrative provisions. Medical assistance shall be provided to any person, including a criminal suspect, who has been injured during action by any law enforcement official. The police and other law enforcement officials shall be held accountable for their use of force. Operations shall be planned to minimize the risk of death or injury [3].

The effective functioning of the National Police of Ukraine is a prerequisite for protecting the constitutional order, ensuring the rule of law and order, respect for human rights and freedoms. The success of the national interests and the stability of the social development of the state depend largely on the activities of the National Police of Ukraine [4, c. 15].

A police event is an action, a set of preventive, or a coercive measure that restricts certain human rights and freedoms and is enforced by police in accordance with the law on the use of police powers. A police measure is solely for the exercise of police authority and must be lawful, necessary, proportionate and effective [5, c. 29].

Police measures are used in public administration for the protection of public relations arising in certain spheres of public activity, and the mechanism of legal regulation of the application of police measures establishes the grounds and procedure for the application of appropriate preventive or coercive measures. Therefore, it is the knowledge of the national police officers about the fundamental rights and freedoms of citizens and the manner in which they are exercised that enables them to be properly guided in the application of measures of persuasion and coercion to each individual citizen.

Bila Liliia

4th year student

Lviv State University of Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

CONCEPT *HOME* IN ENGLISH PROVERBS AND SAYINGS

For a long time, every nation has used stable phrases in everyday speech along with words and stable combinations of words, one of the varieties of which are proverbs and sayings. They attract native speakers with their capacity and ability to use them in different speech situations and for different speech purposes.

Note that many proverbs and sayings are ancient sayings reflecting the most important thoughts, ideas, observations of the people, and therefore, their analysis is of considerable interest to researchers.

The essence of any proverb and saying is that it is designed to express thoughts about the values of the world. Every proverb and saying has a link to the concept as a keyword to be evaluated.

A concept as a complex mental complex includes, in addition to semantic content, also an assessment, a person's attitude to a particular reflected object [1].

The relevance of this study is due to the lack of study of individual concepts, including the concept *HOME*, as well as the interest of modern linguistics in linguistic

means of reflecting the picture of the world. Relevance is also determined by the tasks of intercultural communication [2].

The object of this research is English proverbs and sayings. The subject of the research is the concept HOME, presented in these proverbs and sayings.

The purpose of this work is to analyze the concept HOME in English culture.

Since proverbs and sayings differ in their regularity, we can conclude that they really express the most relevant concepts, judgments of their carriers. Proverbs and sayings reflect the state of society at one stage or another of its development, fix its way of life, customs, traditions [3].

English linguistic culture has its own specific features and a certain commonality. The study of the national concept HOME, in this case, is one way to find out the uniqueness and universality of these cultures.

It is known that to express the concept HOME in English there are two lexemes – “home” and “house”, which form, respectively, two sets of meanings.

The examples collected and analyzed by us allow us to single out the main groups with the lexeme “home”. This lexeme is a part of proverbs and sayings represented by the following semantic groups:

Family hearth, home cosiness, ensuring safety and comfort:

East or West, home is best, There is no place like home, The furthestest way about is the nearest way home, The wider we roam, the welcomer home, Far from home near the harm.

The idea of a closed home correlates with the important opposition – “friend or stranger”. According to the British linguistic world picture, it is the closeness of the house as a “house” that ensures the preservation of “own” space, while other people (“strangers”) violate the closeness: *Curiosity is ill manners in another’s house; He that marries a widow and two children has three back doors to his house.*

The opposition “friend or stranger” gets another meaning in the sayings and proverbs that have the word “home”. The oppositions “close – distant”, “safe – dangerous” are significant, which are revealed through the image of the road: *Far from home, near the harm; There is no place like home; East, west, home's best; Go abroad and you'll hear news of home.*

If a person leaves the house, then the unity of home and family is destroyed: *He that would be well needs not go from his own house.*

Moreover, home can be seen as part of a person's emotional experience (*Home is where the heart is*) or intellectual (*Go where he will, a wise man is always at home*).

These words have the first dictionary meaning – houses, dwellings, but the lexeme “house” is traditionally used with the main meaning “building, room”, while in the lexeme “home” this meaning in most of the cases under consideration does not appear at all or plays a secondary role. “House”, in other words, is the condition for the existence of “home”, its external protection, the limitation of the inviolable territory.

The home for the bearer of the folk linguistic consciousness is part of the unchanging environment of a person, the sphere of his existence, a source of practical use and much more. The house is a symbol of constancy, reliability and a sense of security, belonging to the family, clan.

All the most important categories of human life are correlated with the concept of “home” to one degree or another.

The above-considered meanings of English lexemes allows us to draw some conclusions regarding the national-cultural specifics of the symbolic meaning. Obviously, the symbolism of home in English is narrowed down to the last limit of a person’s inner world. The symbolic meanings of the English lexeme house can be considered the meanings of the inner world, limit and mind, and for the lexeme house the meanings of the fence of property (wall) and hospitality.

1. Приходько А. М. Концепт як об’єкт зіставного мовознавства/ А. М.

Приходько // Мова. Людина. Світ : До 70-річчя професора М. Кочергана : зб. наук. ст. / [відп. ред. О. О. Тараненко] - К. : Вид. центр КНЛУ, 2006. - С. 212-220.

2. Давиденко, І. (1). Когнітивний аспект концепту ДІМ – HOUSE / HOME в англійській мові: особливості перекладу в межах різних доменів. *Вісник ХНУ імені В. Н. Каразіна. Серія: Іноземна філологія. Методика викладання іноземних мов*, (84), 143-150. Retrieved from

<https://periodicals.karazin.ua/foreignphilology/article/view/8151>

3. Шевченко І. С. Дублетний концепт Дім-House/ Home і англійській мовній картині світу /І. С. Шевченко, І. В. Давиденко // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лемі Українки : Філологічні науки. Мовознавство. – 2012. - № 23. – С. 165-169.

Bilyi Roman
3rd year cadet
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Posokhova Anzhela

PARTICIPATION OF AN INTERPRETER IN CRIMINAL PROCEEDINGS

One of the important novelties of the CPC of Ukraine of April 13, 2012 was the norm of Article 68 of the CPC of Ukraine, which enshrines the procedural status of the interpreter as a participant in criminal proceedings [1, p.1].

An important condition for ensuring the equality of citizens in criminal proceedings, regardless of their racial and social affiliation, is the issue of language in criminal proceedings.

Today, the number of crimes committed by citizens of other countries is growing rapidly. This, in turn, increases the need to involve an interpreter in criminal proceedings.

In particular, according to statistics, in 2011 1704 foreigners committed crimes in Ukraine, in 2012 the number of such people increased to 1722. In 2013 1685 of such criminals were found [1, p.1]. Up to now their amount rose to a great extent.

Without an interpreter, it becomes impossible to ensure proper communication between those participants in criminal proceedings who do not speak the language of the proceedings. An interpreter is any person who is not interested in the outcome of the case, who is fluent in the language of the trial, as well as the language of individual participants in the process, who is involved in criminal proceedings to facilitate justice by providing the necessary translation [2, p.273].

According to Article 7 of the CPC of Ukraine, the language in which criminal proceedings are conducted is one of the most important principles of criminal proceedings [4, p.9].

In accordance with Part 3 of Article 29 of the CPC of Ukraine, an investigating judge, court, a prosecutor provide participants in criminal proceedings who do not sufficiently or not speak the state language, the right to testify, petition and file complaints, to appear in court in their native language or other language they own, using the services of an interpreter in the manner prescribed by the CPC of Ukraine [4, p.16].

Part 1 of Article 68 of the CPC of Ukraine states that if it is necessary to translate explanations, documents, testimony of a party to criminal proceedings, the investigating judge or court involves an appropriate translator (sign language interpreter) [4, p.44].

Any person who is fluent in the language of the criminal proceedings and in the language of the participant in the criminal proceedings who does not speak the language of the proceedings may be engaged as an interpreter. A person who interprets does not have to be an interpreter by his/her speciality or profession. The criminal procedure legislation of Ukraine does not contain specific requirements for an interpreter.

According to Part 4 of Article 68 of the CPC of Ukraine, before the proceedings, the party involved in the criminal proceedings who engaged an interpreter, either the investigating judge or the court convinces of the identity and competence of the translator, but the law does not specify the competence of the translator [3, p.80].

This issue today needs significant refinement and clarification of the professional qualities of an interpreter. In criminal proceedings, an interpreter is endowed with a number of procedural rights, in particular to ask questions in order to clarify the correct translation, to receive remuneration for the translation and reimbursement of costs associated with his involvement in criminal proceedings, to get acquainted with the materials of procedural actions in which he participates, and submit comments to them, make a request for security in cases provided by law [4, p.44].

Also, an interpreter must perform such procedural duties in criminal proceedings as make a complete and correct translation, certify the correctness of the translation with his

signature, resign, in the circumstances provided by the CPC of Ukraine, come on summons to the investigator, prosecutor, investigating judge or court, etc. [4, p.44].

For knowingly false translation or for refusal without good reason to perform the duties assigned to him, an interpreter is liable under the law [4, p.44].

According to Article 2 of the Law of Ukraine “On Ensuring the Security of Persons Participating in Criminal Proceedings” of 23 December 1993, an interpreter, as well as members of his family and close relatives, belong to the group of persons entitled to security from threats or other illegal actions [5, p.1].

In accordance with Part 2 of Article 327 of the CPC of Ukraine, the arrival of an interpreter in court (except for his involvement in court) is ensured by the party to the criminal proceedings who requested his summons, and the court, in turn, assists the parties in criminal proceedings to ensure the interpreter's appearance by making a summons [4, p.192].

Article 222 of the CPC of Ukraine states that it is inadmissible to disclose information of pre-trial investigation by an interpreter, became known to him, in connection with the performance of his official duties [4, p.129].

According to Article 187 of the CPC of Ukraine, an interpreter is criminally liable for disclosure without the permission of the investigator, prosecutor of the pre-trial investigation, if he was duly notified of the obligation not to disclose such data [4, p.106]. The interpreter's refusal without valid reasons to perform his duties in court or during a pre-trial investigation, as well as knowingly false translation entail criminal liability under Articles 384 and 385 of the Criminal Code of Ukraine [6, p.188].

1.Kuzyk T. M. Teoretyko-pravovi aspekty uchasti perekladacha u kryminal'nomu provadzhenni. 2014. S.1-17.

2.Shkelebey Viktoriya Anatoliyivna. Perekladach yak uchasnyk kryminal'noho provadzhennya. S.272-274.

3.Koval' M.M., Vysochyn V.O. Uchast' perekladacha u kryminal'nomu provadzhenni. 2018. S.79-81.

4.Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny vid 13.04.2020 r.: ofitsiynyy tekst stanom na 14.01.2021 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>;

5.Zakon Ukrayiny “Pro zabezpechennya bezpeky osib, yaki berut' uchast' u kryminal'nomu sudochynstvi” vid 23.12.1993 r.: ofitsiynyy tekst stanom na 03.07.2020 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3782-12#Text>

6.Kryminal'nyy kodeks Ukrayiny vid 05.04.2001 r.: ofitsiynyy tekst stanom na 30.12.2020 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#top>

Bilyk Olga
4th year student
Lviv State University of Life Safety
Scientific Adviser
Ivanchenko Mariia

VERBALIZATRION OF THE DIGNITY CONCEPT IN ENGLISH

The special attention to abstract lexemes is paid by scientists (Bartmiński, Vezhbítska, Golubovska, Kononenko, Martinek, Stepanov and others), whose definitions do not open up in whole at the lexicographic definition. Unimportant for a great number of scientific projects and the interest of languages before the development of cultural concepts, the potential of the concept DIGNITY is analyzed not enough and there is a need for further researches. And the moral concepts are universal, important, and some of them are realized by people values.

The studied concept is presented in English by the lexemes *dignity* and derivatives (dignify, dignitary, dignified).

Summarizing the materials of lexicographic sources, we can state that the concept DIGNITY in modern English is verbalized with the following words: self-respect, self-esteem, self-respect, self-importance, self-control, honor, pride, respect, nobility, worth, poise, merit, nobleness, regard, renown, respectability, morality, importance, rank, status, seriousness, nobility, humanness, which convey the meaning of self-esteem, self-control, honor, nobility, nobility, nobility, pride, value, status, - and phrases the quality or state of being worthy, honored, or esteemed, indicating the state, sense of dignity, value of respect and require restrained behavior in difficult situations (the impressive behavior of someone who controls their emotions in a difficult situation), self-esteem and self-respect (sense of self-respect), which corresponds to a high social status and position (relative importance, a high or honorable rank or position).

For the English people, dignity is the possession of high moral qualities that characterize a person, his attitude to others, which is manifested in actions and deeds that meet social moral norms; the attitude of others to a person who is considered worthy; social characteristics, ie a high position in society; its understanding as an inalienable human value. The British consider a worthy person to be one who respects himself and others, restrained in behavior, friendly, independent views, with high moral qualities and, accordingly, a person worthy of a high position in society, because the assessment of individuality follows from social evaluation.

Dignity in English language culture, as well as education, develops internal qualities, strives for external recognition, signs of respect, honor. All of them are indicators of human significance (propriety, nobility, grace, decency, worth, pride, self-respect: knowledge of one's worth and character; quality of being pleasing; (the quality of) being decent; (regard for the) general opinion as to what is decent; what a person or thing is worth, the dignity of the emissaries, he behaved with great dignity).

The British value their own character traits and temperament, thanks to which they achieve a high social status, gain the support of others. Therefore, dignity is often used with adjectives that describe character traits, the best qualities of a person worthy of respect for other people: honorable, worthy, serious, calm, controlled, poised, respectful, respectable, important, formal, stately, disciplined, self-respecting, noble, excellent, valuable, proper, fitting, elevated, high, political, ecclesiastical etc.

Comparing the meanings of synonyms explains the specific features of the DIGNITY concept: social characteristics, behavioral aspect (behavior within socially accepted standards), self-esteem and high appreciation of internal qualities (self-sufficiency). Partial synonyms within the study group are the nouns nobility and respect. It is a manifestation of internal moral qualities, transmitted by the main lexeme *dignity*, and synonyms express external characteristics, reveal a certain facet of the concept: self-respect: knowledge of one's worth and character; quality of being noble; noble character; a quality of being pleasing; a (the quality of) being decent; (regard for the) general opinion as to what is decent; what a person or thing is worth. An important aspect of human dignity is prestige (dignity in business, personal opinion about the dignity of the object, i.e. a kind of human image).

The most important features of the concept of DIGNITY in the English language system are: 1) high moral qualities; 2) respect, self-esteem; 3) awareness of a person of his public importance, public duty, myself; 4) positive assessment and reputation of others; 5) high rank, position in society; rank, title; 6) self-control, behavior within socially accepted standards; 7) honors, honor; 8) pride. In addition, DIGNITY depends on such human behavior, which is based on compliance with the system of moral values; demonstrates positive moral qualities; indicates a person's awareness of his public importance, public duty; determined through the system of relations (a person's attitude to himself, other people, the state, society); manifests itself at different levels. These properties can apply to both individuals and society as a whole, i.e. DIGNITY can be not only individual but also collective.

1. Голубовська І. О. Етнічні особливості елементів мовних картин світу / І. О. Голубовська. – Київ : Логос, 2004. – 284 с.

2. Кононенко В. Концепти українського дискурсу / В. Кононенко. – Київ ; ІваноФранківськ : Плай, 2004. – 248 с.

3. Мартінек С. В. Концептосфера РОБОТА в українській лінгвокультурі / С. В. Мартінек // *Leksykon aksjologiczny Słowian i ich sąsiadów*. – Т. 3. – Praca. [Red. J. Bartmiński, M. Brzozowska, S. Niebrzegowska-Bartmińska]. – Lublin: Wydawnictwo UMCS, 2016. – S. 241–278.

Cherkasov Vyacheslav
3^d year cadet
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Mamonova Olena

THE HISTORY OF POLICING IN CANADA

At this moment, there are over 69,000 police officers working across Canada, in addition to roughly 30,000 support personnel. Financed to the tune of nearly \$15 billion per year, Canadian police are highly skilled and equipped with the latest technology.[1] Many officers, and particularly those in senior positions, are expected to have both professional training and a post-secondary degree, such as Wilfrid Laurier's Bachelor's in Policing.

Yet police departments as we know them today didn't spring fully-formed from the mind of some visionary minister or bureaucrat. In this post, we'll be digging into the history of policing in Canada, from early federal law enforcement agencies such as the Dominion Police Force (DPF) to the contemporary Royal Canadian Mounted Police (RCMP).

During the early days of colonization, policing was predominantly a local concern, with municipalities generally following contemporary French and English traditions by establishing constabularies and/or watchmen systems. The Canadian model would undergo a major change in the early 19th century following the founding of London, England's Metropolitan Police, which operated under "Peelian principles." As defined by then-Home Secretary Sir Robert Peel, these principles expounded on the idea that members of law enforcement are citizens in uniform, who undertake their duties with the consent of their fellow citizens [2]. Police are therefore accountable to the communities they serve, who authorize officers to exercise force in exchange for protection and maintenance of public order. This social compact helped to reduce public opposition to the formation of a large, centralized police department, which Londoners feared could be deployed as a paramilitary to crack down on protests and civil liberties. Using the London Metropolitan Police as an example, Canada's largest cities of Toronto, Montreal and Quebec City created police departments in 1835, 1838 and 1840 respectively. Meanwhile, the ceding of western territory formerly governed (*de facto*) by the Hudson's Bay Company in 1868 meant that Canada now had a vast frontier to deal with. These lands were still primarily populated by the Indigenous peoples from whom the territory had been gradually seized via armed conflicts and treaties, and there were frequent conflicts between the natives, Métis and American hunters and traders (most notably at the Cypress Hills Massacre). The establishment of the force coincided with Canada's key public works project of the era, the Canadian Pacific Railway. Throughout construction, the NWMP enforced the relocation of Indigenous peoples from their traditional lands that lay in the path of the railway to a system of fixed reserves, thereby assisting in white settlement.

The NWMP also effectively ended whiskey smuggling and put a check on the chaotic Klondike Gold Rush [3]. In time, order was imposed over the frontier.

The history of the police in Canada ongoing. Today, as noted, Canada remains one of the safest countries in the world, with a high relative standard of living and democratic freedoms. This degree of safety, however, varies throughout the country, with disadvantaged areas such as Vancouver's Downtown Eastside and Toronto's Jane and Finch suffering disproportionately high crime rates. A key challenge in contemporary policing is finding ways to create trust between officers and the communities they serve, where the police are sometimes viewed as an occupying force. Today's police must understand that fulfilling their role in society requires nuance and consideration of sensitivities, which is a core plank of university policing and criminology programs.

1. Statistics Canada. Police personnel and selected crime statistics.

2. CBC News. "Number Of Police Officers Per Canadian Hits 13-year Low, Goodale Told."

3. Reporters Without Borders. "2019 World Press Freedom Index "

Chubaievska Mariia

1st year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Lypchenko Tetyana

WORLD SECURITY CHALLENGES: CYBER THREATS

The importance of cyber space for modern social life is obvious not only in terms of such indicators as the number of Internet users and the dynamics of their growth, but also cyber space is gradually penetrating other areas of human life. Nowadays, the use of network functions and technologies is becoming increasingly apparent to national policies and security. If the strategic balance between conventional weapons and weapons of mass destruction still exists in the world today, the issue of equality in cyber spaces still remains open, and, frankly, equality no longer exists.

The main stages of forming a system of protection of national infrastructure from cyber threats are:

- 1) Definition of basic concepts and their standard combination;
- 2) Defining the criteria for classifying objects as key;
- 3) Compiling a list of such objects;

4) Security risk assessment (according to the requirements of state institutions, the only method developed by scientific institutions is carried out by the central government or various ministries);

5) Planning security measures based on the results of risk assessment to optimize costs. [1, p. 96]

Taking into account the fact that cyber security is currently considered an integral part of information security, it is worth noting that "threats to information security" are existing and potentially possible phenomena and factors that endanger the vital interests of a person and citizen, society and state in the information sphere [2], respectively, "cyber security threats, or cyber threats" - existing and potentially possible phenomena and factors that endanger the vital interests of man and citizen, society and the state in the cyber sphere. Cyber security is important because it encompasses everything that pertains to protecting our sensitive data, personally identifiable information (PII), protected health information (PHI), personal information, intellectual property, data, and governmental and industry information systems from theft and damage attempted by criminals and adversaries.

Cyber security is the state or process of protecting and recovering computer systems, networks, devices, and programs from any type of cyber attack. Cyber attacks are an increasingly sophisticated and evolving danger to your sensitive data, as attackers employ new methods powered by social engineering and artificial intelligence to circumvent traditional security controls.

The fact of the matter is the world is increasingly reliant on technology and this reliance will continue as we introduce the next generation of smart Internet-enabled devices that have access to our networks via Bluetooth and Wi-Fi.

Cyber security's importance is on the rise. Fundamentally, our society is more technologically reliant than ever before and there is no sign that this trend will slow. The technological changes in the past decade have resulted in an advanced approach for executing cybercrimes. Cybercriminals have adopted better strategies for targeting companies and using advanced techniques to launch attacks.

Recently a lot of attacks are planned and achieved using artificial intelligence. They are smarter and have more destructive capabilities. Increased reliance on data processing and storage has also led to a rise in cyberattacks.

Due to the development of global cyberspace, the military sphere may undergo the most dramatic changes. Dynamic changes in the foundations of the defense strategy and tactics of warfare, the organization and equipment of the ongoing troops, indicate a significant qualitative transformation of the modern battlefield as a whole. The rapid reduction of time to solve combat tasks, along with the introduction of increasingly modern means of delivery of weapons, objectively require the presence in the army of special combat control systems to control both these processes and the development of combat.

In conditions of critical growth in modern wars, the role of the space-time factor at all levels and sections of the military chain of weapons use is gaining relevance in reducing the response time to emerging threats. One of the key options for solving the problem by experts is automation with its ability to withstand prospective threats.

As new threats become more important, most countries around the world are actively changing their capabilities in the field of national defense to strengthen the cyber potential of hostilities and prevent the enemy from doing so. Given the extensive informatization of security and defense departments, especially the creation of the “Automated Control System of the Armed Forces of Ukraine”, our national defense potential is becoming increasingly sensitive to cyber threats. Modern cyber weapons, introduced by leading countries, regions, will soon transform cyberspace into a single cyberspace along with traditional "land", "air", "ocean", "space", enemy areas and the level of defense. Capabilities will be determined by effective cyber warfare forces and the ability to counter cyber threats in the field of defense.

The problem of ensuring cyber security is a global problem that every state with advanced information technologies faces today. For example, the People's Republic of China approaches the issue of information security with its inherent specificity, which is significantly different from the western one. In order to prevent the leakage of important information for the state or the penetration of unwanted data, China prefers to block some social networks and search engines. Also, China's approach to terminology is different: the concept of "cyber security" is preferred to "information security", which implies the prevention of the spread of malicious information. Such contradictions on the issue of cybersecurity make it difficult for Beijing to dialogue with Western powers [4].

The most notable cybercrimes are data theft and privacy breaches. Theft of intellectual property, cyber-extortion and high-tech sabotage will take effect in the coming years. Among the main causes of hacking and external interference in the ICT system, Internet networks and other networks are a weak system of protection, lack of data exchange cyberattacks on government agencies and private businesses, entrepreneurs, individuals, lack of detailed research and development of adequate tools counteraction, organized information exchange and consultation system, etc.

In addition, many government organizations and market participants, businessmen and business people attach little importance to the problems and serious organization of measures to improve a reliable cybersecurity system, and in many cases do not even take basic steps and do not carry out the necessary work on those or other elements of cybersecurity, to increase the effectiveness and rationality of cyber security mechanisms, stability and reliability of the Internet.

Summing up, it should be noted the rapid growth of cybercrime and the number of cyberattacks worldwide. This is largely due not only and not so much to the growth of cybercrime on the part of individual hackers, but to the fact that cyberspace has become the most important field of political and economic struggle, in which the intelligence services of various countries (primarily the United States), political parties, transnational

corporations, military intelligence services and other political actors. In essence, cyber war is going on in cyberspace, battles are raging, the outcome of which largely determines the political and economic sovereignty of the state.

1. Панченко В. М. Зарубіжний досвід формування систем захисту критичної інфраструктури від кіберзагроз / В. М. Панченко // Інформаційна безпека людини, суспільства, держави : наук.-практ.журн. – К. 2012. – №3 (10).
2. Концепція інформаційної безпеки України [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.osce.org/uk/fom/175056?download=true>
3. Стратегії забезпечення кібернетичної безпеки України [Електронний ресурс] – Режим доступу : www.niss.gov.ua/public/File/2013_nauk_an_rozrobku/kiberstrateg.pdf
4. <https://www.csecurity.kubg.edu.ua>

Ermolenko Diana

2nd year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

COOPERATION OF THE SOCIETY WITH POLICE UNITS

One of the important elements of a democratic State is an active and developed civil society. It plays one of the main roles in promoting important social changes and effective state policy in different spheres of life.

The European Union countries are characterized by such types of interaction as normative, legal and instrumental model of interaction.

It can be said exactly that the higher level of development of the institution of civil society corresponds to such a model of appropriate interaction as a social initiative. Behind which, society influences state institutions and thus realizes the rights of independence, as the wear carrier of power is the people.

On the example of 2013-2014, when there was a comprehensive plan of measures to form a positive image of the bodies of internal affairs of Ukraine, which provided for cooperation with civil society institutions on the principles of dominance. This principle showed all its futility, without humbling at all its amenities for police officers and heads of police. The principle has no incentive to show civic activity, and as a result is implemented formally. Mutual exhibition is based on round tables, seminars, conferences, related forms of cooperation - organization of holidays, congratulations of veterans, visit to educational institutions [2].

The model of partnership relationship, which was enshrined in the strategy of the system of the Ministry of Internal Affairs in the period from 2016 to 2020, remains

relevant in the modern experience of police interaction with civil society institutions. The police should contribute to the development of the institution of civil society for their part and understand the importance of the functioning of public organizations independent of the State. Also, in turn, heads should learn to hear public encodings, take into account their positions when planning and organizing their own activity [1].

Public organizations in many ways cooperate with State authorities, for example, in the process of their registration, implementation by authorized bodies of control and supervision, implementation of public control over State bodies, in the form of an appeal, partnership to combat corruption, paid financing of the activities of public organizations, placement of grants and State contracts [4].

We can observe that most often in the form of interaction between the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and public organizations there are executive or civil councils, general events, expertise of normative and legal acts, public hearings, consultations, negotiations. Modern technologies, such as the Internet, are also passing. An example is the website of the Ukrainian Gelsinsky Group for Human Rights, the Ukrainian Center for Economical and Political Studies named after Oleksandr Umumkov, they provide an opportunity to assess public thought on various issues [3].

Today we can see a positive trend in the relationship between the public and the police, which began relatively long ago, but has already shown its effectivity in time realities. We hope for further joint work between these two institutions of power and their development.

1. Про сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні: Указ Президента України від 26.02.2016 р. № 68/2016. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/68/2016>

2. Комплексний план заходів з формування позитивного іміджу органів внутрішніх справ України на 2013–2014 роки. Тимчасовий веб-сайт Національної поліції. URL: <http://old.npu.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/839714>

3. Рамазанова У. В. Головні напрями взаємодії громадських організацій з Національною поліцією України. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. 2016. Вип. 1. Т. 3. С. 61–64.

4. Рудовська С. І. Організаційно-правові засади діяльності громадських рад в Україні на сучасному етапі. Інвестиції: практика та досвід. 2015. № 8. С. 142–148.

Ferbyak Danylo
1st year student
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Kashchuk Maryana

THE ROLE OF CRIMINAL PSYCHOLOGISTS IN LAW ENFORCEMENT ACTIVITY

A criminal psychologist studies the behaviors and thoughts of criminals. Interest in this career field has grown dramatically in recent years, thanks to popular television programs that depict fictionalized criminal psychologists, such as *Criminal Minds* and *CSI*. The field is highly related to forensic psychology and, in some cases, the two terms are used interchangeably [1].

Criminal psychologists basically analyze the behavior and actions of criminals to produce results necessary for a legal ruling or law enforcement decision. Their job description entails conducting assessment of an accused to determine their fitness for trial. They obtain information as related to a criminal case by carrying out surveys, interviews, and research. In fulfilling their roles, criminal psychologists evaluate the eligibility of parents for custody of a child in a child custody case after considering the needs and choices of the child [5].

They also serve as expert witnesses in a law court providing psychological verification of mental instability as may be claimed by a defendant. As part of their duties and responsibilities, these psychologists can work in a corrections facility where they assess prison inmates to determine their inclination towards re-offense. They provide counseling and advice to aid them in rehabilitation and through probation.

Criminal psychologists performing in a legal capacity assist with the selection of the jury for a defense or prosecution. Their work description may also involve helping legal advocates construct probing questions for potential jurors during the jury selection process.

In an academic setting, criminal psychologists work as instructors, teaching criminal psychology to students in colleges [1]. People in this field usually work in office and court settings. A criminal psychologist might spend a considerable amount of time interviewing people, researching an offender's life history, or providing expert testimony in the courtroom. In some cases, criminal psychologists may work closely with police and federal agents to help solve crimes, often by developing profiles of murderers, rapists, and other violent criminals [5].

Criminal psychologists are employed in a number of different institutions. Some work for local, state, or federal government, while others are self-employed as independent consultants. Still others opt to teach criminal psychology at the university level or at specialized criminology training facilities [1].

One of the most visible roles played by criminal psychologists in crime investigation is criminal profiling. This is an investigative technique used by psychologist or police officers to infer an offender's characteristics from his or her crime scene behaviour.

Criminal profiling is sometimes referred to as psychological profiling, offender profiling, criminal investigative analysis, crime scene analysis, behavioural profiling, criminal personality profiling, socio-psychological profiling and criminological profiling. In this review, however, the phrase criminal profiling will be used interchangeably with offender profiling and psychological profiling. In an attempt to explain what criminal profiling is Douglas and Olshaker (1995), aver that criminal profiling is the development of an investigation by means of obtainable information regarding an offence and crime scene to compile a psychosomatic representation of the known architect of the crime [6].

In support, Ebisike (2007) asserts that offender profiling is a crime investigation technique whereby information gathered from the crime scene, witnesses, victims, autopsy reports and information about an offender's behaviour is used to draw up a profile of the sort of person likely to commit such crime. Profiling is by its very nature, a complementary technique and is usually taken up when no physical traces were left at the crime scene. Offender profiling does not point to a specific offender. It is based on the probability that someone with certain characteristics is likely to have committed a certain type of crime.

Criminal profiling is typically used with crimes where the offender's identity is unknown and with serious types of crime such as murder or rape. Profilers are also likely to work on crime series, which are collections of crimes that are thought to have been committed by the same offender. For example, a profiler may try to infer a criminal's age, gender or employment history commencing from the manner he or she has performed throughout the period the crime was carried out. In psychological profiling, behavioural consistency is a key issue. This is largely so because of the understanding that offenders normally engage in the same specific behaviours faking mental illnesses to escape prosecution while others may feign dumbness or deafness to avoid questioning by law enforcement authorities.

It is prudent, therefore, that the criminal justice systems utilise psychology and its methods to understand criminal behaviour through conducting screenings and assessments on accused persons and prisoners, to investigate psychological disorders among criminal or civil court defendants, and to examine the mental state of criminals to consider if they can stand before a magistrate or jury.

Psychologists, and other mental health professionals such as psychiatrists, therefore, have a wide range of roles to play in the proper administration of justice [4].

Thus, in our opinion, the law enforcement organs would not work so effectively without the help of specialists in the field of criminal psychology. It would be much more difficult to track down and manipulate criminals, and most crimes would remain unsolved. That`s why it`s so important, because without criminal psychologists, society whouldn`t be that safe.

1. Cherry K. What Criminal Psychologists Do.
https://www.verywellmind.com/criminal-psychologist-a-career-profile_2795649#work-environment
2. Tshababa M. Role of Psychology in Crime Investigation and in Expediting Justice: A Review. International Journal of Research and Innovation in Social Science (URISS). Vol. IV, Issue IX. 2020. P. 621-624.
https://www.researchgate.net/publication/344749851_Role_of_Psychology_in_Crime_Investigation_and_in_Expediting_Justice_A_Review
3. Criminal Psychologist Job Description Example.
<https://jobdescriptionandresumeexamples.com/criminal-psychologist-job-description-example/>
4. Criminal Psychologist Career.
<https://www.psychologyschoolguide.net/psychology-careers/criminal-psychologists/>
5. Criminal Psychologist Career Info, Job Duties and Requirements.
https://study.com/career_criminal_psychologist.html
6. Winerman L. Forensic psychologists are working with law enforcement officials to integrate psychological science into criminal profiling. *Monitor Staff*. Vol 35, No. 7. 2004. P.66 <https://www.apa.org/monitor/julaug04/criminal>

Gren Roman

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

INCREASING THE LEVEL OF INNOVATIVE SECURITY OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF DEVELOPING DIGITAL ECONOMY

In the context of the formation of the information society, integration processes, the digital economy plays an important role in the development of the countries, which serves as a productive basis for the development of the society on the platform of information and communication technologies, transformation of financial infrastructure, increasing and accelerating financial flows, and increasing competition. The technologies of the electronic identification, blockchain, electronic banking fill the modern economic life with a new purpose, the basis of which is new knowledge and trained professionals.

The international experience of the developed countries of the world testifies to the priority of the development of the digital economy. EU countries aim to ensure the widespread and effective use of digital technologies, which will solve the main problem and help improve the quality of life of the Europeans. In addition, the development of the

digital economy is a prerequisite for the development of the digital market in Ukraine and its further integration into the EU digital single market. Ukraine is one of the countries in which the development of the digital economy is identified at the legislative level as one of the priority areas of public policy, as provided for in the draft law "On the digital agenda of Ukraine." As stated in the draft issue of "digitalization" of certain sectors of the economy, areas of public life should be addressed through the adoption of the sector regulations. The development of the Ukraine's digital economy is reduced to the creation of market incentives, motivations, demand and needs for the use of the digital technologies, smart products, products and services among the Ukrainian sectors of industry, life, business and society for their efficiency, competitiveness and national development, production growth of the high-tech products.

Such scholars as O. Amosov, O. Arefiev, P. Pashko, I. Blank, Z. Varnaliy, V. Geets, S. Onishchenko, O. Baranovska, P. Gombera, M. Yermoshenko, S. Darolles, A. Epifanova, P. Vinya, N. Vovchenko, V. Korneeva, M. Malona and others investigated some issues of the problems of ensuring innovative security, introducing the digital technologies, etc.

The analysis of the main works of these scientists gives grounds to conclude that foreign and domestic scholars have made a significant contribution to the study of public policy in the field of innovation security, promising areas of risk and threat, digitization processes, implementation of digital technologies. At the same time, the problems of the development and analysis of the impact of the information technology on the strategic development of Ukraine's economy, the impact of the digital economy on the development of the domestic market, increasing the level of innovation of the national economy, forming a strategy for developing information technology in economic processes, research are not fully studied.

The purpose of the research is to substantiate the theoretical and methodological principles and develop practical recommendations for improving the level of innovation security of Ukraine in the digital economy.

To achieve this goal it is necessary to solve the following tasks:

- to find out the theoretical preconditions for the formation of the digital economy in Ukraine;
- to substantiate the characteristics of the key determinants of digitalization of the national economy;
- to improve the methodological approach to assessing the level of innovation security using the parameters of the digital industry;
- to analyze the use of the digital tools and solutions for the development of innovative entrepreneurship;
- to monitor the processes of digitalization of innovation entities;
- to assess scenarios for the development of the digital economy in Ukraine;
- to study the peculiarities of the introduction of the blockchain technology as a form of protection of the market infrastructure of Ukraine;
- to form the strategic priorities of digitalization of economic relations in the context

of innovative transformation of the national economy;

- to determine the development of the digital technology exports in the context of the formation of a single digital space of the EU countries.

The research uses the general and special methods: theoretical generalization – to clarify the theoretical prerequisites for the formation of the digital economy in Ukraine; grouping – to characterize the key determinants of digitalization of the national economy; analysis and synthesis – in order to use digital tools and solutions – for the development of innovative entrepreneurship; structural and functional – to identify methodological approaches to assessing the level of innovation security using the parameters of the digital industry; systematization – to monitor the processes of digitization of innovation entities; induction and deduction – to study the introduction of the blockchain technology as a form of protecting the market infrastructure of Ukraine; statistical analysis and grouping – during the assessment of scenarios of digital economy development in Ukraine; abstract-logical – in the process of forming strategic priorities of digitalization of economic relations in the context of innovative transformation of the national economy; correlation-regression analysis - in order to determine the development of exports of digital technologies in the formation of a single digital space of the EU.

To conduct an efficient research it is planned to study the theoretical and methodological principles to increase the level of innovation security of Ukraine in the digital economy, analyze and evaluate the level of digitalization of the national economy, the introduction of the information technology in economic processes. novelty, in particular: to improve:

- the methodological tools for evaluating the □ analysis of the main channels through which digitalization qualitatively changes the stock market: communication technologies, information collection and processing technologies, artificial intelligence, biometrics, cryptography, distributed registry technologies, financial technologies through additions;
- the conceptual and applied principles of □ the information technology development strategy in economic processes and their impact on Ukraine's innovation security;
- the applied tools for the □ study of the digital economy, which will identify the main features, directions of development and strategic priorities for the introduction of digital technologies; and to further develop:
 - the scientific and methodological approach to □ determining the impact of the key determinants of digitalization of the national economy and the level of innovation security of Ukraine;
 - the areas of digitalization of the economic □ relations, the use of the digital tools and solutions for the development of innovative entrepreneurship.

The practical significance of the obtained results is to develop recommendations for improving the level of innovation security of Ukraine. Methodological and practical recommendations can be used to assess the state of innovation and economic security of the state.

Gurskaya Gretta
2nd year student
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Volik Olena

USE OF "MIXED FORMS" OF TRAINING AND DISTANCE LEARNING TECHNOLOGIES DURING PANDEMIC THREATS

The purpose of this work is to determine the use of "mixed forms" of learning and distance learning technologies at the period of pandemic threats. According to experts, blended learning looks much more effective than purely online. It is necessary to analyze the fact that students lack live communication and information exchange. This is a very important component that online learning will not replace, so we should talk about mixed forms of learning. It should be noted that during the pandemic, the organizational culture in universities changed, and the old norms and values were revised and updated in accordance with the new standards. The teacher is often not the one who imparts knowledge, but simply instructs and sends students through links to various websites that contain thematic information. The lack of direct contact between the participants in this process seriously affects the traditional informal relations between lecturers and students. Thus, switching to online work loses much. Over the years, it has become clear that the Internet often works poorly. It can also be simulated by online participants. There were also professional challenges for lecturers - obtaining technical resources and platforms for distance learning. And this is a completely different format of preparation for classes, because the online lecture involves the preparation of presentations, links, broadcasts, which is complicated by technical issues. The workload of teachers has increased, and not all of them have modern computers at home for such work. The same problem concerns with students. It has been found that online learning requires more resources in preparation for working with students. Distance learning will not replace full-fledged interaction with students, but no one can influence the sanitary-epidemiological circumstances. But the rapid adaptation and readjustment of the learning process through the effective use of online tools, methods and techniques can minimize this problem quickly, efficiently and effectively.

Among the disadvantages of the introduced distance learning, teachers noted the impossibility of individual counseling of students, increased time for correspondence with students, as online courses provide a more detailed description of homework than usual in the classroom.

At the same time, among the positive aspects of the use of distance learning, Ukrainian teachers and students note that the quality of distance education is not inferior to the quality of face-to-face learning. Students note the development of discipline and self-organization, which makes it possible to receive education at a convenient time and place and equal access to education, regardless of place of residence, health or social status.

Teachers point to the renewed role of the teacher, who becomes a mentor-consultant who coordinates the learning process, constantly improving their own courses and skills.

The basis for the effective application of modified learning is the technological readiness of teachers, students and educational institutions, as well as thorough methodical preparation of each discipline, selection of optimal models of educational process, designing of the scenario of training as sequence of actions and experience which its applicant receives during the course, detailed training and organization not only auditing classes, and above all independent work of students. Qualitatively implemented modified learning significantly improves the educational process. Technological solutions allow providing availability materials, the possibility of constant support of students, convenience control of the learning process, automation of parts of teachers' work. Methodological approaches recommend immersing students in learning process, learning materials, effective interaction between them subjects of study, personalization of training.

It can be concluded that the introduction of quarantine has affected educational institutions, forcing them to adapt to the news of the conditions for the provision of educational services. The issue of distance learning and the use of "mixed forms" of learning in a coronavirus pandemic remain more relevant than ever.

1. URL: <https://www.skeptic.in.ua/wp-content/uploads/zmishanenavchannia-bookletsreads-2.pdf>

2. URL: <https://nubip.edu.ua/node/79877>

Gutsulyak Olga

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF PROVISIONAL ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE OF SECURITY OF TERRITORIAL COMMUNITIES

The Constitution of Ukraine proclaims that a person, his life, health, honour and dignity, inviolability and security are determined to be the highest social value, and human rights and freedoms and their guarantees determine the content and activity of the state.

The introduction of the structural reforms in the law enforcement and administrative spheres of legal relations is carried out in order to improve the living standards and well-being of the citizens of Ukraine. One such reform, designed to ensure the provision of accessible and high-quality social and administrative services, the interests of the individual citizens and united communities, the establishment of the democratic institutions, and the harmonization of the interests of the state and local self-government, is a decentralization reform. And with its implementation it becomes possible to establish

two-way communication between the residents of the territorial communities and the authorities.

The reform of the administrative-territorial structure of Ukraine, the issue of quality service provision by the National Police of Ukraine and ensuring the security of the territorial communities is urgent. Achieving these goals is possible through the scientific-theoretical and normative definition of the concept and content of security of the territorial communities, functions and powers of the preventive units of the National Police of Ukraine, including district police officers, community police officers, prevention police, etc. The scientific, theoretical and normative basis should be the key to the effectiveness of the proposed changes. It is necessary to develop the latest approaches to the interaction of the National Police with individual citizens and their territorial associations, to establish on the principles of efficiency, comprehensive interaction between individual structural bodies of the National Police in order to ensure public safety. The theoretical, legal, and administrative principles of creating an effective legal model of the organization of the prevention bodies of the National Police, which will solve an important scientific and practical problem to ensure the safety of the local communities together constitute the tasks of the research.

Issues pertaining to determining the main functions of the law enforcement agencies, including the National Police of Ukraine are considered in the works of such scholars as V.B. Averyanova, Y.P. Bityak, O.M. Bandurka, V.M. Garashchuk, M.M. Tishchenko, S.O. Shatravy, Y.M. Kohuta, M.V. Kovaliva, V.K. Kolpakova, O.I. Ostapenko and some others.

The aim of the research is to develop a normative-legal model of ensuring the safety of the territorial communities by the units of the preventive activity of the National Police of Ukraine on the basis of the theoretical, normative-legal provisions, study and analysis of the experience of the foreign countries.

Thus, the following main tasks will be dealt with:

- to analyze the state of the development of the issue of ensuring the safety of the territorial communities by the units of the preventive activities of the National Police of Ukraine;
- to define the concept and content of the institute of security of the territorial communities;
- to consider the international standards and foreign experience of representation of the police structures of the state in the self-governing territorial units;
- to determine the administrative and legal status of the units of the preventive activities of the National Police of Ukraine in the field of security of the territorial communities;
- to determine the administrative and legal regulation of the activities of the district police officers to ensure the safety of the territorial communities;
- to highlight the features of tactics for the protection of children's rights, prevention and preventive measures of juvenile delinquency by the units of the preventive activities of the National Police of Ukraine.

The subject of the study is the administrative and legal regulation of ensuring the safety of the territorial communities by the units of the preventive activities of the National Police of Ukraine.

The methodological basis of the study is a system of general and special methods designed to obtain its objective and reliable results, namely: dialectical, comparative law, historical law, formal logic, system-structural, sociological, statistical and others.

The scientific novelty of the expected results of the study is determined by the fact that on the basis of the main provisions of the theory of administrative law, using the scientific achievements of the related fields, based on the generalized results of the administrative activities of the National Police, judicial practice, international experience the administrative and organizational provisions of the activities of the preventive bodies of the National Police to ensure the security of the territorial communities as a specific subject of self-organization of the population must be formed.

The practical significance of the expected results is that the results can be used for developing the research in the field of administrative law and administrative process, improving the structure of the preventive police of the National Police, the interaction of structural subjects of the preventive police.

Hrytsiv Yevhen
Kalii Dmytro
1st year students
IT STEP University
Scientific Adviser
Vovchasta Nataliia

CYBERCRIME IN THE DIGITAL AGE

*The truth is that many national law enforcement
cybercrime units around the world do not have
sufficient capacity or capability to handle the
volume of cybercrime which we are experiencing*
John Lyons

Cybercrime is criminal activity that either targets or uses a computer, a computer network or a networked device.

Most, but not all, cybercrime is committed by cybercriminals or hackers who want to make money. Cybercrime is carried out by individuals or organizations.

Some cybercriminals are organized, use advanced techniques and are highly technically skilled. Others are novice hackers.

Rarely, cybercrime aims to damage computers for reasons other than profit. These could be political or personal. Here are some specific examples of the different types of cybercrime:

- Email and internet fraud.
- Identity fraud (where personal information is stolen and used).
- Theft of financial or card payment data.
- Theft and sale of corporate data.
- Cyberextortion (demanding money to prevent a threatened attack).
- Ransomware attacks (a type of cyberextortion).
- Cryptojacking (where hackers mine cryptocurrency using resources they do not own).
- Cyberespionage (where hackers access government or company data).

How to protect yourself against cybercrime. So, now you understand the threat cybercrime represents, what are the best ways to protect your computer and your personal data? Here are our top tips:

- keep software and operating system updated;
- use anti-virus software and keep it updated;
- anti-virus software allows you to scan, detect and remove threats before they become a problem;
- use strong passwords. Be sure to use strong passwords that people will not guess and do not record them anywhere;
- never open attachments in spam emails;
- a classic way that computers get infected by malware attacks and other forms of cybercrime is via email attachments in spam emails. Never open an attachment from a sender you do not know;
- do not click on links in spam emails or untrusted websites;
- do not give out personal information unless secure;
- contact companies directly about suspicious requests;
- be mindful of which website URLs you visit;
- keep an eye on your bank statements.

If not careful, the dangers of cyber crime can become more and more critical, especially with the technology we have now. Plus, you have to keep in mind that new tech can come in the future too. There's a chance that everyone can be affected by these problems because viruses can spread pretty quickly[2].

Now you understand the threat of cybercrime, protect yourself from it.

1. Lyons, J. (2015) Fighting the cybercriminals. Crisis Response. Vol.7. Issue 2.p.24-26.

2. Brown, M. (2019) The age of digital: why cyber security should no longer be ignored. URL: <https://bigdata-madesimple.com/the-age-of-digital-why-cyber-security-should-no-longer-be-ignored/> (Last accessed: 23.01.2021).

Hudak Vitaliy
1st year holder of the Master degree
Lviv State University of Internal Affairs
Scientific Adviser
Professor Olena Zelenska

WOMEN IN LAW ENFORCEMENT

The integration of women into law enforcement positions can be considered a large social change. A century ago, there were few jobs open to women in law enforcement. A small number of women worked as correctional officers, and their assignments were usually limited to peripheral tasks. Women traditionally worked in juvenile facilities, handled crimes involving female offenders, or performed clerical tasks. In these early days, women were not considered as capable as men in law enforcement. Recently, many options have opened up, creating new possible careers.

Overview by country: In Germany, women have been employed in the police force since 1903. Women have played an important role in enforcement since the early 1990s in Austria. On 1 December 1915 Kate Cocks was appointed the first woman police constable in South Australia and the British Empire. In March 2016, 28.6% of police officers in England and Wales were women. The first policewoman in the United States was in 1891.

Discrimination

Despite women being in law enforcement for over one hundred years, they are still faced with discrimination and harassment. Policewomen often face discrimination from their fellow officers and many women encounter the "glass ceiling", meaning they are not able to move up in rank and can only advance as far as the imposed ceiling will allow. Women are taught to overlook and minimize the discrimination they face.

Discrimination and problems towards women in law enforcement are not limited to the station house. Many policewomen who are married to other officers face a higher risk of domestic violence. A 2007 study stated 27,000-36,000 female police officers may be a victim of domestic violence. Domestic violence increases to nearly 40%, from a normal societal level of 30%, in households of officers.

While women are not as likely to be physically assaulted while on the job, they do face more sexual harassment, most of which comes from fellow officers. In 2009 77% of policewomen from thirty-five different counties have reported sexual harassment for their colleagues. Women are asked to "go behind the station house" or are told other inappropriate things while on the job. Not only that, but there is often physical sexual harassment that takes place in the station house. So it is not only verbal, but also physical sexual harassment that policewomen face on a daily basis.

Policewomen also experience greater mobility, frequently being moved from one assignment to another. It is argued that 45% of policewomen and 71% of policemen remained in their regular uniforms, 31% of policewomen and 12% of policemen were

given inside assignments, and 12% of policewomen and 4% of policemen had other street assignments. Policewomen are less likely to be promoted within the department (going from officer to sergeant, sergeant to lieutenant, etc.) and are also more likely to be given different assignments and are less likely to keep the same beat (patrol position).

Gender inequality plays a major role in the law enforcement field. Women in law enforcement are often resented by their male counterparts and many face harassment. Many do not try to strive for higher positions because they may fear abuse by male coworkers, while few women receive the guidance, they need to overcome these obstacles. Many women may feel they need to prove themselves to be accepted.

One preconception of female officers is they are more capable in communicating with citizens because they come off as more disarming and can talk their way through difficult situations. A study indicated that due to female officers' perseverance and unique abilities, they are becoming a fundamental part of contemporary policing. Women are found to respond more effectively to incidents of violence against women, which make up approximately half of the calls to police. Research also indicates that women are less likely to use excessive force or pull their weapon.

Race

Multiple studies have shown that black women in particular suffer from a matrix of domination and discrimination as they negotiate the politics of institutional racism, affirmative action, and tokenism. As the section above notes, there is no single "female experience" of the policing profession. Race gives black female police officers a distinct feminist consciousness of their experiences. These experiences are colored by stereotypes attributed to black women as "hot mamas," "welfare queens," and "mammies." These caricatures are contrasted by perceptions of white women as "pure," "submissive," and "domestic." While both sets of stereotypes are problematic, those attributed to black women lead to more suspicion and hostility in the workplace. Black women report receiving less protection and respect from their male colleagues. For many, black female officers lack the "pedestal" of femininity enjoyed by white women in the profession. In a study done by the College of Police and Security Studies, some 29% of white female officers acknowledged that black women in law enforcement have a harder time than white women. Discrimination among female police officers also seems to be prevalent even though black police officers, both male and female, make up only 12% of all local departments. There is also the issue of women being excluded from special units, with at least 29% of white women and 42% of black women mentioning this phenomenon.

The study in Chicago interviewing both male and female command staff and officers on their perceptions of discrimination in the workplace showed that in general, women experienced more discrimination than men. Experiences differed within races as well, with black women reporting higher rates of discrimination than black men.

Sexuality

The sexual orientation of a police officer can also influence the experiences of that officer. Women with non-heterosexual orientations deal with an additional set of stereotypes, exclusion, and harassment.

The study examining how lesbian police officers negotiate their identities and relationships in the workplace states that lesbian police officers must negotiate an identity that is "invisible" in that it is not necessarily detected by sight. Therefore, it is largely up to the individual to decide whether or not they come out to her colleagues. Many decide not to come out due to the stigmas surrounding LGBT identities, which may manifest themselves through discriminatory hiring processes and promotions. The decision to come out varies by individual and across the profession. The most salient factor influencing an individual's decision to come out is the extent of homophobia in the work environment.

Just as women are discriminated against in the police force for not fulfilling the traditional male traits of a police officer, so are members of the LGBT community for challenging traditional gender norms. While there have been recent efforts to recruit gay and lesbian police officers to boost diversity in the profession, the stigmas and challenges facing these officers remain. Research shows that lesbian officers who have come out are often excluded by both their male and female colleagues for not conforming to traditional femininity. The studies state that lesbian police officers are often not able to trust their colleagues for backup or protection.

Hurkovskyy Dmytro

1st year holder of the Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

ESPERANTO – THE PIECE OF HUMAN ART

Every person now and then likes to learn something new, but still really interesting. Facts, stories, novels interest people no less than languages. And today, once again for someone, and for someone for the first time, I would like to speak about a language that from time to time, according to the intention of others, should become the second language in all the countries of the world. Some countries have accepted it as an optional school, such as Brazil, and some use it in general as the country's second language which is secured legislatively. However, this language is not just a set of letters, sounds, words that we will hear upon arrival in a certain nation or country. This is not a dialect and not the language that passed away long ago. It is one of the youngest languages and the first to be called international and invented by a man. This is a piece of human art – Esperanto.

Esperanto is a language invented and created by the Polish physician and polyglot Ludwik Lazar Zamenhof in 1887. This language absorbs all the fragments of the European

languages, thus forming its own unique outline while using the origin and lexicology of the Germanic, Romance, and Slavic languages. But it has an easy and simple grammatical basis that does not prevent its study and does not create additional obstacles.

At the time of the creation of the first book of the language, the grammatical basis included only 16 rules, which were accessible and described, and are still applicable today.

Taking into account the very historical aspect of the development of this wonderful alternative, the language of hope, this is how the meaning of the word is translated, we can understand this language and the culture that was invested in this language.

However, if the history of the world returned, if only in 1920 at the Congress of the League of Nations, the French delegates understood and realized that the French language had already lost its force outside the country and looked at what real opportunities this language would provide for the whole of Europe. After all, by the time of the discussion at this congress, Esperanto had been advancing and gaining its strength and power, winning more and more hearts.

However, the Congress of the League of Nations two years later provided an opportunity to document Esperanto in the European countries as an auxiliary language, which gave the opportunity to further develop the language at the state level in several European countries.

Of course, the socialist countries that did not fully support Esperanto and some supporters of Esperanto were sometimes considered to be spies and terrorists. Therefore, in the countries of the Soviet Union they were from time to time persecuted, but in spite of everything in all the countries of old Europe, and further in the socialist countries, organizations were created that support the language, promote it and enable it to develop.

The organization that helps Esperanto in its development is the World Association of Esperantists, founded in 1907, whose main goal became the development, dissemination and advocacy of the language.

Then there was the World Youth Organization of Esperantists, which is a member of the World Association of Esperantists, that distributes Esperanto among young people through conferences, congresses, concerts, performances and theatrical performances in Esperanto.

Besides everyone knows what Couchsurfing is. It is a guest network that has developed since 2003, through which people communicate with each other and receive people from other countries.

Pasporta servo is a booklet created in 1966, which contains the addresses of the people who speak Esperanto and are ready to accept other Esperantists. With the development of this address booklet, by 2008 there were more than 2,000 addresses around the world, most of which were of course in Europe, and then came a new era, the online version of Pasporta servo, which is now being developed in parallel with the annual edition of the address booklet and gives the possibility to travel around the world on condition of knowing Esperanto.

Amikeca Reto is a friendly network, an organization created on the principle of Pasporta servo, but which does not force to accept a person, but simply spend time, go to performances, promote tourism and develop Esperanto, as the requirement of knowing Esperanto remained.

Esperanto does not belong to any of the language groups and does not belong to a certain nation; it gives freedom in choosing your accent, in choosing your style of conversation. Many It is a language that you can learn and develop, along with the like-minded people.

China, for example, chooses to learn Esperanto, and many Chinese children learn it only because it needs less time to learn this language than to learn any other.

For instance, a study indicates that you need 1,500 hours to learn English to speak with an Englishman, which he will understand, although it will be quite difficult for him, but you will never speak with him as an Englishman, at the same time you can speak Esperanto after 2-5 hours of studies, and the full understanding and mastering of the language in general takes 300-400 hours.

Is it worth introducing Esperanto as a language of freedom in every country, but learn the language of the people and the country you live in at schools. This will give a moment of freedom in the world, because when you come to China, everyone will know that you are not local, but everyone will help you, because you can speak Esperanto. It is a sophisticated moment of unification of humanity to solve one of the main problems of the language and prevent a large number of wars that can break out.

Even now, there are precedents in our European society and in the European Union, such as Bulgaria's statement that Northern Macedonia does not recognize that Macedonian is essentially Bulgarian only with some changes, and therefore Northern Macedonia's accession to the EU can linger, and that is because of the language conflict.

Of course, there are enough cases in our society now, like there is one currency in the European Union, it is also possible that Esperanto will one day become a the language that will be widely used around the world and a large number of questions, pertaining to the language and misunderstandings in cases of perception of another person will disappear. The conversation will simply disappear and upon arrival in any country you will feel free. As a result, we will all become citizens of our planet the Earth.

1. Amikeca Reto URL: <https://enacademic.com/dic.nsf/enwiki/121660> (date of application: 27.11.2020)

2. Pasporta Servo URL: <https://www.pasportaservo.org/> (date of application: 25.11.2020).

3. Pasporta Servo URL: <http://esperanto-plus.ru/Pasporta.htm> (date of application: 21.11.2020).

4. Tejo – june kaj kune URL: <https://www.tejo.org/en/> (date of application: 18.10.2020).

5. Universal Esperanto Association URL: <https://uea.org/> (date of application: 20.10.2020).

6. What is Esperanto? URL: <https://lernu.net/uk/esperanto> (date of application: 15.11.2020).

Hutsul Veronika

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Holovach Tetiana

COMMUNICATION DURING COUNSELING SESSION

The article focuses on communication with the client during a counselling session.

The consultation has its structure and unfolds in stages. Each subsequent step is based on the previous one and moves the client to solve his/her problem.

To begin with, it should be divided into at least 2 stages:

1. Studying the situation where you make contact, actively listen and collect information in detail;
2. Studying the situation where you discuss ways to solve it through information, influence, inspiration, support, etc.

More professional counsellors can build a conversation in a non-standard, new way, but following the logic of solving the problem. The consultant builds his work on the application of active listening skills, which allows establishing interaction, build trusting relationships and promote self-disclosure of the client. Counselling is not a mechanical application of certain techniques. In this process, it is not enough to reproduce a certain scheme, algorithm, read the list of questions, etc. All actions of the consultant must meet the situation, condition, needs of the client. The consultant is responsible for the proper organization of the process (from the acquaintance till the end of the relationship) and for maintaining professional records that record the dynamics of solving the client's problems and changes in his condition.

Counselling is a relatively young profession. Until the early 1900s, counselling was carried out in the form of advice or information. Jersey B. Davis was the first person to introduce a systematic program of personal leadership in municipal schools. The twentieth century was also marked by the birth of vocational counselling [3].

Another discovery of the XX century in the field of counselling was the theory of Carl Rogers that people with emotional problems are not "mentally ill", most people just need a safe environment where they can "survive" their problems. He emphasized the importance of a special, good "client-psychotherapist" relationship [4].

Counselling is a process of interaction between a specialist and a counsellor, aimed at increasing the level of social competence of the client, overcoming difficulties associated with social functioning, developing the ability to master new behaviours to

improve quality of life. The purpose of counselling in social work – the actualization of the client's internal forces and resources that can provide him with a way out of a difficult life situation (crisis), which occurs through a specially structured and organized process of communication with the client. [1]. The consultant is a trained specialist who has the knowledge, skills of counselling. A client is any person who has sought the help of a consultant.

The consultation has a certain structure, the observance of which leads to the solution of the client's problem. The consultant is responsible for organizing this process:

1. *Establishing contact, acquaintance.* The consultant establishes contact with the client and achieves mutual trust: it is necessary to listen carefully to the client and show maximum sincerity, empathy, not to resort to evaluation. The client should be encouraged to look deeper into their problems, noting their feelings, the meaning of the statements and non-verbal behaviour. To establish contact, be as involved as possible in the conversation, attentive and positive. The first 5-7 minutes of the consultation determine the further interaction between the consultant and the client.

2. *Identification of the problem.* The consultant tries to describe the client's problem as accurately as possible. Clarification of the problem is carried out until both the consultant and the client reach a common understanding of the situation. The reasons for its occurrence and the impact on the client's life are clarified.

3. *Definition of alternatives.* Possible solutions to the problem are discussed. It is important to find out at the beginning how the client sees the solution to his problem, which solution would be best for him.

4. *Planning.* At this stage, it is determined how the client will achieve the desired result, what resources he needs for this. The task of the consultant is to support and encourage the client in planning his actions.

5. *Generalizations.* The steps of realization of the accepted decisions are discussed. The readiness to complete the work is assessed. Counselling skills help the counsellor to achieve the goal of counselling. Their skilful application gives an opportunity to establish trust with the client, to intensify his work, to help in finding ways to solve his problems [2].

The consultant can monitor all changes in the client's condition, so it is extremely important to record them. Records should be clear, accurate, concise and contain only facts. The issues of termination of consultations are decided by the consultant and the client together. Conditions for ending the relationship may be either the achievement of the purpose of the consultation, or systematic non-compliance with the schedule, or voluntary refusal. The last meeting should be devoted to summarizing and highlighting the results [1]. To support the client, the consultant, at the last meeting should once again highlight the main achievements of the client, to show his positive qualities.

Analysing the above, we can state that counselling is a very important process with the strict observance of certain rules and stages of preparation. It is aimed at increasing

the level of social competence of the client, overcoming difficulties related to social functioning, developing the ability to learn new behaviours and to improve quality of life.

1.	Electronic	Resource.	Mode	of	access:
	https://www.who.int/hiv/topics/vct/sw_toolkit/guide_communication_counseling_naz.pdf				
2.	Electronic	Resource	Mode	of	access:
	https://www.aipc.net.au/articles/communication-and-counselling/				
3.	Electronic	Resource.	Mode	of	access:
	https://www.dentonisd.org/Page/26980				
4.	Electronic	Resource.	Mode	of	access:
	https://www.simplypsychology.org/carl-rogers.html				

Ivanchenko Dmytro
2nd year student
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Volik Olena

THE FORMATION OF LANGUAGE COMPETENCE OF FUTURE SPECIALIST

Educational disciplines aimed at the development of speech skill, it is no coincidence that it has long been integral component of the education system: mastery of the word has always been one of the most important conditions for social and professional success. Mastering the basics of any profession begins with a system of general and professional knowledge, i.e., mastering a professional speech specialist - industry phraseology and terminology, which will help in further professional activities that require application in the industrial sphere of the Ukrainian language.

According to the State National Program "Education Ukraine of the XXI century" and the Concept of national education, the main tasks of language education - is the education of culture, the formation of intelligence, the development of speech abilities of the individual in the process of solving life problems (domestic, industrial, spiritual) by means of language. Every society is interested in integrating the generation into the social structures of their state. The problem of the functioning of the Ukrainian language is still quite acute: the ethnic roots of the majority population – Ukrainian language, while a significant percentage of the population speak Russian, and this cannot be ignored when taking measures to expand the scope of application state language. Using Ukrainian language, speakers make a number of speech mistakes. At the same time, it must be acknowledged that the process of Ukrainization is hampered not only by objective but also by mostly subjective factors, which poses a significant threat to the further

development of the state, because language is one of the main factors of national unity of indigenous people at the main parts Ukraine has not yet become dominant.

One of the problems in teaching students is to create motivation thorough language learning. Of course, it is good when an accountant, manager, land surveyor or programmer knows the rules of spelling, punctuation, grammar. But this knowledge is not able to ensure a proper level of language proficiency.

The program also does not provide tasks that would develop "thinking, imagination, emotional sphere, and speech itself." The situation would seem to change with the implementation of the course "Ukrainian language (for professional purposes)", which aims to increase the general language level of the students, to acquaint them with the peculiarities of the official business style, its practical application. But even here there is a substitution of the process of obtaining the ability to tell, to retell, to speak, to participate in various speech situations by learning to write a statement, form, claim, receipt, and so on. This situation cannot be considered satisfactory. Students must realize the important role of language in human life, understand that language skills are the path to professional development and growth, the key to the full realization of the creative abilities of the individual. Studying the course "Ukrainian language (for professional purposes)" in colleges implements competency-based, functional-activity and personally-oriented approaches to teaching Ukrainian language, which meets modern social demands proposed by the European recommendations on language education.

From all mentioned above we can conclude - effective formation of Ukrainian-language competence of students is a complex and multifaceted process that requires systematic work. The teacher should orient students to active speech activity, which is similar to the natural conditions of communication. By encouraging students to be not observers, but active participants in classes, involving them in joint activities, the teacher should prepare young people for life in society, for creative work and interaction with other people. Only by interesting students in their future specialty will we be able to get nationally conscious, speech-competent professionals who will be able to achieve personal and professional self-determination and achieve self-realization.

Ivanova Victoriya

1st year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

**PROBLEMS OF FOREIGN LANGUAGES TRAINING INSTITUTIONS OF
HIGHER EDUCATION WITH SPECIFIC CONDITIONS DURING A
PANDEMIC**

Today, Ukraine is in terms of European integration, so Ukrainian society requires highly skilled and competitive young professionals. Knowledge of a foreign language is an important part in the training of law enforcement officers and specialist in law, but the COVID-19 pandemic showed significant disadvantages of the existing practice of foreign languages teaching.

Article 53 of the Constitution of Ukraine and the Law of Ukraine "On Education" establishes that everyone has the right to education. Full general secondary education is compulsory. The state provides accessibility and free of charge of preschool, complete general average, vocational, higher education in state and communal educational institutions; Development of various forms of study. Guarantees of the right to education is the mandatory general education, provision of public scholarships and privileges to students and students, the right to citizens to free education in state and communal institutions on a competitive basis [1].

With the establishing quarantine in 2020, students were prohibited from attending educational establishments of all levels and transferred them to a distance learning form. Ukrainian legislation supports distance education with the development of new regulations in Ukrainian legislation dealing with this problem but the problem of its realization is still in practice.

Distance learning technologies represent new methods for foreign languages teaching in the establishment of higher education with specific training conditions. Online learning courses are usually based on a specific context using web seminars, video clips, forums, diagrams, online testing, interactive textbooks, as well as many social networks (Viber, Skype, WhatsApp and others).

Problems of foreign languages training:

- feedback can be postponed for several days or hours;
- technical Problems;
- scale of falsification and copying students;
- lack of personal contact and verbal communication with teachers;
- time of communication is limited;
- load of material;

Today it is possible to see that the Ministry of Education and Science have developed recommendations for the organization of mixed training in the establishment of higher education and professional education. Of course, the organization of mixed learning is impossible without the use of the e-learning platform containing a LMS training management system, therefore, the teachers will find detailed recommendations for the creation or adaptation of training courses, planning the results of learning and effective assessment of students' performance. Also, recommendations are complemented by the Celebrations, examples of models of mixed training, matrices of courses planning and

other auxiliary materials that are managers and teachers can use in the preparation for the new school year [2].

Consequently, the problems of teaching foreign languages in higher educational institutions with specific training conditions are still existing, although Ukrainian legislation makes everything to solve them. Therefore, only with a combination of pedagogical knowledge and modern technologies that should be selected by modern methods and teaching techniques, a successful course of distance learning of a foreign language can be realized.

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>

2. МОН надало вишам поради з організації змішаного навчання. 2020. URL: <https://osvita.ua/vnz/74739/>

Ivanova Oleksandra
3rd year student
National Academy of Internal Affairs
Scientific Adviser
Romanov Igor

MEANING OF DISTANCE LEARNING DURING THE PANDEMIC

On March 11, 2020, the World Health organization declared COVID-19 a global pandemic. Following the speed with which COVID-19 spread to all parts of the world, and to contain the spread of the disease, most governments around the world authorized unprecedented social containment measures to stem the tide. These measures among others required social distancing and the temporary physical closure of educational institutions. The [COVID-19 pandemic](#) has affected educational systems worldwide, leading to the near-total closures of schools, universities and colleges. In response to such closures, [UNESCO](#) recommended the use of [distance learning](#) programs and [open educational applications](#) and platforms that schools and teachers can use to reach learners remotely and limit the disruption of education [1].

According to the [United Nations International Children's Fund \(UNICEF\)](#), the COVID-19 pandemic has affected more than 91% of students worldwide, with approximately 1.6 billion children and youngsters unable to attend physical schools due to temporary closures and lockdowns. Closures of schools and other learning spaces have affected on 94% of the world's student population, up to 99% in low and lower-middle income countries [2]. The Covid-19 pandemic and the social distancing that followed have affected all walks of society, also education. In order to keep education running, educational institutions have had to quickly adapt to the situation. This has resulted in an unprecedented push to online learning. Although distance learning is not a completely new thing for us but the [recent](#)

[pandemic situation](#) has brought it into the spotlight because of how useful and convenient it is for us [3].

Online learning can take many different forms, including those pedagogically more innovative and engaging than commonly used processes of knowledge delivery and assessment. It can be informed and shaped by different education-philosophical and pedagogical underpinnings. Distance learning, also known by various names such as distance education, e-learning, mobile learning, or online learning, is a form of education where there is physical separation of teachers from students during the instruction and learning process. This form of education conducts classes in the form of videos and modules, even exams are conducted online. As a result, you are able to participate from anywhere in the world. In addition, an instructional practice effectively utilizes a wide range of tools and technology to enrich the student learning experience and to facilitate communication [4].

Outwardly, distance education is a complete advantage, though it has not reached the stage where it can compete with regular education. Distance learning can definitely be a complementary form of education. Many young people can get the relevant qualifications and earn new skills by studying online. Some of the advantages of distance learning are:

Flexibility with Time

One of the main advantages of distance learning is the flexibility with time. You can learn at your own pace, whenever it is convenient for you. This can enable learners to be involved in other activities as well.

Access to A Wide Range of Courses

One of the greatest advantages of distance education is you get to choose from a wide range of courses. In the traditional system, you would normally study a specific course to get a degree. But distance learning has brought lots of relevant life and career-oriented courses that you can easily avail of based on your needs. Traditional academic courses are not always designed based on the student's needs, but distance learning has enabled learners to gain knowledge on a vast array of subjects.

Commute or Transports

Distance learning doesn't need you to commute to classes every day to attend lectures or lab classes. This saves a student both time and money.

Build Up Your Own Mindful Way of Learning

There is nobody to supervise or guide you in distance learning courses. You are provided with all the learning materials.

Easier Access to Knowledge

The availability of online courses has made learning a lot easier. The modern-day is an age of information. People are willing to spend a lot in order to gain the knowledge they desire for themselves. People need plenty of new skills now to keep up with the changing times. Online learning platforms are lifesavers to this extent for some students.

Learn While You Work

Online degrees are time flexible. So, you can actually work a full-time job and learn at your own convenience. This is one of the most remarkable sides of distance learning.

Learners can easily pursue courses for their own personal and professional development while being employed full time.

While institutions offering the online course have made the learning system convenient, it has its own set of disadvantages as well. These are:

Chance Of Distraction

Often learning from home allows for a greater chance of facing distractions. Learners are exposed to their home surroundings, which may not always promote the cause of learning.

Limited Scope for Practical Learning

Some practical courses are not possible to learn through theoretical lessons. We have to accept the fact that distance learning cannot facilitate the learning needs of each type of course.

Missing Out on Social Interaction

Finally, social interaction. This is the sole reason why online learning can never replace regular schools. For a learning purpose, online learning is fine. However, you cannot make friends while doing an online course. You have to live with that fact.

Disaster is a laboratory for innovation. In the aftermath of an earthquake, whole societies mobilize to answer the immediate challenge, while a cadre of researchers looks for a way to transform the crisis into advances that will improve lives, or save lives, in the future [5]. Thus, though with a few shortcomings, online education platforms can still grow to give a complete user experience. The place of regular education still has no alternative but the content of the world has changed and people have to keep up with it. The learning experience of distance education is also expected to improve and integrate learning experiences to make online learning platforms more inclusive. Together we can reach a point where distance education will be an inseparable part of our life. The main task now should be preventing the learning crisis from becoming a generational catastrophe needs to be a top priority for world leaders and the entire education community. This is the best way, not just to protect only from pandemic risks, but also to drive educational progress and sustainable development in the future.

1. School of Public Health, Georgia State University, Atlanta, GA, United States «COVID-19 and Distance Learning», Armstrong-Mensah E, Ramsey-White K, Yankey B and Self-Brown, 2020.

2. Policy Brief: Education during COVID-19 and beyond, 2020 Available online: <https://unsdg.un.org/ru/node/35185>

3. Postdigital Science and Education Articles «Post-Covid-19 Education and Education Technology», Marko Teräs, 2020.

4. eLearning industry «Distance Education Vs. Regular Education: Which Is Better For You? », Daniel Brain, 2020.

5. "Keeping the world's children learning through COVID-19", 2020 Available online: www.unicef.org.

Kalashnyk Viktoria

3rd year cadet

National Academy of Internal Affairs

Scientific Adviser

Dramaretska Larysa

THE FOUNDATION OF CYBERPOLICE IN UKRAINE

People often use the Internet and they don't know that they may be victims of scammers. For example, criminals copy information of bank card and steal cash from an ATM, cheat logins and passwords to e-wallets, create different viruses and malware, sales of drug through social networks. The law enforcement in developed countries realized the seriousness of online crimes and began to respond quickly to them. So structure of police in Ukraine changed too because online-crimes are progressing.

In 2015 Resolution of the Cabinet of Ministers "On the formation of a territorial body of National Police "(October 13, 2015) № 831 legal entity of public law Department of Cyberpolice as interregional territorial part of the National Police was established [2]. The Department of Cyberpolice in accordance with the legislation of Ukraine ensures the implementation of state policy in the field of combating cybercrime, provides information and analytical support to the leadership of the National Police of Ukraine and public authorities on the status of issues within its competence [1].

A lot of online crimes have been investigated and criminals are responsible for their activity but low level of state funding hinders attract highly qualified specialists. The real experts of this branch will not work for minimum salary. The professionals need to be attracted of decent salary and social packages that it is not designed in our country (for example, soft loans for purchase of housing, car, furniture, etc.). So, the effectiveness will be lower than in other European countries. It is difficult to find qualified specialists, because Ukraine haven't higher educational institutions that would train professionals in this branch. Also, the economic level in Ukraine is unstable, so material security is low.

It is worth to add that the Department of cyber police is very important part of police. Because it collaborates with other departments, helps them and together they reveal, prevent and stop crime. The problems of organization that arisen will be minimal in future, because this is just the beginning, it is new department. Thanks to innovations Ukraine has become closer to European standards and has taken a new level of development.

1. Положення про Департамент кіберполіції Національної поліції України [Електронний ресурс]: затв. Наказом Нац. поліції України від 10.11.2015 № 85. – Режим доступу : <http://old.npu.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1816252>

2. Про утворення територіального органу Національної поліції [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.11.2015 р. № 831 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 84. – Ст. 2811. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/831-2015-%D0%BF>

Kalinovska Tetiana

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zapotichna Roksolana

LAW AND MYTHOLOGY

The aim of our research is to overview the mythological component of law. Every society has a mythology surrounding the origins of rules of conduct and systems of law, revealing that law is not based on experimental data. Such myths most often begin with a postulated relationship to a sacred presence or personage in the universe that might be viewed as «contractual». Cultural groups may or may not have sacred places and objects, but in all of them the foundations of rules of conduct and proper relationships to persons, animals and things cultural or natural, reside in the contract with the sacred power. The contract includes agreement about good and evil (crime and punishment), group membership (allowed and disallowed, with exclusionary provisions), marriage rules, sexual taboos, sexual access and denial, punitive measures meted out through illness, death, or the many forms of loss, as well as some advice for conflict resolution.

All this would seem to argue for a universal recognition that tenets of law are not evidence-based but rather appear to be a common-sense approach; thus, truths about interpersonal or inter-class relations are never “self-evident”, even though we may choose to “hold” that they are. From any such evidentiary assertion, corollaries flow - always justified by the first assertion and basic belief. These having been established, we then find justification in “legal precedent”, creating a self-contained structure of ideologically driven articles of faith translated into social action. These will be “held” until there is cultural pressure to revise what we hold to be self-evident. This does not mean, however, that such a belief system is less “real” than empirical truths. For beliefs determine behavior and have the impelling force of a “reality” constituted of cascades of proof and validity, and because outcomes are usually predictable, beliefs have a good chance of being reliable [1, p. 21].

According to law philosophers of Western civilization, reigned by law and reason, has always differed profoundly from the «savage» world guided by myth. Yet by making the creation of order out of chaos central to the concept of law, myth has lived on.

The creation of order out of chaos had always been a central theme in the mythical worldview. How shaping an ordered society through the Rule of Law was in fact not any different to the mythical creation of an ordered world. It consisted in consciously keeping the Hobbesian natural state – in which people were basically driven to make war with one another, causing life to be «solitary, nasty, brutish and short» – at a safe distance. It remained a continuous struggle, of course, because there was always the threat of falling back to this natural state.

Although the Rule of Law originated in the Western world and included Western ideas about property and progress, it was considered to be a universal principle which applied to all human beings. Through the ideas about property and progress, and later those of Darwinism, the Western people could believe themselves to be more advanced, more evolved in an evolutionary sense. The «savages» were considered to be less evolved, people who somehow had remained stuck in their natural state. And by labelling them as «others», they were excluded – in an absolute sense – from taking part in civilized life.

In this way the concept of law has helped to legitimize the feelings of superiority that the European colonizers through the centuries have felt towards indigenous populations they came across in «the New World». As these indigenous people had not considered themselves the possessors of their land and had left it «uncultivated», the colonizers «naturally» felt they had the right to take possession of this land in order to cultivate it.

To sum up, the study of legal mythology has scientific prospects and requires further development in light of the philosophy of law, as it has undeniable scientific value in solving certain legal problems of theoretical nature and practical conflicts in law.

1. Romanucci-Ross L., Tancredi L. 2007. When Law and Medicine Meet: A Cultural View. *International Library of Ethics, Law, and the New Medicine*, vol 24.

2. Bonis W. 2015. The Rule of Law and the World of Myth. Available at: <https://leidenlawblog.nl/articles/the-rule-of-law-and-the-world-of-myth>

Kashirina Diana

2nd year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

PROBLEMS OF POLICE INTERACTION WITH SOCIETY

The police must be a guarantee of personal security of citizens, rights and freedoms, legitimate interests, prevention of offenses and crimes. As you know, in our society, trust is easy to lose, but hard to earn.

A police officer must adhere to official etiquette at all times. Friendly attitude to citizens, loyalty, tolerance, restraint - are positively valued by people and, as a rule, cause a reaction that helps to resolve the conflict situation, the development of a positive attitude towards the police.

The level of public confidence in the police is the main criterion for assessing the effectiveness of police bodies and units.

Establishing a partnership between the police and the public will lead to:

- reduction of crime rates;
- overcoming fear in the community, the emergence of an established sense of security and order;
 - building trust and respect for the police in the community;
 - voluntary and selfless support of the population;
 - performance of the function of police assistants by some residents to ensure public peace in their own district;
- more effective crime prevention; giving law enforcement officers time to other types of official activities;

The main premise of the partnership between the police and society is the need to increase the participation of local people in strengthening security and public order, as well as in solving crime in places of residence, as the police are unable to solve this problem on their own.

1. Конституція України від 28.06.96. – Київ.: Преса України, 1997.

2. Офіційний сайт Національної поліції URL: <https://dp.npu.gov.ua/materials/strukturagunp#panel-1-6>

Kasianenko Vladyslav,

1st year student

Kharkiv National University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Fylypska Vita

PREVENTION OF ORGANIZED CRIME: FOREIGN EXPERIENCE

In Ukraine, there is a need and expediency to borrow the experience of foreign countries in the prevention of organized crime in terms of creating special institutions at the level of law enforcement agencies. The experience of the USA, Great Britain, Italy and Croatia is an interesting practice in this matter [1].

The US law enforcement system is a complex conglomeration of centralized (federal) and decentralized (local) structures. The task of combating organized crime is to some extent assigned to federal law enforcement agencies, of which there are more than seventy in the United States. In the complex multi-entity system of US federal law enforcement

agencies, however, there are several major ministries that play a leading role in the fight against organized crime in the country: 2) the state attorney's office (prosecutor's office); 3) the Grand Jury the Grand Jury consists of 23 jurors and is a body of pre-trial investigation and trial, it does not consider criminal cases and does not pass convictions). In addition, in accordance with the Organized Crime Program, the US federal government has established the Shock Forces Association. The main task of the Strike Force, which operates under the general direction of the US Department of Justice and in close contact with state law enforcement, is to identify organized crime groups. The duties of the Shock Forces include the search for evidence of criminal activity of participants in illegal business. The legal regime of the Shock Forces is determined by the criminal procedure legislation and special instructions of the US Department of Justice. Thus, we must note that the prevention of organized crime in the United States is conducted at two levels: general and special. It should be noted that the key to the effectiveness of the police is not only broad support (moral, physical, information) from the population, but also stable financial allocations from various local and federal sources [2].

In the United Kingdom, the Serious Organized Crime Agency (SOCA) has been operating since April 1, 2006. Its priority areas are: 1) raising public awareness of organized crime; 2) increase in the amount of returned funds obtained illegally and the number of opened criminal cases; 3) increasing the threat to the activities of organized criminal groups in the UK through the operational and investigative actions, as well as the introduction of new ways to combat this phenomenon. Thus, a separate institution has been set up in the United Kingdom to prevent organized crime, but its subject matter is only particularly dangerous organized crime.

In Italy, in order to strengthen the fight against organized crime, the country's Parliament has established a special General Council for Combating Organized Crime, as well as district offices for combating organized crime and the mafia and separately - the State Office for Combating Mafia and the Investigative Office for Combating Mafia. . In addition, an operational investigation department for the fight against organized crime and the mafia has been set up within the Italian Prosecutor General's Office. Thus, the National Directorate for Combating Organized Crime and the Mafia, the district administration and the operational and investigative department for combating organized crime constitute a system of multifunctional, specialized operational, investigative and information elements on combating organized crime. Every six months, the Minister of the Interior reports to Parliament on the work done. There is also an annual report of the Minister of Parliament on the whole range of issues related to organized crime. As we can see, the prevention of organized crime in Italy is carried out not only at the level of law enforcement agencies, but also at the level of executive bodies accountable to parliament.

In Croatia the Office for the Fight against Corruption and Organized Crime (USKOK) was established within the Croatian Public Prosecutor's Office. The Head of the Office is at the same time the Deputy Prosecutor General and is appointed by the Prosecutor General for four years with the consent of the Minister of Justice and the Council of State

Prosecutors. Special Prosecutors of the Office are appointed by the Prosecutor General on the proposal of the Head of the Office. The Office directs and oversees the investigation of corruption and organized crime crimes and the prosecution. The department itself does not investigate offenses. It only supervises and supervises police officers, who mainly work in the Police Department for Combating Economic Crimes and Corruption. Thus, the Croatian specialized body for the prevention of organized crime exists only at the level of the prosecutor's office, which in this case is only a supervisory authority [1].

1.Міняйло Н.Є. Зарубіжний досвід запобігання організованих злочинності. Науковий вісник Чернівецького університету. 2013. Вип. 660. С. 146-147.

2. Колодяжний М. Г. Сучасний зарубіжний досвід громадського впливу на злочинність : монографія / М. Г. Колодяжний ; за ред. В. В. Голіни. – Х. : Право, 2017. – 252 с.

Korbiak Iryna

1st year student

Lviv Polytechnic National University

Scientific Adviser

Vovchasta Nataliia

THE MOST COMMON CAUSES OF ROAD ACCIDENT

The multitude of bumps, collisions and fatal accidents does not seem to shock or surprise anyone using a car nowadays. Just turn on the phone or TV and you will be bombarded with news of road events that will make your flesh creep.

It is the police investigators' role to detect the probable cause or causes of every such misfortune. Drivers very often fail to correctly assess the speed of their own car and the cars in front; they misjudge distances and do not adjust their velocity to the curvature of the road. Surprising as it may seem, drunken driving does not top the list of common causes. Sober drivers tend to behave just as irresponsibly. Their frequent errors include:

1. over-speeding or driving in excess of prescribed speed limits;
2. not wearing helmets or not using seat belts - more than 80% of road accident deaths are due to the head injuries;
3. drunken driving or driving under the influence of drugs;
4. over loading of vehicles;
5. use of mobile phones or ear phones while driving/crossing the road;
6. violation of road signs, signals, traffic lights and road safety rules or many a time due to their ignorance;
7. long hours of drive, tiredness and fatigue of the driver and lack of traffic education;

8. pedestrian negligence also contributes to road accidents and endangers their own lives [1].

The question often asked is why drivers commit so many errors. The answer lies in the inherent limitations of human information processing governed by mental functions like perception memory and attention.

While driving, people are confronted with a flow of information, most of which is visual input like signs, other vehicles pedestrians and so on. At the same time, drivers usually process information from other sources like the radio answering calls on cell phones or simply talking to passengers. In consequence, there may not be enough mental capacity for all these activities. The driver whose perception is overloaded will therefore miss or ignore vital information on the road and hence his decisions will often be inaccurate. It has been proven that recall of road signs is shockingly poor. Drivers often cannot identify signs that they passed by seconds before. Such memory distraction and narrowed perception will eventually result in fatal errors.

All these reasons might sound very basic, but they are the significant reasons behind accidents on Ukrainian roads.

Some drivers believe that the latest electronic gizmos installed in their cars will facilitate safer driving. Therefore, high-tech gadgetry is commonly welcome and perceived as a safeguard against accidents. Advanced navigation systems with real-time traffic information including curves in the road, traffic jams or slippery conditions will soon become a standard in many cars. Nowadays more extras are added in cars such as vision systems, head-up displays, obstacle alert, real vision cameras or e-mail are used too.

1. Main causes of road accidents and accidental death URL: <https://www.fuelgenie.co.uk/news/the-most-common-causes-of-road-accidents> (Last accessed: 22.01.2021)

Додаткові джерела на презентацію

<https://www.wbtrafficpolice.com/causes-of-road-accidents.php>

<https://www.santarosa-lawyer.com/causes-of-car-accidents/>

<https://www.worldlifeexpectancy.com/cause-of-death/road-traffic-accidents/by-country/>

<https://www.budgetdirect.com.au/car-insurance/research/car-accident-statistics.html>

(зробітьскрін статистики причин загибелі, роки, вік за 2020-вставте в презентацію-буде класно наприклад)

<https://www.iii.org/fact-statistic/facts-statistics-highway-safety>

Korotia Mykhailo
holder of the Master degree
Lviv Ivan Franko National University
Scientific Adviser
Bondarenko Viktoriia

THE RIGHTS OF PRISONERS

In my presentation, I shall concentrate on the rights of the prisoners. Both national and international law govern the rights of [civilian](#) and [military prisoners](#). International conventions include the [International Covenant on Civil and Political Rights](#); the [United Nations' Minimum Rules for the Treatment of Prisoners](#), the [European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment](#), and the [Convention on the Rights of Persons with Disabilities](#).

The principal international legal rules governing the treatment of persons deprived of their liberty and will provide examples of how these legal rules have been interpreted by the international monitoring organs. The treatment of all categories of detainees and prisoners remains a major challenge in the area of overall improvement in respect for the human person. Placed in a situation of inferiority and weakness, a person who is arrested, in pre-trial detention or serving a prison sentence upon conviction is to a considerable extent left to the mercy of the police and prison officials. The detainee or prisoner is virtually cut off from outside life, and thus vulnerable to treatment violating his or her rights. The continuing widespread use of torture and other inhuman or degrading treatment or punishment of these categories of people, whose cries for help in moments of pain can be heard by nobody except fellow inmates, constitutes an intolerable insult to human dignity.

The principal international human rights documents clearly protect the human rights of prisoners. The [International Covenant on Civil and Political Rights](#) (ICCPR) and the [Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment](#) both prohibit torture and cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment, without exception or derogation.

Although prisoners do not have full constitutional rights, they are protected by the Eighth Amendment's prohibition against cruel and unusual punishment.

Prisoners retain some constitutional rights, such as due process in their right to administrative appeals and a right of access to the parole process. Additionally, the Equal Protection Clause of the Fourteenth Amendment applies to prison inmates, protecting them against unequal treatment on the basis of race, sex, and creed.

I would like to distinguish some of the aspects of the law regarding the prisoners' rights.

How Can a Lawyer Help with Prisoner Rights Violations?
If you are incarcerated and think your rights have been violated, an experienced criminal

defense attorney can help you lodge a complaint. An attorney can also help you recover damages for injuries you suffer because of incarceration.

The rights of inmates include the following:

- The right to humane facilities and conditions
- The right to be free from sexual crimes
- The right to be free from racial segregation
- The right to express condition complaints
- The right to assert their rights under the [Americans with Disabilities Act](#)
- The right to medical care and attention as needed
- The right to appropriate mental health care
- The right to a hearing if they are to be moved to a mental health facility

The Right to Humane Facilities and Conditions

Pre-trial detainee must be housed in humane facilities; they cannot be "punished" or treated as guilty while they await trial.

Inmates also have the right to be free, under the [Eighth Amendment](#) of "cruel and unusual" punishment; the term noted by the Supreme Court is any punishment that can be considered inhumane treatment or that violates the basic concept of a person's dignity may be found to be cruel and unusual.

The Rights of Prisoners

Prisoner rights, rules and regulations while they are in prison are outlined in Prison Service Instructions (PSIs) which cover a wide range of issues – from pastoral care of prisoners to cells and vehicle searches, and from eye testing to adult social care.

The Prison Reform Trust has written a number of guides and information booklets for prisoners. These include Information for disabled prisoners, Human Rights Booklet for Prisoners and an Information sheet for people maintaining innocence in prison (amongst many others). These should be freely available from the prison.

Now I would like to dwell on the following issues:

What civil liberties does a prisoner have?

When incarcerated, prisoners in the UK no longer have the same civil liberties as the rest of the population. For instance, they do not have the right to vote. However, they still have protection of the [Human Rights Act](#), the European Convention on Human Rights and the United Nations Declaration on Human Rights.

However, a prisoner's human rights are compromised by the fact that they are in prison. For instance, they cannot access computers, mobile phones or the internet; they can be locked in their cell; and they can be made to work.

The Prison Reform Trust has written a number of guides and information booklets for prisoners. These include Information for disabled prisoners, Human Rights Booklet for Prisoners and an Information sheet for people maintaining innocence in prison (amongst many others). These should be freely available from the prison.

What anti-discrimination rights does a prisoner have?

It is unlawful [discrimination](#) for a prisoner to be treated unfairly due to their [race, sex, disability](#), sexuality, religious beliefs, and other ‘protected characteristics’. If a prisoner believes, they have been discriminated against while in prison, they may be able to claim compensation under the Equality Act 2010 and or the Human Rights Act 1998.

What rights to health care does a prisoner enjoy?

Prisoners have the same rights as everyone else to full NHS care in prison, including mental health services. However, the prison doctor or a member of the prison healthcare team must approve treatment.

Outside specialists can be consulted when necessary. If required, the prisoner can be moved to a prison with different medical facilities, or to a local NHS hospital, where the prisoner will remain under the control of the Prison Service.

What rights does a prisoner have over their personal property?

This depends on the individual prison’s policy, but inmates are allowed to keep items in their cell. All items will be logged on the prisoner’s property card.

Each prison has its own rules on when and what property a visitor can bring into the prison for an inmate.

Can a prisoner study and work in prison?

Prisoners have the opportunity to undertake courses in basic skills, such as computing, basic maths, woodwork and so on. Most will lead to a recognised qualification, which can be invaluable when a prisoner completes their sentence and is seeking employment.

Prisoners can also work in prison, such as working in the kitchen or laundry room, and be paid for that work. Lower risk prisoners may be allowed to work in the community.

What visiting rights does a prisoner have?

Prisoners (unless on remand) are allocated visiting orders (VOs) which they must send to their visitors beforehand. When the visitor goes to the prison, they must produce their VO and ID to gain entry.

Up to three people can visit one inmate at a time. Most prisons allow at least two one-hour visits every four weeks, though civil prisoners (people in prison due to civil violation, not criminal activity) can have as many visits as they like. If the visitor lives a long distance away from the prison, there is flexibility around visiting rules, for instance, the visitor may be allowed longer visits less often.

How should a prison make a complaint?

When an inmate wishes to make a complaint, they should first inform a prison officer (or make it in writing). Complaints can be escalated through a senior police officer or the Governor or, if necessary, to the Prisons and Probation Ombudsman.

What rights does a prisoner have to make phone calls?

On arriving to prison from court, the prison may allow an initial call home.

A PIN phone system is used to make telephone calls inside prison. Calls may only be made on the prison phones in the corridor or on a wing. The prisoner will need to be authorized to make the call to the particular number.

In category A prisons, calls are monitored more strictly.

I should like to conclude my report by stressing that the nature and the scope of the privileges afforded to individuals kept in custody or confinement because they have been convicted of performing an unlawful act. Although a prisoner is deprived of personal liberty against his will following conviction of a crime, he still is assured certain minimal rights by the law.

Kosyakina Olga
Donetsk Law Institute
MIA of Ukraine
Scientific Advisor
Lopatynska I.

INTERROGATION AS THE MOST IMPORTANT ELEMENT OF THE WORK OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES IN THE SYSTEM OF FIGHT AGAINST CRIME

The fight against crime is gaining new momentum in Ukraine and around the world. The result of the fight against crime directly depends on the work of law enforcement agencies and their employees. A very important role is played by the investigation of crimes committed. Its first stage is a pre-trial investigation.

The most important procedural action of a pre-trial investigation is interrogation, which requires certain training from the investigator to effectively fight crime. The interrogation involves obtaining the most complete information about the subject of the investigation. This investigative action is a key stage at the pre-trial investigation stage on some cases. The investigator must have legitimate interrogation skills in order for it to be conducted effectively. This opinion is confirmed by the words of Professor N. T. Vedernikov, who believes: "investigators should have a variety of effective tactical techniques for conducting various investigative actions. These techniques cannot be developed without taking into account the psychology of persons who commit crimes" [1. p. 167].

The establishment and maintenance of psychological contact with the interrogated person becomes reasonably important in this regard.

The purpose of our research is to study the main approaches of well-known forensic scientists on the choice of technology for establishing psychological contact with the interrogated person during the interrogation.

In general, psychological contact is expressed in the formation of favorable conditions and mutual understanding between the investigator and the interrogated person. There are a large number of opinions about the methods of using psychological contact during interrogation.

The first theory was formed by V. Shepitko and it consists of two aspects. In the first aspect he is talking about adapting the interrogated person to the conditions of

interrogation and preventing his stressful state. The second aspect is to establish a certain nature of communication [2, p. 20].

The second theory was justified by L. Vasiliev. According to it, the formation of the interrogation process should be determined by the psychological type of the interrogated person [3, p. 36]. Any psychological type is determined by individual traits of behavior and speech, which can be established during the interrogation. The knowledge that is applied about different psychological types in the interrogation process helps to increase its effectiveness. However, this theory can be questioned. Since there are no «pure» psychological types in real life.

The following theory of establishing psychological contact is based on the first impression of the investigator and his actions. The interrogated person is guided by emotions rather than logic in relation to the investigator in the first minutes of the meeting. Therefore, the investigator must be able to start the conversation correctly and perform all the necessary actions to set up the interrogated person for himself.

The first impression of the investigator determines the behavior of the interrogated person in the future. For example, when the interrogated person negatively perceives the actions of the investigator, the further conversation is doomed to failure.

The latter theory involves the use of modernized components of psychotechnologies communication, for example hypnosis. But this theory is still being developed. Its introduction into the interrogation process requires a legal basis and special skills of investigators.

So, we can determine that in order to conduct an effective interrogation, methods for establishing psychological contact must be applied together. This will help you fully fulfill the goals and objectives of this investigative action.

Therefore, we must understand that interrogation is the most important stage in solving a criminal case. In turn the disclosure of a criminal case is the fight against crime in general.

1. Ведерніков М.Т. Вибрані праці. Томськ, 2014. 240 с.

2. Шепитько В.Ю. Допит: психологія і тактика. Харків, 1991. 238 с.

3. Васильєв В. Л. Психологічні основи організації праці слідчого. Волгоград, 1996. 56 с.

Kovalenko Maryna

1st year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

**PROTECTIONS OF HUMAN RIGHTS
(INTERNATIONAL EXPERIENCE)**

The key date on which we can base our witnessing of the internationalisation of human rights is 1945, the date after the end of the Second World War and the creation of the Organisation of the United Nations [1, 19].

Human rights are the basic rights and freedoms to which all humans are considered entitled: the right to life, liberty, freedom of thought and expression, and equal treatment before the law, etc. These rights represent both the mutual rights of a person or a group of individuals and the state, and the mutual obligations of an individual and state power.

Such rights are ascribed "naturally," which means that they are not earned and cannot be denied on the basis of race, creed, ethnicity or gender [2]. These rights are often advanced as legal rights and protected by the rule of law.

Various "basic" rights that cannot be violated under any circumstances are set forth in international human rights documents such as the [Universal Declaration of Human Rights](#), the [International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights](#), and the [International Covenant on Civil and Political Rights](#). The rights established by these documents include economic, social, cultural, political and civil rights.

A lot of people believe that the protection of human rights "is essential to the sustainable achievement of the three agreed global priorities of peace, development and democracy" [3]. Respect for human rights has therefore become an integral part of international law and foreign policy.

The list of human rights is huge. They include: Right to life, Right to liberty and security, Right to a fair trial, Right to respect for private and family life, Freedom of thought, conscience and religion, Right to marry and so on [4]. Protection of these rights is the one of main national and international goals

Responsibility to protect human rights resides first with the states themselves. However, in many cases public authorities and government officials institute policies that violate basic human rights. Such abuses of power by political leaders and state authorities have devastating effects, including genocide, war crimes and crimes against humanity. What can be done to safeguard human rights when those in power are responsible for human rights violations? Can outside forces intervene in order to protect human rights?

In conclusion we can say, that if people want their rights to be protected, they have to learn about their rights and responsibilities and how to protect them. Society must learn the skills of active tolerance and compromise to overcome differences and foster cross-cultural communication and advocacy to uphold the rights and freedoms of disadvantaged or oppressed individuals and communities. This may mean reviewing our attitudes and behaviors so that the way we live our lives does not limit the rights of others.

1. Felipe Gómez Isa and Koen de Feyter. "International Protection of Human Rights: Achievements and Challenges".

2. Little, David. "Universality of Human Rights,"
[available at:<http://www.usip.org/research/rehr/universality.html>]

3. "Human Rights Today: A United Nations Priority," The United Nations, 2000.
[available at: <http://www.un.org/rights/HRToday/>]

4. Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms
[available at: <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/html/005.htm>]

Kovalyk Irina

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

METHODS OF INVESTIGATING IMPROPER PERFORMANCE OF PROFESSIONAL DUTIES BY A MEDICAL OR PHARMACEUTICAL WORKER

The development of the forensic characteristics of investigating the crimes committed by a medical worker, the establishment of the features during certain investigative actions, and the development of the recommendations for versioning and planning the investigation, the disclosure of the features of special knowledge are studied.

One of the most important tasks of the state is to meet the requirements of Article 3 of the Constitution of Ukraine on the protection of man, his life and health, honour and dignity, inviolability and security. To protect these rights and freedoms of the citizens of Ukraine, the Fundamental Law (Article 49) stipulates that everyone has the right to health care, medical assistance and medical insurance. This constitutional right of a person and a citizen corresponds to the duty of the state, represented by medical institutions and health care bodies, to ensure the provision of medical services of appropriate quality. However, today in this country there is an acute problem of the quality of medical services provided by the employees of relevant institutions of Ukraine in the performance of their professional duties. This, on the one hand, indicates a decline of the level of professionalism of health workers, and on the other - a reckless calculation to avoid liability.

Criminal-legal means of protection of citizens from improper performance of the professional duties by a medical or pharmaceutical worker is Article 140 of the Criminal Code of Ukraine.

Today there are active changes and reforms in medicine in Ukraine, which should become a springboard for the rapid European integration of our country. Currently, the question of the quality of medical and pharmaceutical services provided by the employees of medical institutions in the performance of their professional duties has become acute. This is especially important in the process of revising the standards of medical care and medical services.

According to the analysis of the statistics of the pre-trial investigation bodies, the corpus delicti provided for in Article 140 of the Criminal Code of Ukraine, is the most common among the crimes against life and health of a person, the subjects of which are medical workers. Thus, according to the information contained in the unified reports on criminal offenses for the last five years, it can be stated that during 2015– (until September) 2020, according to Article 140 of the Criminal Code of Ukraine, 3,273 crimes were registered. At the same time, only in 11 criminal proceedings persons were served with a notice of suspicion, and only 7 proceedings were sent to the court with indictments. At the same time, a significant part of criminal proceedings (1,197 or almost 37%) are subsequently closed by the pre-trial investigation bodies, primarily under Articles 1 and 2, part 1 of Article 284 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. From this we can assume that this state of law enforcement practice may be due to the shortcomings in the legal regulation of pre-trial investigation, the lack of a developed methodology for investigating improper performance of professional duties by a medical or pharmaceutical worker.

In the legal arena, the problem of non-performance or improper performance of the duties by the medical or pharmaceutical worker attracts the attention of many scholars, in particular, I.Ya. Senyuta, O.S. Paramonova, P.Y. Kuzminsky, I.M. Phil, A.M. Liseyuk, Yu.S. Nightingale, M. Khomenko.

The purpose of the research is disclosing the content of the methodology of investigation of improper performance of the professional duties by the medical or pharmaceutical worker on the basis of the analysis of the scientific sources and generalizations of investigative and judicial practice.

Our state is recognized as a free, democratic country, where, as proclaimed in the Fundamental Law – the Constitution of Ukraine, a person, his life and health, honour and dignity, inviolability and security are recognized in Ukraine as the highest social value. Ukraine's main duty is to protect and defend, first of all, those rights that are enshrined in the Constitution. The latter guarantees the right to life and health care, medical care and health insurance. The right to medical care is also enshrined in the international arena. In particular, Article 25 of the Universal Declaration of Human Rights of 1948 states that everyone has the right to a standard of living, including food, clothing, housing, medical care and necessary social services, which is necessary for the maintenance of his or her own health and well-being, family, and the right to insurance in the case of unemployment, illness, disability, widowhood, old age or other loss of livelihood due to the circumstances beyond its control. In Ukraine, the main legal act that regulates the concept of "medical care" is the Law of Ukraine "Fundamentals of Ukrainian legislation on health care." It states that medical care is the activity of the professionally trained medical workers aimed at prevention, diagnosis, treatment and rehabilitation in connection with diseases, injuries, poisonings and pathological conditions, as well as in connection with pregnancy and childbirth. It is not uncommon for a person to seek medical treatment, but negligence violates a person's right to health care and, most

importantly, the right to life. Irreparable actions of doctors lead to fatal consequences, and here it is important that the perpetrators be brought to justice for the offense. Due to the fact that the media and the Internet are actively monitoring situations where there is an illegal act by doctors against patients, the number of the criminal cases against health workers has increased. If we turn to the official statistics of the Prosecutor General's Office of Ukraine, it should be noted that the most common crime is under Article 140 of the Criminal Code of Ukraine, in respect of which only in February 2019, 130 criminal offenses were recorded, but in 23 cases criminal proceedings were closed. Article 140 of the Criminal Code of Ukraine describes the improper performance of the professional duties by the medical or pharmaceutical worker. Despite the fact that the article exists in criminal law, it is very difficult to bring the perpetrators to justice. The reason in most cases of acquittals in these cases is that it is very difficult to find and prove the corpus delicti in the actions of the medical professional. And this can only indicate that the pre-trial investigation body does not have enough knowledge and practice to investigate the crimes of this kind. The methodology for investigating the above-mentioned crimes is also not clearly defined.

Today in Ukraine there are more than 50 medical specialties, including: obstetrics and gynecology, anesthesiology, dermatovenereology, infectious diseases, laboratory diagnostics, emergency medicine, oncology, orthopedics and traumatology, ophthalmology, dentistry and others. Each of them has specific knowledge, professional subtleties and features, as well as grounds for making potential mistakes that may occur in the process of the professional activity. Thus, the investigator needs to have a set of necessary knowledge and a special approach when evaluating the work of, for example, a specialist - virologist or doctor - neonatologist, child psychiatrist or radiologist. Obviously, knowledge of the investigator will not be enough to thoroughly assess the correctness of the actions of the doctors whose skills and knowledge are professional, or when treatment is carried out at the limit of medical science or in complex diagnostic and treatment conditions.

Based on the results of studying law enforcement practice, we have identified the main problems of investigating the analyzed crimes, primarily those related to the use of specialized knowledge. In particular, these are:

- the lack of relevant special knowledge of the investigator;
- the blanket disposition of Article 140 of the Criminal Code of Ukraine (requirement to establish professional duties of the medical or pharmaceutical workers, which of these duties are not performed at all or performed improperly, and the requirements of which specific regulations (instructions, rules, instructions, etc.) are violated);
- the professional corporatism of medical and pharmaceutical workers, which is manifested in counteraction to the investigation, concealment of the consequences of the criminal offense;

- the problem of selection and involvement of specialists with professional knowledge of narrow specialization (physicians, biologists, chemists, psychologists, chemists-analysts, pharmacists, etc.);
- the features of distinguishing improper performance of professional duties by the medical or pharmaceutical worker from other actions (medical error, accident, justified medical risk, failure to provide medical care, etc.);
- the branching and imperfection of the regulatory framework (lack of unified methods of diagnosing and treating patients, uniform requirements for medical documentation, including mandatory electronic duplication on an independent medium, etc.).

The most widespread forms of use of special knowledge during investigation of the crimes provided by Article 140 of the Criminal Code of Ukraine will be considered on the basis of the analysis of materials of criminal proceedings.

1. Conducting examinations. Forensic medical examinations (determination of causes of death, determination of injuries, severity, nature, mechanism, location, method and duration of their formation, presence or absence of deficiencies in the doctor's actions, as well as specific causes of wrongdoing; assessment of the doctor's ability to predict adverse consequences of their own actions, determining the health of the patient at the time of his examination by doctors of the admission department, possible causes of adverse outcomes in the case of proper treatment, establishing a causal link between serious consequences and actions (inaction) of doctors; certain medical institution).

2. Consultations with a specialist. The content of consultations is: clarification of the terminology used by doctors and pharmacists in professional activities; determination of expediency of prescribing medicines of domestic and foreign production to the patient; determining the quality and scope of medical (primary, secondary, specialized) care to the patient; definition of the normative-legal acts (orders, instructions, medical documents), which regulate the activity of the medical or pharmaceutical worker

3. Involvement of a specialist to participate in investigative (search) actions. During the examination of the scene, the specialist focuses the investigator's attention on medicines (tablets, ampoules, liquid in vials, etc.), medical instruments, medical waste (wipes, tampons, etc.), other specific objects that could be used during the treatment of the patient, and also helps to remove specific traces.

Thus, analyzing the above mentioned, we can conclude that among the crimes committed in the medical field, the leading place is occupied by an illegal act under Article 140 of the Criminal Code of Ukraine, which is defined as "Improper performance of the professional duties by a medical or pharmaceutical worker." It is worth noting that in foreign countries, health insurance against improper treatment is widely used. The introduction of this type of insurance in Ukraine, which would be a kind of guarantee of compensation to patients for damage caused by medical error, will help protect violated rights, will be a guarantee of liability of the medical worker in case of non-performance or improper performance of their professional duties. The main shortcomings in the

investigation of this type of crime and bringing the perpetrators to justice are, first of all, the gaps in the legislation, insufficient regulation of the basic concepts, competition of the criminal legal regulations, insufficient competence of law enforcement agencies to investigate such cases and search for evidence. This means that the actual number of crimes committed by the medical or pharmaceutical workers due to non-performance or improper performance of the professional duties remains unknown; an increasing number of cases are closed due to lack of corpus delicti in the actions of the medical workers or lack of evidence in the case.

1. Unified state register of court decisions. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Page/1>
2. The Constitution of Ukraine of June 28, 1996 № 254k / 96-VR. Database "Legislation of Ukraine" / Verkhovna Rada of Ukraine. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (access date: 21.02.2019).
3. Universal Declaration of Human Rights dated 10.12.1948 № 995_015. Database "Legislation of Ukraine" / Verkhovna Rada of Ukraine. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (access date: 06.11.2019).
4. Fundamentals of Ukrainian legislation on health care: Law of Ukraine of November 19, 1992 № 2801-XII. Database "Legislation of Ukraine" / Verkhovna Rada of Ukraine. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2801-12> (access date: 15.09.2020).
5. Chebotaryova GV Criminal-legal protection of law and order in the field of medical activity: author's ref. dis. ... Dr. Jurid. Sciences: 12.00.08. Kyiv, 2011. 34 p.
6. Scientific and practical commentary on the Criminal Code of Ukraine [Electronic resource]. – Access mode: <http://yuristonline.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/138.php>. – Name from the screen.
7. Lisichenko V.K. The use of special knowledge in investigative and judicial practice: textbook. Kiev: Higher school, 1987.
8. Shepitko V. Yu. Handbook of the investigator. Kyiv. 2001. 202 c.

Kulish Yelyzaveta
Reminska Yelyzaveta
2nd year cadets
Donetsk Law Institute
Ministry of Internal Affairs of Ukraine
Scientific Adviser
Zotova-Sadylo Olena

CONCEPT OF PUNITIVE MEASURES UNDER CRIMINAL CODE OF UKRAINE

The existence of any legal society of course implies the availability of means to maintain the rule of law, defend society against criminal encroachment, and comply with mandatory and unavoidable responsibility for crimes, misdemeanors and offenses.

In Ukraine the concepts of crime and punishment for their commission are defined by the Criminal Code of Ukraine adopted in 2001, which is still being amended and supplemented. In the article of the General Part of the Criminal Code coercion applied on behalf of the state by a court to persons criminally responsible for a crime and consists of the statutory restriction of the rights and freedoms of the convict [1].

The fight against crime involves a set of measures among which the main role is played by measures of social, economic, political, legal, organizational and cultural-educational nature. In the system of these measures the punishment occupies a certain place. It is a necessary means of protecting society from evil. This process is carried out by threaten of the punishment which is provided for in the sanctions of the Criminal Code of Ukraine; it is stated that punishment is a measure of each criminal law norm as well as its implementation, i.e. coercive influence on persons who have already committed crimes [2].

Punishment itself serves as an effective means by which the conflict that arises between the state and the individual is eliminated, the normal state of the current law and order is restored and at the same time the personality of the offender is removed from the society [3].

The doctrine of punishment, namely penology contains three structural elements (institutions): the institute of punishment, the institute of sentencing and the institute of release from punishment.

It can be concluded that in general the punishment is understood as a negative assessment of the offender and his action by the state and society, which serves as a measure of state coercion, appointed on behalf of the state to the person convicted of a crime which is to deprive and restrict the rights and freedoms of the convict.

Thus, in any case the punishment has been and remains a strict, historically variable but necessary means of combating the crime effectively. In the context of the commented article of the Criminal Code the concept of coercion is defined as follows: it is an effective means of ensuring that each person fulfills the constitutional obligation to strictly abide by the Constitution of Ukraine and laws of Ukraine, not to encroach on the rights and freedoms of others. It is provided by the power of the state within the legislative framework.

The punishment is a measure of lawful coercion which has a public character and is applied on behalf of the state which has a monopoly right to determine, in particular, the criminality of the act, its punishment, general principles of sentencing, punishment, grounds and conditions release from punishment, the system of bodies and institutions called to apply and execute punishment, their competence [5].

It should be noted that the state through the system of legislation establishes the grounds and limits of criminal, civil and disciplinary liability of officials in case of

violation of the prescribed procedure for application and execution of punishment, in case of illegal application and enforcement of this coercive measure. In case of reversal of a court sentence as unjust the state compensates the material and moral damage caused by an unfounded conviction [6].

The current Criminal Code of Ukraine stipulates that the following types of punishments may be applied by a court to persons found guilty of committing a crime, it could be a fine; deprivation of military, special rank, rank, rank or qualified class; deprivation of the right to hold certain positions or engage in certain activities; public works; corrective work; service restrictions for servicemen; confiscation of property; arrest; restriction of liberty; detention of servicemen in a disciplinary battalion, imprisonment for a definite term; life imprisonment. The above types form a certain system of punishments, which is the legal basis on which the activity of judges in considering cases and applying punishment is based.

The system of punishments is an exhaustive mandatory list of types of punishments defined by the content which are characterized by internal unity and coherence [8].

This system consists of twelve types of punishment four of which are community service, restrictions on military service, arrest and restraint of liberty. The last ones are novels they were allegedly not represented by the Criminal Code of Ukraine in 1960. And in contrast to the Criminal Code of Ukraine in 1960 the system of punishments under the Criminal Code of Ukraine of 2001 has been built on the principle from less severe to more severe punishment.

The death penalty is not applied in Ukraine, the Criminal Code sets clear maximum terms of imprisonment for convicts and in fact the less severe punishment is more severe. Let's consider the system of punishments in other countries of the world, for example, the USA. This country belongs to the Anglo-American legal family includes the legal systems of the following countries: England, Australia, Canada, the United States and the Commonwealth. So let's take the United States as a country where the concepts of justice and the inevitable punishment for crimes come first. It was strict adherence to the law that enabled the United States to build such an efficient economy and curb the growth of crime. Cruel legislation has been formed in the country as a result of rampant crime in the middle of the last century. At the same time, citizens of the country can be arrested and convicted for crimes that would not be noticed in other countries (arrest of a citizen for stealing a pack of cigarettes 22 years ago, 6 years in prison for an entrepreneur for improper transportation of lobsters because he transported them in cellophane bags, not boxes, as required by law) [3]. But in the case of a crime committed in the United States by celebrities, the investigation process always becomes public and the sentencing is indicative. The punishments in the United States are the death penalty, imprisonment, probation, and a fine.

The U.S. Supreme Court has limited the use of the death penalty in some states to aggravated murder or loss of life as a result of another serious crime. The death penalty is carried out in different states by different means: electric chair, gas chamber, lethal

injection, hanging, execution. In a number of states (more than 10) the death penalty has been abolished and replaced by life imprisonment. Under federal law, the death penalty can be imposed for a number of serious crimes, such as the murder of a federal employee [4].

The most common punishments in the United States are imprisonment, fines and probation. At the same time, you can get a longer term for a financial crime than for a violent one. Americans are an incredibly capitalist society and care about their reputation. And the fact that someone deceived them and used their money seems crueler to them than a blow to the face. For example, the creator of one of the largest financial pyramids in the United States Bernard Madoff was sentenced in 2009 to 150 years in prison because he stole a lot of money from rich people, so he went behind bars forever. On the other hand Russia's Sergei Mavrodi, who once cleaned the pockets of millions of depositors with the help of the MMM financial pyramid, received only 4 and a half years in prison. At the same time, American laws do not bypass even minors, they also receive life sentences. Thomas Tija Lane who shot three teenagers in Ohio was recently sentenced to three life terms without parole. Prosecutors were unable to demand him to be executed because Lane was under 18 at the time of the crime [7]. The huge prison terms in the United States are explained by the fact that each crime can include several offenses.

In our opinion the systems of punishments in Ukraine and in the USA are quite different. Ukrainian system is milder and it could be a reason why more criminal offenses are committed every day. We suggest that the authorities need to provide an effective strategy to combat crime; it should be as effective as possible to allocate and use all resources of the society and the state to reduce crime including the use of all types of punishment but preferring alternatives.

1. Кримінальний Кодекс України: чинне законодавство із змінами та допов. на 29 травня 2017 р.: Офіц. текст. К.: Алерта, 2017.

2. Кримінальне право України: Загальна частина: підручник Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін., за ред. проф. В. В. Сташиса, В.Я. Тація. 4-те вид, переробл. і допов. Х.: Право, 2010.

3. Зубкова В.И. Уголовное наказание и его социальная роль: теория и практика : монография. – М.: Норма, 2002.

4. Кримінальне право України: Загальна частина: Підручник М.. Бажанов, Ю. В. Баулін, В.І. Борисов та ін, За ред. проф. М.І. Бажа- нова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. 2-е вид., перероб. і допов. К.: Юрінком інтер, 2005.

5. Ющик, О І. (2014). Зміст покарання. Науковий вісник Ужгородського національного університету, (Вип. 26.), 71-79.

6. Dzhuzha, O. M., Savchenko, A. V., & Chernieĭ, V. V. (2016). Naukovo-praktychnyĭ komentar Kryminal'noho kodeksu Ukraïny. Kyïv, Ukraine: Tcentr Uchbovoi Literatury.

7. Fris, P. L. (2009). Kryminal'ne pravo Ukraïny: Zahal'na chastyna pidruchnyk. Kyïv: Atika.
8. Mel'nyk, M. I. (2012). Naukovo-praktychnyï komentar kryminal'noho kodeksu Ukraïny. Kyïv: Iŭrydychna dumka.

Kuzo Yurii

1st year student

Ivan Franko National

University of Lviv

Scientific Adviser

Skovronska Iryna

DANGEROUS VIRAL CHALLENGES

These days, the internet is exposing impressionable children and teens on everything from cursing to death defying stunts. In the past years, with the rise of social media, we witness a scary trend unfold right in front of our eyes: the series of social media challenges. Videos showing teenagers putting their lives in danger have been surfacing the Internet and it is getting out of hand. These dangerous challenges have resulted in serious injuries, even deaths. Some of the most dangerous social media challenges are distinguished as: *The Blue Whale Challenge, Momo Challenge, Car Surfing Challenge, The Fire Challenge, The Kiki Challenge* and others.

Now, thanks to social media, the thrill of challenging others can go widespread quickly. So-called “viral” challenges go global like wildfire and before you know it, millions of kids a day are trying these challenges and taking video of it in order to garner likes, clicks and followers on sites like TikTok and Snapchat. Unfortunately, many of them can be dangerous. In the last month, two viral challenges that can cause serious harm to teens have resulted in injuries in Ukraine.

One challenge that cropped up recently on TikTok is called the Outlet Challenge. Kids plug a phone charger or other wall plug into an outlet, then leaving a tiny gap between the plug casing and wall, they drop a penny onto the metal prongs, causing a big spark from the coin's contact with the live electrical current. Needless to say, the Outlet Challenge is dangerous. Fooling with electricity is a bad idea and can result in anything from a small painful zap to something more serious, like an injury or death.

The latest dangerous internet trend has resulted in the tragic death of ukrainian teenager. One of the two girls was reported died from an overdose of some pills. More recently, we have heard about two girls swallowing 40 pills. Described by those who cared about her as an otherwise happy and faith-driven teen, she was not one to experiment with drugs. However, she fell victim to what's been called the Benadryl Challenge on the video-sharing app TikTok. The challenge is to ‘trip out,’ or hallucinate, after taking a dozen or more doses of the pill. The dose that can cause a hallucination is very close to the dose

that can cause something potentially life-threatening. The challenge was blamed for the hospitalization of at least three teens in other countries.

Large doses of medicine can cause seizures and, particularly, problems with the heart. The heart tends to go out of rhythm and not pump blood effectively. That's why parents are urged to monitor social media trends and start conversations with their kids. There have been many other dangerous viral challenges, these are just a few examples.

Why do kids engage in these challenges?

Unfortunately, social media is an immense influencer and the idea of joining in the fun – especially if it results in a video that will get attention – is too much for many to resist. But there is also the brain development process in teens to consider. Because the prefrontal cortex, which manages rational thought, doesn't fully develop until the age of 25, teens are more impulsive and less likely to think through consequences before they act.

Educators should spend a lot of time trying to help parents convince young people of the dangers of social media challenges like these.

It's important for parents to first understand what challenges are out there, so make an effort to stay on top of it. Ask your kids about the latest challenges and consider having your own social media accounts so you can monitor not only what your kids are doing, but what other kids are up to as well.

Initiate conversation with your kids about what the latest challenges are all about and ask them what they think about them. If the challenge sounds dangerous, ask open-ended questions that will give them the opportunity to think through the consequences of taking part in such a challenge.

Also, bear in mind that teens do need a way to experiment with their need for thrills and adventure. But there are plenty of ways you can offer them the chance to take some risks that are safer than playing with electricity. Take them rock-climbing or to the local amusement park to ride a big roller coaster.

Dangerous viral challenges will come and go. What's most important is to arm your kids with the critical thinking skills they need to understand when it is smart to sit it out for the sake of safety. Remember: your best defense is always a conversation.

These days teenagers are faced with such negative issues as teen suicide, teen violence, cyberbullying (online bullying), Internet and online addiction, teens and sex, teens and substance abuse, teen anorexia and eating disorders, violent video games, TV violence, violence at home. Parents, teachers and communities across the country are concerned with teen issues, which are caused by a number of social, cultural, technological, communal, economic, familial, and individual factors. While it may be hard to change the nature of the Internet, computers, cell phones and TV, there is always something that each one of us can do to reduce teen violence, the rate of teen suicide, teen cyber-bullying, bullying at school, and help develop a well-adjusted relationship to our technological and commercialized culture, and a creative and balanced use of the Internet.

www.healthychildren.org

2. www.youngmenshealthsite.org
3. www.youngwomenshealthsite.org
4. www.hazelden.com
5. www.drugfreeamerica.org

Kyrylchuk Sophia

2nd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Kuzo Lyubov

EUTHANASIA: UNDERSTANDING THE FACTS

Euthanasia refers to deliberately ending someone's life, usually to relieve suffering. Doctors sometimes perform euthanasia when it's requested by people who have a terminal illness and are in a lot of pain. It's a complex process and involves weighing many factors. Local laws, someone's physical and mental health, and their personal beliefs and wishes all play a role. There are different types of euthanasia, that can be used, and there are countries where they're legal. What's chosen depends on a variety of factors, including someone's outlook and level of consciousness.

Assisted suicide vs. euthanasia:

Assisted suicide is sometimes called physician-assisted suicide (PAS). PAS means a doctor knowingly helps someone end their life. This person is likely experiencing persistent and unending suffering. They may have also received a terminally ill diagnosis. Their doctor will determine the most effective, painless method. In many cases, doctors will provide people with a drug they can take to end their life. A lethal dose of opioids, for example, may be prescribed for this. In the end, it's up to the person to decide whether they take the drug.

With *euthanasia*, a doctor is allowed to end the person's life by painless means. For example, an injection of a lethal drug may be used.

Active vs. passive

When most people think of euthanasia, they think of a doctor directly ending someone's life. This is known as active euthanasia. Purposely giving someone a lethal dose of a sedative is considered *active euthanasia*.

Passive euthanasia is sometimes described as withholding or limiting life-sustaining treatments so that a person passes more quickly. A doctor may also prescribe increasingly high doses of pain-killing medication. Overtime, the doses may become toxic. This makes the distinction between passive euthanasia and palliative care blurry. Palliative care focuses on keeping people as comfortable as possible at the end of their life.

Voluntary vs. nonvoluntary

If someone makes a conscious decision to seek help with ending their life, it's considered *voluntary euthanasia*. The person must give their full consent and demonstrate that they fully understand what will happen.

Nonvoluntary euthanasia involves someone else making the decision to end someone's life. A close family member usually makes the decision. This is generally done when someone is completely unconscious or permanently incapacitated. It usually involves passive euthanasia, such as withdrawing life support from someone who's showing no signs of brain activity.

But the question remains: Is euthanasia legal?

Euthanasia is one of the most intriguing ethical, medical and law issues that marked whole XX century and beginning of the XXI century, sharply dividing scientific and unscientific public to its supporters and opponents. It also appears as one of the points where all three major religions (Catholic, Orthodox, and Islamic) have the same view. They are strongly against legalizing mercy killing, emphasizing the holiness of life as a primary criterion by which the countries should start in their considerations. Studying criminal justice systems in the world, it can be concluded that the issue of deprivation of life from compassion is solved on three ways. On the first place, we have countries where euthanasia is murder like any other murder from the criminal codes. Second, the most numerous are states where euthanasia is murder committed under privilege circumstances. On the third place, in the Western Europe we have countries where euthanasia is a legal medical procedure, under requirements prescribed by the law.

Deprivation of life from compassion throughout the history of humanity appears as a question that engrosses the attention of lawyers, doctors, sociologists around the worlds. In certain stages of development of civilization, it represented a permitted form of depriving another person's life, while in the other stages was strictly prohibited. Today's legislators basically occupy three positions, so, they prohibit euthanasia and equate it with ordinary or privilege murder, or allow it under the assumption of meeting of prescribed requirements. Bypassing the countries that privilege euthanasia as less serious murder, we have dealt with some legislations that strictly prohibit this phenomenon, and those that deprivation of life out of compassion treat as a permitted medical procedure. In Islamic countries, such as Iran, Turkey and part of Bosnia and Herzegovina, euthanasia is an ordinary murder, punishable by serious criminal sanctions. At the opposite pole are the Western European countries, more specifically, the Benelux countries (Netherlands, Belgium and Luxembourg), in which deprivation of life from the grace does not constitute a crime, if it was carried out in accordance with the clearly defined legal rules and medical procedure.

People have debated over the ethics and legality of euthanasia and PAS for centuries. Today, laws about euthanasia and PAS are different across states and countries. In the United States, PAS is legal in: Washington, Oregon, California, Colorado, Montana, Vermont, Washington, D.C., Hawaii. Each of these states and Washington, D.C. have different legal requirements. Not every case of PAS is legal. In addition, many states

currently have PAS measures on legislative ballots, so this list may grow. Outside the United States, PAS is legal in: Switzerland, Germany, Japan. Euthanasia, including PAS, is legal in several countries, including: the Netherlands, Belgium, Luxembourg, Colombia, Canada.

There's been a good amount of research done about people's opinions about it and how frequently it's actually used. There are many arguments both for and against euthanasia and PAS. Most of these arguments fall into four main categories:

1. *Morality and religion*
2. *Physician judgement*
3. *Ethics*
4. *Personal choice*

"Death with dignity" is a movement that encourages legislatures to allow people to decide how they want to die. Some people simply don't want to go through a long dying process, often out of concern of the burden it puts on their loved ones.

Because there is no specific provision for it in most legal systems, euthanasia is usually regarded as either suicide (if performed by the patient himself) or murder (if performed by another). Physicians may, however, lawfully decide not to prolong life in cases of extreme suffering, and they may administer drugs to relieve pain even if this shortens the patient's life. In the late 20th century, several European countries had special provisions in their criminal codes for lenient sentencing and the consideration of extenuating circumstances in prosecutions for euthanasia.

Euthanasia litigation is not only present in national judicial systems but also in the European Court of Human Rights. Ukrainian law forbids euthanasia as well. In particular, part 4 of Art. 281 of the Civil Code of Ukraine establishes a prohibition to accept an individual's request for the termination of his or her life. Besides this, in accordance with the provisions of the Fundamentals of the Ukrainian legislation concerning health care of Ukraine it is forbidden both to refuse measures that prolong the life of a patient who dies, and to intentionally accelerate with the help of medical means, at the request of a patient, a painless death or to kill an incurable patient in order to stop his or her suffering (Art. 52 Basics of the legislation concerning Ukrainian health care). But it is also worth mentioning that euthanasia is not the only form of right to a worthy termination of a patient's life at his or her own desire, along with it, is also allocated orthanasia and suicide assisted by a doctor. At the same time, until the beginning of 2018 in Ukraine, the last of them remained legal. However, in February 2017, the legislature changed the content of Art. 120 of the Criminal Code of Ukraine "Bringing to suicide". Accordingly, the introduction of criminal liability for any promotion of suicide has actually admitted suicide, assisted by a doctor, a crime with all the criminal consequences. And this completely prevented the realization in Ukraine of the natural human right to a worthy end of life, in cases where he or she alone is not capable to do so due to certain circumstances.

Now in the Ukrainian legislation it is stated that nobody can be arbitrarily deprived of life. The duty of the state is to protect human life. Everyone has the right to protect his

life and health from unlawful encroachments. Therefore, euthanasia is considered murder in Ukraine. Making decisions about PAS for yourself or a loved one is extremely difficult, even if everyone's in complete agreement.

1. Downie J, Chambaere K, Bernheim JL (2012). Pereira's attack on legalizing euthanasia or assisted suicide: smoke and mirrors. *Current Oncology*, 19(3): 133–138. [PMC free article] [PubMed] [Google Scholar]
2. Groenhuijsen M (2007). Euthanasia and the Criminal Justice System. *Electronic Journal of Comparative Law*, 113: 1–25. [Google Scholar]
3. Horbachova K., Dudaryov V., Zarosylo V., Baranenko D., Us O.. The Right on Euthanasia: The Experience of the World's Developed Countries and the Prospects of its Implementation in Ukraine. *Journal of Legal, Ethical and Regulatory Issues Research Article*: 2020 Vol: 23 Issue: 1
4. Regional euthanasia review committees, Annual report (2011). Available from: http://www.euthanasiecommissie.nl/Images/RTE.JV2011.ENGELS.DEF_tcm52-33587.PDF.

Lehan Yaryna

1st year student

Lviv Polytechnic National University

Scientific Adviser

Vovchasta Nataliia

A GENERAL INTERPRETATION OF THE NEW THINKING ABOUT ROAD SAFETY

Nationally and internationally, it is now broadly accepted that tackling road safety problems is fundamentally a problem of preventing serious and fatal injury in road crashes. Preventing crashes resulting in property damage and minor injuries is less important from a public health perspective, although these add significantly to the overall economic costs of crashes.

Human civilization is burdened by casualties from road traffic accidents and their costs to individuals and society. Some countries have managed to make progress in mitigating the number and severity of road accidents, but the situation in most countries is alarming and even getting worse [1].

The aim of the work presented in this paper is to review the literature on guidelines, recommendations and research findings concerning road safety management and to discuss some of the significant issues.

To achieve significant improvements in road safety at the national level, there is a need for a systematic approach with clear responsibilities and accountability. The essential elements of such a systematic work are as follows:

- define the burden and nature of road casualties
- gain commitment and support from decision makers
- establish Road Safety Policy
- define institutional roles and responsibilities
- identify road safety problems
- set Road Safety Targets
- formulate Strategy, action plan
- allocate responsibility for measures
- ensure funding
- apply measures with known effectiveness
- monitor performance
- stimulate research and capacity building [2].

That's why road safety is an extremely important thing to learn and that is why people are being made aware of it. Different aspects of the road are being taught in schools, social awareness camps, etc. All this is an attempt to make more and more people aware of the importance of road safety.

As we already discussed, road safety is about the measures that we should know to avoid any sort of accident from happening. Road safety consists of rules related to everything such as speed limit of your vehicle, driving without drinking, using a helmet and much more.

We always witness the road safety rules pictures or signboards while on the road driving or just walking. They are for guiding us to take the right road or behave a certain way when on a certain road. Road safety is also important for every type of road users be it a cyclist or a truck driver.

Moreover, road safety also focuses on encouraging safe and secure use of the road to avoid any mishappening from taking place. Road safety is extremely important considering you are responsible for your own as well as the lives of other people.

People should know that if they are not aware of the importance of road safety, they are a risk to everyone on the road. Road accidents not only harm humans but also infrastructure and other things that pose a financial burden on the county. Considering all the above-listed points, road safety is an extremely important aspect of modern life. Moreover, people should make themselves aware and act accordingly.

1. Bliss, T. (2009) Implementing the Recommendations of the World Report on Road Traffic Injury Prevention. World Bank Global Road Safety Facility: Washington, DC.

2. Varhelyi, A. (2016) Road Safety Management – The Need for a Systematic Approach [URL: https://benthamopen.com/FULLTEXT/TOTJ-10-137#](https://benthamopen.com/FULLTEXT/TOTJ-10-137#) (Last accessed: 22.01.2021)

Levchuk Marta
2nd year cadet
Lviv State University of Internal Affairs
Scientific Adviser
Zapotichna Roksolana

IMPROVING FOREIGN LANGUAGE SKILLS WHILE WATCHING MOVIES: AN EXPERIENCE OF LAW ENFORCEMENT PROFESSIONALS

The objective of the article is to explore how watching movies helps law enforcement professionals to study a foreign language.

Learning a foreign language comes in handy across law enforcement while assisting crime victims, interviewing witnesses, fielding emergency calls, listening to wiretaps, conducting community outreach programs [1].

Police officers being in the front line of public order situations, directing traffic, providing guidance or advice to citizens, tourists or simply visitors to their country need to be well prepared to react not only in their mother tongue, but in a foreign language as well. To be able to master a foreign language, continual possibilities to develop it are necessary. Constant language training of officers in the field of their profession makes them more professional, raises the credit of the police force and the trust of the public [2, p. 239].

The acquisition of a second or foreign language is arguably one of the most cognitively challenging undertakings a person may experience in his or her lifetime. Recently, many language instructors, material designers, and scholars have been interested in investigating the effectiveness of a variety of strategies and methods that can be employed in the EFL classes to facilitate the learners' mastery of language skills and optimize the teaching and the learning process. A number of studies have revealed that films can become an integral part of the curriculum due to their significant effect on the development of the basic language skills: reading, listening, speaking, and writing [3, p. 248].

Film provides authentic and varied language. Another benefit of using film is that it provides a source of authentic and varied language. Film provides students with examples of English used in 'real' situations outside the classroom, particularly interactive language – the language of real-life conversation. Film exposes students to natural expressions and the natural flow of speech. If they are not living in an English-speaking environment, perhaps only film and television can provide learners with this real-life language input.

Film gives a visual context. The visuality of film makes it an invaluable language teaching tool, enabling learners to understand more by interpreting the language in a full visual context. Film assists the learners' comprehension by enabling them to listen to language exchanges and see such visual supports as facial expressions and gestures simultaneously. These visual clues support the verbal message and provide a focus of attention.

Film can bring variety and flexibility to the language classroom by extending the range of teaching techniques and resources, helping students to develop all four communicative skills. For example, a whole film or sequence can be used to practice listening and reading, and as a model for speaking and writing. Film can also act as a springboard for follow-up tasks such as discussions, debates on social issues, role plays, reconstructing a dialogue or summarizing. It is also possible to bring further variety to the language learning classroom by screening different types of film: feature-length films, short sequences of films, short films, and adverts.

Given the benefits of using film in the language learning classroom, it is not surprising that many teachers are keen to use film with their students, and an increasing number of them are successfully integrating film into the language-learning syllabus. Until quite recently it was difficult to find pedagogically sound film material to help students improve their language through watching film, and teachers had to spend many hours creating their own materials. However, with the advent of the internet there is now a wealth of online resources for both language teachers and their students. With so many resources, it's sometimes difficult for teachers to see the wood for the trees [4].

However, films should be chosen with educational objectives in mind. The theme and content should be such that they should not prove to be purely entertainment for the cadets rather rich in content while being enticing and motivating for the cadets to watch [3, p. 249].

In conclusion, major findings of the article have shown that watching English films has positive impact both on improving listening skill and speaking skill. Correct pronunciation is also enhanced by watching English films. English films also help to increase law enforcement vocabulary. According to our findings, all these impacts could have long term effect on the cadets. Those who watch regularly, could have further benefits like speaking according to context, practice listening skill and release fear of learning English. In our opinion, all cadets, who want to upgrade their knowledge of law enforcement vocabulary have to watch films in English in their spare time for additional practice that might be inside or outside classroom.

1. Dobson A. 2016. Should police officers be forced to learn another language. Available at: https://prezi.com/sda_74tzix0v/should-police-officers-be-forced-to-learn-another-language/

2. Kabooha R. 2016. Using Movies in EFL Classrooms: A Study Conducted at the English Language Institute. *English Language Teaching*. Vol. 9. No. 3.

3. Ferencíková P. 2017. E-learning module for traffic police to develop the English language. *Kaunas: Mykolo Romerio universiteto Viešojo saugumo fakultetas*. vol. 18. p. 238-253.

4. Donaghy K. 2014. [How can film help you teach or learn English?](https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/how-can-film-help-you-teach-or-learn-english) Available at: <https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/how-can-film-help-you-teach-or-learn-english>

INNOVATIVE TECHNOLOGIES OF LEARNING DURING PANDEMIC IN HIGHER EDUCATION

In the face of the threat of the spread of coronavirus infection, most universities and colleges on the recommendation of the Ministry of Education and Science of Ukraine have decided to move to distance learning. As a result, all face-to-face classes, including lectures, seminars and even laboratory classes with virtual counterparts, have been transferred to the online environment. Teachers are forced to organize the learning process using distance learning technologies based on different methods of delivery of electronic content and available communication tools for students and faculty. Important requirements for the system were its reliability, bandwidth of Internet channels, ease of creation and placement of content, availability of services and platforms for teachers and students. Following the methodological recommendations of the Ministry, universities have developed acceptable for their level of development of IT-infrastructure, taking into account the available external resources scenarios for the implementation of distance learning and requirements for the formats of the educational process. That is why each university has its own set of tools and ways for organizing learning in an online environment [1].

Pedagogical technologies of distance learning are based on the methodology of individual work of students with structured educational material presented in electronic form; remote information technology learning consists of the creation, transmission and storage of educational materials, organization and support of the educational process of distance learning through telecommunications [2].

In general, distance education technology includes three elements: virtual education environment; case in multimedia and traditional form; active teaching methods. It is focused on the scientific organization of the educational process, taking into account the empirical innovations of teachers and tutors, which ultimately contributes to achieving high results in student learning. It involves the management of the learning process, which includes the organization of student activities and control of educational activities [3].

The standard set of learning activities for distance learning includes working with texts of distance lectures, electronic textbooks, writing, participation in virtual seminars, discussion of specific situations online, passing the current and final control on a certain educational online platform. However, the effectiveness of pedagogical activities depends primarily on the quality of development of textbooks and manuals for distance learning, so the importance of online manuals in the format of Workbook, combining a case in multimedia and traditional form and active learning methods. [4]

The technologies used can be divided into three major categories:

- 1) non-interactive (printed materials, audio, video media);
- 2) computer training tools (electronic textbooks, computer testing and knowledge control, the latest multimedia tools);
- 3) video conferencing - developed means of telecommunications on audio channels, video channels and computer networks [1].

The use of information and communication technologies, namely Google-classes allows use educational tasks developed on the principles of interactivity, problems, self-assessment, which has a significant impact on the development of professional and personal qualities of future professionals. Such tasks present the final form of work, so students must perform analytical activities: to identify certain learning blocks in the tasks, select and use appropriate tools for their implementation. Thus acquisition of knowledge and acquisition of skills are carried out through active independent activity of students, there is development of their personal qualities (responsibility, initiative), adequate self-esteem is formed, motivation increases setting goals [5].

So it's really hard to replace live communication and exchange of experience between teachers and students. But even after relaxation quarantine measures in Ukraine, distance education will still not lose its significance, will coexist with traditional methods and acquire new forms [6].

1. Слухенська Р. В., Гауряк О. Д. Використання технологій дистанційного навчання у вищих навчальних закладах. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах, № 73, 2020р. С 190-191. URL: http://www.pedagogy-journal.kpu.zp.ua/archive/2020/73/part_2/73-2.pdf
2. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні: Постанова МОН України від 20 грудня 2000р. URL: <http://www.osvita.org.ua/distance/pravo/00.html> (дата звернення 01.02.2021)
3. Савастыина А.А. Инновационные технологии в области дистанционного обучения. Современные наукоемкие технологии. 2015. № 12–4. С. 733–736. URL: <https://www.toptechnologies.ru/ru/article/view?id=35362> (дата звернення: 01.02.2021).
4. Калабухова С.В., Ямборко Г.А., Кузьмінська О.Е. Аналіз господарської діяльності: Робочий зошит до курсу лекцій та виконання практичних завдань: навч. посіб. Київ: КНЕУ, 2019. 240 с. URL: <http://irbis.kneu.edu.ua>
5. Інформаційно-комунікаційні технології у контексті оцінювання результатів навчання студентів ВНЗ України /Дибкова Л.М. // Інформаційні технології і засоби навчання : електрон. наук. фах. вид. / Нац. акад. пед. наук України, Ін-т інформ. технол. і засобів навчання, Ін-т модернізації змісту освіти, Ун-т менедж. освіти. – К. : 2016, Т. 52, № 2.

6. Коршикова Р. С. Переваги та недоліки застосування дистанційних технологій в освітньому процесі. Дистанційна освіта в Україні: інноваційні, нормативно-правові, педагогічні аспекти, 2020р., С 73.

Makhno Serhii

1st year student

Dnipro Humanitarian University

Scientific Adviser

Nahorna Yuliia

TRAINING OF QUALIFIED POLICE PERSONNEL IN UKRAINE AND THE USA

Police activity is the most obvious and visible aspect of the criminal justice system. Justice and good treatment of the police are a prerequisite for a positive perception of justice.

A number of variables will depend on how law enforcement is carried out, including prevailing political and cultural doctrines, as well as social infrastructure and local traditions. Approaches to law enforcement vary from approaches that involve a high level of control and, in some cases, confrontation, to emphasizing the benefits of law enforcement through mutual agreement.

In many countries, police bodies are set up under the ministry, so senior officials and leaders may be appointed for political reasons or to hold the post of minister. In addition, it is possible that they have no experience in law enforcement.

Of course, the professionalism of the Ukrainian police is far from the United States. There are some similarities and differences between skilled police officers in these two countries [1].

After many reforms, police training in Ukraine is following this path. A police officer is a citizen of Ukraine who has taken the police oath, serves in the relevant police positions and has a special police rank. You can get to the police on a competitive basis, having passed 5 stages of selection, 15 weeks of training and successfully passing the exam. Men and women come to the police from other fields - yesterday's students, bank employees, architects, teachers, artists and other professions. For all of them to become new police officers, you need to go through all 5 stages of selection. Filling out an online questionnaire and submitting documents for participation in the competition. If you meet the basic criteria, you will be invited to the next step. And the requirements for new police officers are: motivation and desire for quality change in life; age from 21 to 35 years; fluency in the Ukrainian language; availability of category "B" driver's license (if you do not have a license, you can take a driving course); complete secondary or higher education; no criminal record; personal qualities: sociability, politeness, ability to express one's opinion reasonably, discipline, responsibility, ability to make decisions in extreme conditions. The second stage of selection - two-hour testing of 60 questions in each: the

first test checks the general level of knowledge (reminiscent of the IQ test); the second test is knowledge of the basics of legislation. The test is performed on a computer and the results are sent to a remote server. That is, the subject and the examiner have no personal contacts, which is very important. The next stage of selection is the military medical commission. You need to go to a psychologist, ophthalmologist, therapist, ENT, dentist, surgeon, neurologist. The fourth stage is an exam in physical education. The following standards have been set: for men – running for 1000 meters in 3.40 minutes; mileage of 100 meters in 14.00 seconds; press exercises – press 55 times a minute. For women – running for 1000 meters in 4.10 minutes; mileage of 100 meters in 16.50 seconds; squeezing 26 times. After successful completion of the main stages, the candidate is invited for a final interview with the police commission. After successfully completing all five stages, theoretical education and vocational training begin, lasting 15 weeks and during which a scholarship is paid. Preparation is fixed by passing the exam [2].

Police training in the United States can only be analyzed in general. The training of American police officers is carried out according to the standards set by a special commission for the training of police officers of each state in 1959. The main purpose of this commission is to improve the professional skills of police officers. The Commission is also empowered to train and improve the staff of private security companies, local penitentiaries, criminal officials and bailiffs. Academic training in the United States is conducted at the federal, state, and local levels. At the national level, there is the FBI Academy and other federal training centers for law enforcement. The FBI National Academy and its program offer a wide range of basic and specialized training, as well as allow law enforcement officers to share ideas, methods of investigation, and experience. The program was first developed in 1935 and was studied by the first 23 students. Now there are about 32 thousand, and representatives of 120 countries can take the opportunity to study on its basis. Applicants must meet the following requirements: have at least five years of experience in the police, age – at least 25 years, excellent physical shape, ability to heavy physical activity, impeccable reputation, willingness to work in law enforcement for three years after graduation. Each state has its own training center, where training lasts from 12 to 26 weeks and may vary from state to state. Basic training ranges from 280 (Minnesota) to 1,032 hours (Hawaii). California, Ohio and Kentucky were the first to set the standard for such training in 1959. This standard was approved by the Law Enforcement Training Standards Commission and adopted by all states as the core standard. The state's top education center is the New York Police Academy, an organization of 35,000 police and civilian personnel. One of the main branches of the Academy is the Department of Recruitment, which studies the following aspects of work: psychological aspects of policing, interpersonal relationships, causes of juvenile delinquency, police ethics, tactics of patrolling and inspecting the scene, the role of citizens in crime prevention. At the local level, all major city academies and several universities have police officers who conduct academic training for future police officers based on common standards. But often they go beyond these requirements, paying more

attention to specific aspects of learning. The above allows us to conclude that police departments have a common task in any state – to protect the civilian population and serve the interests of society. However, the methods of action may differ for a number of reasons. Training is a leading factor in the effective performance of police functions. Recently, there have been positive changes in this direction. The more qualified employees work in the department, the fewer complaints and applications from citizens. The problem is often quality and training [3].

So it is understandable that countries with different forms of government have different police training in one way or another. It is becoming clear that Ukraine is less developed in terms of training and organization in this matter, but changes are happening for the better.

-
1. https://klif.univer.mvd.ru/upload/site126/document_file/3orC6Tmkul.pdf
 2. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>
 3. <https://polis.osce.org/policing-integrity-and-accountability-police>

Martyniuk Daryna

4th year student

National Academy of Internal Affairs

Scientific Adviser

Mohylevska Vira

DISTANCE EDUCATION CONCEPT

For now we are in captivity of our homes through pandemic. But is it a reason to stop learning? Therefore, in this article, I want to consider the notion of distance learning.

One of the most oft-used terms after the pandemic is the term “new normal.” The new normal in education is the increased use of online learning tools. The COVID-19 pandemic has triggered new ways of learning. All around the world, educational institutions are looking toward online learning platforms to continue with the process of educating students. The new normal now is a transformed concept of education with online learning at the core of this transformation. Today, digital learning has emerged as a necessary resource for students and schools all over the world. For many educational institutes, this is an entirely new way of education that they have had to adopt. Online learning is now applicable not just to learn academics but it also extends to learning extracurricular activities for students as well. In recent months, the demand for online learning has risen significantly, and it will continue doing so in the future.

It is vital to note, as with most teaching methods, online learning also has its own set of positives and negatives. Decoding and understanding these positives and negatives will help institutes in creating strategies for more efficiently delivering the lessons, ensuring an uninterrupted learning journey for students.

At first it's an accessibility of time and place. It allows students to attend classes from any location of their choice. It also allows schools to reach out to a more extensive network of students, instead of being restricted by geographical boundaries. Additionally, online lectures can be recorded, archived, and shared for future reference. This allows students to access the learning material at a time of their comfort.

The second moment is improved student attendance. What's mean that since online classes can be taken from home or location of choice, there are fewer chances of students missing out on lessons.

The third is its efficiency. Online learning offers teachers an efficient way to deliver lessons to students. Online learning has a number of tools such as videos, PDFs, podcasts, and teachers can use all these tools as part of their lesson plans. By extending the lesson plan beyond traditional textbooks to include online resources, teachers are able to become more efficient educators.

The fourth is its Affordability. Another advantage of online learning is reduced financial costs. Online education is far more affordable as compared to physical learning. This is because online learning eliminates the cost points of student transportation, student meals, and most importantly, real estate. Additionally, all the course or study materials are available online, thus creating a paperless learning environment which is more affordable, while also being beneficial to the environment.

The fifth - suits a variety of learning styles. Every student has a different learning journey and a different learning style. Some students are visual learners, while some students prefer to learn through audio. Similarly, some students thrive in the classroom, and other students are solo learners who get distracted by large groups.

In brief, digital transformation in the context of higher education institutions can be regarded as the summation of all digital processes required to accomplish transformation process that gives higher education institutions the opportunities to positively apply digital technologies optimally. This process also consists of adequate strategic preparation, trust establishment, thinking in processes, amalgamation and reinforcement of all parties involved, separate, collaborative and organizational knowledge.

Let us consider what the disadvantages of online learning are. Doubtless it's an inability to focus on screens. For many students, one of the biggest challenges of online learning is the struggle with focusing on the screen for long periods of time. With online learning, there is also a greater chance for students to be easily distracted by social media or other sites. Therefore, it is imperative for the teachers to keep their online classes crisp, engaging, and interactive to help students stay focused on the lesson.

The second – teacher training. It's mean that online learning requires teachers to have a basic understanding of using digital forms of learning. However, this is not the case always. Very often, teachers have a very basic understanding of technology. Sometimes, they don't even have the necessary resources and tools to conducts online classes.

And the last point is technology issues. Internet connectivity is another key challenge of online classes. While internet penetration has grown in leaps and bounds over

the past few years, in smaller cities and towns, a consistent connection with decent speed is a problem. Without a consistent internet connection for students or teachers, there can be a lack of continuity in learning for the child. This is detrimental to the education process.

From these facts, we have right to decide how to perceive the distance learning. Compare the advantages and disadvantages, thinking about efficiency of online learning. Some students without reliable internet access and/or technology struggle to participate in digital learning; this gap is seen across countries and between income brackets within countries. For those who do have access to the right technology, there is evidence that learning online can be more effective in a number of ways. Some research shows that on average, students retain 25-60% more material when learning online compared to only 8-10% in a classroom. This is mostly due to the students being able to learn faster online, but the choice is up to each of us.

-
1. Covid-19 pandemic and online learning: the challenges and opportunities: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10494820.2020.1813180>
 2. Distance education as a response to pandemics: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7387275/>
 3. Positive Aspects About Distance Learning: <https://vibe.us/blog/10-positive-aspects-to-distance-learning/>

Marycheva Olena

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

LEGAL REGULATION OF USING INFORMATION TECHNOLOGIES IN THE CIVIL PROCESS IN UKRAINE

The analysis of the current laws and regulations in the sphere of using the information technologies in the process of administering justice in civil cases, as well as the analysis of the theoretical and methodological approaches to the outlined issues that are popular in the academic community are conducted.

The contemporary era of the mankind development of mankind is conditioned by the development of the information and telecommunication technologies, software, creation of various systems and databases.

Without any doubt, digitalization impacts all the spheres of public life and causes the urgent need to ensure the preconditions for using the electronic technologies in the legal proceedings in Ukraine, in particular in the civil process.

Today, the modern technical equipment for video conferences and video recording of the court sessions are installed in the courtrooms. The trial participants also receive notifications by e-mail or SMS.

The restatement of the procedural codes in 2017 provides for the development of the Unified Judicial Information and Telecommunication System (UJITS) designed to ensure the exchange of the documents in the electronic form between courts, between a court and the trial participants, between the trial participants, etc.

Using the modern information technologies in the legal proceedings will solve the problem of the excessive workload of the judges. The broad application of the innovative technologies is one of the priority directions of improving the domestic legal proceedings, that proves the relevance of the research.

The purpose of this research is to analyze the current laws and regulations in the sphere of introducing the information technologies in Ukraine in the process of administrating justice in civil cases, as well as to analyze the theoretical and methodological approaches to the outlined issues that are popular in the academic community.

The main aspects and problematic issues of the IT technologies in legal proceedings were studied by such researchers as A.V. Anisimova, H.V. Atamanchuk, I.L. Bachylo, O.V. Bryntseva, O.V. Holovchenko, M.B. Kravchyk and other famous scholars.

The improvement of the judicial proceedings is impossible without the global informatization of the courts. The development of the Unified State Register of Court Decisions and the introduction of an automated system of the court document flow became a significant achievement a while ago. The restatement of the procedural codes in 2017 provides for the development of the Unified Judicial Information and Telecommunication System (UJITS) designed to ensure the exchange of the documents in the electronic form between the courts, between a court and the trial participants, between the trial participants, etc.

Regulatory support of these relations plays an important role on the way to the efficient and effective implementation of the information technologies in the civil process.

However, we need to state that today the legal relations associated with using the information technologies in the civil cases are not systematized, that leads to the incompleteness of harmonization of the social relations in the sphere of the legal regulation. The provision on the UJITS, operating in the test mode, has not been approved yet, that prevents the transition to the electronic legal proceedings.

The analysis of the issues of the legal regulation of using the electronic technologies in the civil process allows to conclude that many issues require further statutory regulation.

The issue of the legal regulation of using the information technologies in the process of the civil proceedings has been practically left unaddressed by the representatives of the academic community. Special academic studies of using the advanced technologies in the e-judicial proceedings are fragmentary and devoted mainly to the certain aspects of this problem. The doctrinal provisions formulated therein have substantially lost their

relevance as a result of the legislative changes. These facts indicate the lack of an integrated approach to the treatment of the issue of introducing the electronic information technologies into the judicial activity and determine the insufficiency of its resolution.

The scientific conceptualizing of the legal regulation of using the information technologies in the civil process in Ukraine is timely and relevant both for the study of civil procedural law and for the law enforcement practice.

Therefore, the information technologies constitute nowadays an integral part of the efficient functioning of the system of civil-law relations. The efficiency of exercising civil rights directly depends on the degree of involvement of the information technologies and their correct use in certain spheres of public life. We believe it's expedient to accentuate the considerable relevance and unconditional importance of the introduction of the information technologies in the civil proceedings of our state within the shortest possible time. At the same time, in comparison with other institutions of the civil procedural law, the statutory regulation of the issue studied by us is currently at the initial stage of its implementation in the everyday administration of law and the majority of legislative regulations in this sphere have not been implemented in practice.

1. О. В. Бринцев. «Електронний суд» в Україні. Досвід та перспективи : монографія/ – Х. : Право, 2016. – 72 с. – (Серія «Інноваційне суспільство і розвиток законодавства»).

2. Андрощук О. Інформаційні технології та їх вплив на розвиток суспільства. *Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського*. 2014. № 1. С. 42–47.

3. Орлик О. Електронно-цифровий підпис та особливості його використання. Інформатика та інформаційні технології: матеріали Студентської наукової конференції, 20 квітня 2015 р. Одеса : ОНЕУ, 2015. С. 16–19.

Melnyk Alina
3rd year student
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Yuskiv Bogdana

JUVENILE COURT PROCEDURE

Juvenile justice should be part of the process national development of each country. According to Article 9 The constitution is valid international treaties, consent to binding of which is granted by the Verkhovna Rada of Ukraine, is part of the national legislation of Ukraine. Courts must therefore take into account the requirements of international legal instruments, in particular those relating to the administration of juvenile justice.

International legal acts emphasize the need for special protection of children and adolescents. Ukraine signed an international treaty on November 29, 1985, under which it undertook to comply with the UN Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice ("Beijing Rules") [1].

Criminal liability and detection of minors has its own characteristics. According to the first part of Article 2 of the Criminal Code of Ukraine, the only and sufficient basis for criminal liability is the commission by a person of a criminal offense that contains a crime under the Criminal Code of Ukraine. According to the first part of Article 22 of the Criminal Code of Ukraine, persons who have reached the age of 16 before committing a crime are subject to criminal liability. However, the legislation also provides for a reduction in the age of criminal responsibility - from 14 to 16 years. According to the second part of Article 22 of the Criminal Code of Ukraine, persons who have committed crimes between the ages of 14 and 16 are subject to criminal liability for: premeditated murder, deliberate severe physical injury, deliberate moderate physical injury, sabotage, thuggery, terrorist act, hostage-taking, rape, sexual violence, theft, robbery, highway robbery, extortion, intentional destruction or damage to property, damage to roads and vehicles, hooliganism [2].

The following types of punishment may be applied by a court to juveniles convicted of a crime: fine, public works, corrective work, arrest, imprisonment for a definite term and deprivation of the right to hold certain positions or engage in certain activities.

General types of exemption from criminal liability may be applied to a minor (provided for in Articles 45-48 of the Criminal Code of Ukraine and amnesty laws).

The Criminal Procedure Code of Ukraine also regulates the issue of criminal proceedings against minors. The procedure for criminal proceedings against minors is determined by the general rules of this Code, taking into account the features provided for in Chapter 38. Criminal proceedings against a juvenile, including if criminal proceedings are instituted against several persons, at least one of whom is a juvenile, are carried out by an investigator, an investigator, who are specially authorized by the head of the pre-trial investigation body to conduct pre-trial investigations against minors. During criminal proceedings against a juvenile, including during proceedings concerning the application of coercive measures of an educational nature, the investigator, coroner, prosecutor, investigating judge, court and all other persons involved in it shall be obliged to carry out procedural actions in accordance with which least violates the normal lifestyle of the juvenile and corresponds to his age and psychological characteristics, explain the essence of procedural actions, decisions and their meaning, listen to his arguments when making procedural decisions and take all other measures to avoid negative impact on the juvenile.

In my opinion, in order to ensure the correct and uniform application of the law when considering cases of juvenile delinquency, it is necessary to create a juvenile court. World practice shows that such courts exist in many countries of the world and their activity justifies itself. This helps to eliminate the negative impact on minors during the

proceedings, creates additional guarantees to protect the legitimate interests of this category of persons.

1. Судова практика у справах про злочини неповнолітніх і втягнення їх у злочинну діяльність від 29.08.2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0082700-03#top>
2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III
3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI

Melnyk Iryna
3^d year student
Lviv State University of
Internal Affairs
Scientific Adviser
Myroslava Ri

COMMUNICATION PROCESSES IN SOCIETY

The author is theoretically justifying a modern scientific interest in the process of social communication and development of communication media, which is the object of study of many sciences.

Key words: communication, social communication, the communication function, communication processes, communication network, communication behavior.

Peculiarities of social development necessitated changes in the composition, structure and scale of social activity. Increasing the dynamism and complexity of socio-economic, scientific, technical and production processes has led to a significant increase in the amount of information produced and circulating in society. The rapid development and introduction of innovative technologies in all spheres of public life has accelerated integration and communication processes. Information exchange, people's perception of each other, cohesion and conflict, leadership and leadership are the phenomena of the 21st century. In domestic psychology, the study of the category of "communication" is intensifying, the question of the relationship between communication and activity becomes fundamental. People do not just communicate in the process of performing certain functions, they communicate in the relevant activities. Communication is a way of life of an individual, a measure of inclusion in society, a form of human interaction with society, with others. It involves a large number of relationships, interpersonal communications and is a complex process.

Thus, in the post-industrial and information society, the problem of communication is one of the most important. This is especially true in the field of education, designed to prepare people for life in a world of diverse relationships and communication opportunities.

The aim of the article is to theoretically substantiate the role of communication as a universal reality of social existence and to express the ability of a social person to coexist.

Analyzing the process of communication, we are convinced at every step that it is communication, ie the exchange of experiences, thoughts, desires, and so on. But this approach will be somewhat simplified, as we focus only on the formal side of the problem. In fact, information is not only transmitted, but also formed, clarified, developed. The concept of "communication" has become significant for the development of the modern information society. Modern research proves the inseparability of the concepts of communication and information. Any communication involves the transmission of information, and any processing of information - the presence of communication. Communication - a special type of active exchange of information, a source of development of communicative capabilities of the individual. The definition of "communication" is considered in various aspects.

There are three main (basic) functions of social communication: informational, expressive, pragmatic. The information function means that due to social communication in society, information about objects, their properties, phenomena, actions and processes is transmitted. Expressive function determines the ability of social communication to convey evaluative information about objects or phenomena. The pragmatic function means that social communication is a means that motivates a person to a certain action and reaction.

Social communication is the subject of many sciences, both humanities and sciences. Each science distinguishes from communication as an object of study its subject of study:

1. Technical disciplines study the possibilities and methods of transmission, processing and storage of information, the creation of special codes - systems of certain symbols and rules by which you can present the necessary information.

2. Psychology and psycholinguistics consider the factors that contribute to the transmission and perception of information, the reasons that complicate the process of interpersonal and mass communication, as well as the motivation of language behavior of communicators.

3. Ethnography studies the domestic and cultural features of communication as communication in ethnic areas.

4. Linguistics deals with the problems of verbal communication - normative and non-normative use of words and phrases in language (both oral and written).

5. Paralinguistics specializes in non-verbal communication.

6. Sociolinguistics examines the problems associated with the social nature of language and the peculiarities of its functioning in different societies, as well as the mechanisms of interaction of social and linguistic factors that determine contacts between members of different social groups.

7. Sociology examines the problems of connections and relationships of individual social actors (individuals, small and large social groups).

8. In political science, a separate area has emerged that explores political processes in terms of information exchange between policy actors.

No less interesting is the aspect of communicative behavior. The term "communicative behavior" was first used in the work of I. Sternin [3, 4-20]. Communicative behavior in the most general form is defined as a set of norms and traditions of communication of the people. However, the systematization of facts concerning the national specifics of communication of a nation is quite difficult, because there is no scientific tradition of such descriptions.

A communication network is formed when several objects are connected together by several channels. The communication network establishes a connection between individuals, as well as between senior management and each production unit. However, the creation of communication networks, the formation of stable communication channels faces a number of difficulties caused by defects in the information channels and defective encoding or decoding of received messages.

Problems related to the creation of effective communications can be divided into two main groups: problems of structural communications and problems that arise in the process of interpersonal communication.

In the process of communication there is a social orientation of the participants. Dissemination of information in society occurs through a kind of "filter" of trust or distrust: true information can be rejected, and false - accepted. That is, in the process of communication there must be mutual understanding between its participants. Thus, the communication barrier is a psychological barrier to adequate information between communication partners. Barriers to communication are not the result of conscious, arbitrary and directed protection from information, their effect is contradictory. The system of barriers is a kind of automated protection when a kind of human security alarm is triggered. The human psyche simply could not withstand the collapse of information.

The process of business interaction does not always happen in the desired direction. The inevitability and positive role of conflict as a result of the existence of group interests raises the question of the most effective ways to manage conflicts. Experience shows that the conflict becomes constructive, which allows a positive resolution only if the parties use successful communication strategies: active discussion, not avoiding the problem; attempts to understand the point of view of another, rather than shifting the blame; creating conditions for a free exchange of views, not silence; focusing on specific issues rather than escalating the conflict; compliance with the rules of conduct, not disregard for the criteria of moral conduct. Effective communication provides the best way to resolve conflicts using the most optimal means. Among the objective and more general conditions, the condition of taking into account feedback should be singled out. Feedback allows a person to adjust their activities, to achieve a balance between their needs and expectations of partners. You should take the feedback correctly: listen carefully to your interlocutor to the end, without interrupting or arguing with him, even in thought; to retell what you have heard in your own words will allow you to notice misunderstandings in

time; remember that each of the participants in the communication has his own subjective idea of you as a particular person; you don't have to change your behavior when you get feedback; expressing opinions to the partner encourages him to react accordingly, and this also helps to better understand how words and actions are perceived.

Thus, communication is a universal reality of social existence and an expression of the ability of a social person to coexist, which is an indisputable condition of life. Communication is impossible without the existence of a human community. Only within the community, within the speech-communicative interaction, it is possible to reach understanding, agreement and develop moral and practical norms. The principles of the ideal communicative community are realized within the real communicative community of mankind, especially when it comes to the possibilities of human life in society, the reality of human contacts and interactions, the preservation of community norms, human rights and dignity.

1. Volkova, N.P.(2005). Professional and pedagogical communication: theory, technology, practice. Dnipropetrovsk: DNU Publishing House[in Ukrainian].

2. Kabrin, V.I. (1993).Psychology of communicative development of a person as a personality: -SPb. [in Ukrainian].

3. Sternin, I.A. (2000) Models for describing communicative behavior. – Voronezh[in Ukrainian].

4. Ovsyanko, D.V., Chernova, G.V., Vorontsovsky, A.V. (1992). Interests □ goals □ indicators: relationships and coordination. - SPb. : St. Petersburg Publishing House. state University [in Ukrainian].

5. Yatsenko, G. (2007) Communicative component of distance learning: analysis of the concept and level of implementation. Higher school № 4 [in Ukrainian].

Nerez Vladylav

3rd year student

National Academy of Internal Affairs

Scientific Adviser

Romanov Igor

PROBLEMS OF DISTANCE LEARNING IN THE WORLD

Now we live in a unique time, when the pandemic of coronavirus COVID-19 has been declared all over the world, all forces and resources of countries are thrown to fight these diseases, create a vaccine, limit social contacts between people, find new teaching methods, because full-time education is threatening. for teachers and students, so in the spring of 2020, when it became clear that the disease is very insidious and contagious, governments, universities and schools decided to move to distance learning. But what is a covid, and where did it come from? COVID-19 pandemic is a severe acute respiratory

syndrome caused by a coronavirus (SARS-CoV-2). In March 2020, the World Health Organization announced that it had categorized COVID-19 as a pandemic COVID-19 is an ongoing global pandemic, discovered during December 2019 in the Chinese city Wuhan. [6]

When schools and universities had to move to virtual learning in the spring of 2020, many said that the future had finally arrived and online education was becoming the norm. As the months go by, both students and teachers are increasingly talking about the need to return to traditional methods, and online education during the pandemic has shown all its limitations and weaknesses[5].

Distance education is an approach to education, not an educational philosophy. That is, students can learn according to what their time allows and in the place that they choose (at home, in the workplace, or in an educational center), and without direct contact with the professor. Hence, technology is an important element in distance education[1].

Accordingly, distance learning is an educational situation that requires communication between the teacher and the student through multiple media, like publications, and educational media via modern audio-visual communication technologies. Online learning also can be defined as learning experiences in synchronous or asynchronous environments through different devices and instruments (e.g., mobile phones, tablets, laptops). With internet access, students can be anywhere while they learn and interact with instructors and share their ideas with colleagues[2].

Obstacles to achieving quality in distance learning are some of the factors that prevent the achievement of quality in the educational learning process according to the distance learning system during the COVID-19 pandemic.

According to Jawda et al. [3], distance learning is considered as a new method of education for so many people, as it adopts methods that are different from those used in the traditional education system. There are many methods used to convey information to learners, instead of relying on one source, as is the case in traditional education e.g., flexibility in acceptance and learning, as the learner can receive his education at anytime, anywhere and expenditure savings, as this type of education is less expensive than other education systems [3]. Among the major disadvantages of ICT-mediated distance learning is about distance learning system that lacks direct interaction and communication between the teacher and the learner, which is currently deficient in providing humanitarian and social expression, and it is unable to provide real expression. The flexibility shown by this system and its acceptance of low grades as a basis in the system is a weak point when compared to the traditional system [3]. Moreover, Jawida et al. added several obstacles that hinder distance learning e.g., staffing shortages and the need for training in the use of the internet by teachers and students and lack of technological infrastructure at universities. Other important points are those related to students where they are living such as the need for access to the safe internet and high-quality-speed internet and specifications, which leads to quickly access data and information. Hence, this leads to secure exchange

between the network user and internet service provider specifically during electronic exams (online exam or test) [4].

What can be the obstacles during distance learning? E-learning users face many technical difficulties that hinder the teaching and learning system, such as time and location flexibility, students and learners being dissimilar, e-learning not feeling comfortable, increased frustration and confusion, and inadequate technological compatibility [7]. Institutions and organizations should prepare contingency plans to deal with challenges such as pandemics and natural disasters [8]. Furthermore, it is difficult to achieve some pedagogical activities, such as conducting tests, within the e-learning environment, in addition to the difficulty of obtaining feedback for identifying the weaknesses and strengths of students. This may be due to the lack of modern means of communication between students and teachers, especially e-mail and social networks[9] Professors and students indicated that one of the obstacles to achieving quality in distance learning during the COVID-19 pandemic was the weak internet speed in many remote areas, and the consequent interruptions in broadcasting and the impediment to following lessons. There are also issues with the security and confidentiality of data and information, and protection against piracy on internet sites, which affects the courses and exams and their results, and this is confirmed by the literature. During the performance of electronic exams, the professor cannot guarantee that the student is not trying to cheat, and the professor cannot guarantee that the one who takes the exam is the student himself and not someone else.

What conclusions can we draw? Distance learning has become an urgent necessity for higher education institutions, imposed by the nature of emergency conditions in which we live. It is in fact in response to the calling for a modern education system that integrates technology and creates flexibility in the learning environment, to achieve educational security and improve university outcomes. Therefore, the direction of distance education needs to be developed and improved, because it is a very promising area, but for its development it is necessary to invest resources in the infrastructure of regions, to provide Internet in all corners, new programs for teaching and interaction of students and teachers and much more.

-
1. Liguori, E.W.; Winkler, C. From offline to online: Challenges and opportunities for entrepreneurship education following the COVID-19 pandemic. *Entrep. Educ. Pedagog.* 2020. [Google Scholar] [CrossRef]
 2. Singh, V.; Thurman, A. How many ways can we define online learning? A systematic literature review of definitions of online learning (1988–2018). *Am. J. Distance Educ.* 2019, 33, 289–306. [Google Scholar] [CrossRef]
 3. Al-Saleh, B.A. Critical Issues in E-Learning Distance Education Model. In *Proceedings of the Third International Conference for e-Learning via Distance Learning*, Riyadh, Saudi Arabia, 2 February 2013; pp. 4–7. [Google Scholar]

4. Jawida, A.; Tarshun, O.; Alyane, A. Characteristics and objectives of distance education and e-learning—A comparative study on the experiences of some Arab countries. *Arab J. Lit. Humanit.* 2019, 6, 285–298. [Google Scholar]
5. <https://www.bbc.com/ukrainian/features-54039740>
6. World Health Organization. Corona Virus Disease (COVID-19): Question and Answer. 2020. Available online: <https://www.who.int/ar/emergencies/diseases/novel-coronavirus-2019/advice-for-public/q-a-coronaviruses> (accessed on 17 May 2020).
7. Favale, T.; Soro, F.; Trevisan, M.; Drago, I.; Mellia, M. Campus traffic and e-Learning during COVID-19 pandemic. *Comput. Netw.* 2020, 176, 107290. [Google Scholar] [CrossRef]
8. Seville, E.; Hawker, C.; Lyttle, J. Resilience Tested: A Year and a Half of Ten Thousand Aftershocks; University of Canterbury, Civil and Natural Resources Engineering: Christchurch, New Zealand, 2012. [Google Scholar]
9. Falta, E.; Sadrata, F. Barriers to using e-learning to teach masters students at the Algerian University. *Arab J. Media Child Cult.* 2019, 6, 17–48. [Google Scholar]

Oliarchuk Nadiia

holder of the Master degree

Lviv Polytechnic National University

Scientific Adviser

Dyak Tetiana

USING CHATBOTS FOR DATA PROTECTION ON THE TELEGRAM PLATFORM

Nowadays the Internet is a universal environment for communication, entertainment and learning. Communication with other people is almost entirely concentrated in messengers and social networks. And this is not surprising, because thanks to these services, people can always keep in touch almost for free.

Recently, the popularity of messengers has been growing rapidly. At the current stage of their development, they have expanded their functionality and are a tool for obtaining knowledge and marketing activity [1].

Chatbots, which are used for performing routine and repetitive work as fast as possible, had a significant role to play in this process. In other words, you can get the necessary information or perform a certain action by sending a command to a chatbot and it will process this command in a certain way.

It is clear that chatbots collect and process a plenty of valuable information (like name and surname; a phone number; a birth date; location; e-mail address) about each user who interacts with them [2]. So, it is very important to regulate chatbots in a law aspect because user data can be misused by third parties for scams, annoying advertisements on the Internet, identity theft etc.

In May 2018 the GDPR (General Data Protection Regulation) came into force in order to make apps, including chatbots, keep users' data private and provide security properly. Any companies and software developers who deal with EU citizens are affected by GDPR.

Every chatbot must meet the following requirements for ensuring customer data privacy:

- 1) At the very beginning of conversations, the chatbot should provide users with a transparent and distinguishable service which helps understand what data will be collected and how it will be used.

- 2) The users should be able to access their data whenever they want to.

- 3) Chatbot security should be accomplished by using two-factor, biometric or user identity authentication, end-to-end encryption, authentication timeouts and self-destructing messages.

- 4) All chatbots should have a clearly stated privacy policy.

One of the most convenient ways to host a bot is Telegram. It is considered to be one of the most reliable and secure services with a smooth interface and fast access to data. Telegram has a convenient API and libraries for various programming languages with which you can create a bot for different needs [2].

Its key features are the highest speed of message transmission among other messengers, as well as a simple and intuitive interface, multi-functionality. The telegram client code is open-source software, but this code for the latest versions is often not immediately available to the general public.

The creators of Telegram were the first who allow anyone to create chatbots, and thanks to this, they became wildly popular. In other words, independent developers have been able to create interactive interfaces with really powerful functionality. Telegram Bots are special accounts that do not require an additional phone number to set up [2]. These accounts serve as an interface for code running somewhere on the server. Chatbots can be used in almost any area of life: for sales, data analysis, working with files, media, consulting specialists and so on [3].

There are the following four types of chatbots:

- 1) button chatbots – interaction is carried out through the selection of the necessary buttons, and the bot, in turn, processes them as commands, this type is the most common on the market at present;

- 2) chatbots based on keyword recognition – they analyze a message from a user, using artificial intelligence, highlight keywords in them and provide a response to the user;

- 3) contextual chatbots – interaction with them is close to ordinary live communication, but it has certain features related to their functionality. Bots of this type are based on systems that perform speech recognition to communicate with users;

- 4) inline chatbots – the user is provided with a convenient function of calling the bot in any other conversation within the messenger, simply by entering "@bot_name". The bot will launch directly in the chat and offer its commands after one of them is selected,

the result will be shown to the person who this message was intended for [3].

People communicate more often on the Internet day by day. This leads to the growing popularity of messaging platforms such as Facebook Messenger, Whatsapp, Viber, Telegram, etc.

This situation allows us to consider messengers not only as a way to communicate but also as a new branch of application development – chatbots. With their help, in order to get certain information, a person no longer needs to log out of their favorite messenger, it is enough to send a certain command, which is interpreted in a certain way by the bot.

Despite the fact that more and more new chatbots have appeared in recent years, this niche is still in its infancy. The topic of chatbots development is quite interesting and motivates further research in the field of mobile app development.

1. Desjardins J. The Evolution of Instant Messaging [Электронный ресурс] / Jeff Desjardins. – 2016. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.visualcapitalist.com/evolution-instant-messaging/>.
2. Bots: An introduction for developers [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://core.telegram.org/bots>
3. Shawar B. A Corpus Based Approach to Generalising a Chatbot System [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://etheses.whiterose.ac.uk/1323/1/abushawar.pdf>

Ovcharenko Dariya

3rd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

CURRENT TRAINING ISSUES OF THE NATIONAL POLICE STAFF

Society has evolved, policing practices have shifted, and the nature of police work has greatly expanded since the 20th century. It is imperative to ask if current law enforcement preparation and education are adequate. In the 21st century, it is essential to have educated and well-trained law enforcement officers capable of adequately performing their duties, taking into account all the changes of society and policing [1].

The preparation of police recruits for their profession includes practical training as well as classroom education. For example, it would be almost impossible to train officers to use firearms through educational approaches only. This particular skill will always remain in the domain of police training. However, as a concept, the use of force and implications of the use of firearms can never be learned through the training approach alone. It should and must be approached from a more academic and educational angle [2].

Police academy training for newly hired officers varies across locations and regions in regard to both training process and training content. Initial police academy training and education develops the minds, career goals, and attitudes of future law enforcement officers who will be in charge of social order. The needs and demands of modern-day societies have evolved, and it is very important for police training academies to keep up with the practice of the police profession. Higher education adds value to police training as it reinforces the development of critical thinking skills and the necessary values needed to face the needs and demands of society, particularly in terms of accountability, professionalism, and legitimacy [1].

Education involves the learning of general concepts, terms, policies, practices, and theories. The subject matter taught is often broad in scope. Typical relationships and practices within a given field are discussed, as well as hypotheses as to why these particular relationships and practices exist. Among the types of skills stressed in education are correctly analyzing different situations; communicating information and defending one's opinion effectively, both orally and in writing; drawing insights from related situations in different settings; gathering information using various methods of research; creating alternative approaches and solutions to diverse problems; and learning new facts and ideas from others through various media (for example, lectures, topics, articles, conversations, or video presentations) [2].

The goals of education include teaching people to recognize, categorize, evaluate, and understand different types of phenomena; to interact and communicate effectively with others; to think for themselves; and to predict the probable outcomes of competing solutions. Basic police academy training varies across locations, but the British model of policing established by Sir Robert Peel in England during the 19th century served as the predominant model for policing in many countries such as the United States and Canada. Such policing models were established following the necessities of society at that time and as such they were modeled under a military-authoritarian organizational design which is still in place in public police institutions both in Canada and the United States

In 1909, August Vollmer established an ambitious police school program in California with the intent to professionalize and legitimize policing. Vollmer's training curriculum was used by many police departments throughout the United States and abroad; however, reforms to professionalize police training were slow and not always successful as many jurisdictions only provided a brief, basic, and often haphazard training [1].

Theoretical preparation is the core around which is formed justice, professionalism and competence of the police officer who is a foundation for acquiring public security skills and competences order, investigation of criminal and administrative offenses, detection, recording and investigation of evidential information; assistance to persons. Ensure that future police officers are properly trained, which complement theory and practice where the theory is active influences the acquisition of practical skills, and the quality of the latter is profound the implementation of the rules of law in the minds of

members of society, all this will contribute expanding perceptions of state-building in the field of security law and order.

Theory allows us to understand the causes and nature of the event, the actions of individuals, understand the mechanism of the event, predict its consequences, and already possession practical skills will allow you to anticipate, prevent, prevent and, if committed, investigate them in a timely and effective manner [3].

1. Déverge, Citlali Alexandra, "Police Education and Training: A Comparative Analysis of Law Enforcement Preparation in the United States and Canada" (2016). Master's Theses. 265.

2. EDUCATION AND TRAINING (police) [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://what-when-how.com/police-science/education-and-training-police/>.

3. Комаринська Юлія Борисівна. Актуальні питання підготовки працівників національної поліції. Захист прав людини в контексті реформування підрозділів превентивної діяльності національної поліції. 2017. №3. С. 11–14.

Pahomov Danylo

2nd year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Olena Mamonova

PROBLEMS OF CORRUPTION IN UKRAINIAN SOCIETY

In today's world, human rights and law enforcement agencies face many challenges. But in this work, special attention was paid to the problem of corruption. Corruption is one of the internal factors that negatively affects an independent Ukraine, having a significant destructive force.

Unfortunately, corruption in our country has spread to all levels of government. Because of this problem, there is a risk of undermining the economy, public confidence in the government, reducing the international prestige of our country and reducing international investment.

Therefore, during training of qualified law enforcement officers in Ukraine, first of all, it is necessary to educate cadets intolerance to corruption, and this requires thorough knowledge of scientific provisions for counteracting this phenomenon.

Corruption harms the whole state, but it should be noted that the most negative consequences in society are caused by corruption in the activities of law enforcement agencies, as it threatens the perception of police as full representatives of the government and the state.

In addition to the above, the public is of the opinion that police officers use their official position to satisfy their own interests and protect their rights and freedoms; citizens are of secondary importance to them. In my opinion, the spread of such opinions among the population gives impetus to the further development of corruption, as citizens, despairing of the justice of law enforcement agencies, can contribute to the development of corruption or personally participate in such actions.

Analyzing the corruption among law enforcement agencies, It should be noted that this phenomenon carries a double threat: firstly, it harms the institution of civil service and its authority in public administration among the citizens of Ukraine, and secondly, it reduces the effectiveness of the fight against corruption by law enforcement agencies.

Council of Europe experts have repeatedly stated that most countries are concerned about the fight against corruption. Not now it is impossible to name with confidence at least one of the developed countries where this problem would be solved completely.

In order to prevent corruption it is preferable to use anti-corruption measures in all areas governing social relations.

1. Народна освіта: Співробітники правоохоронних органів та корупція,
URL: [Співробітники правоохоронних органів та корупція » Народна Освіта](http://narodna-osvita.com.ua)
(narodna-osvita.com.ua)

Pariy Tetyana
2nd year student
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Boyko Olesya

THE INTERACTION OF SUPPLY AND DEMAND

Supply always comes
on the heels of demand
Robert Collier

The success of a firm in all its endeavours depends on how accurately and timely the marketing research of supply and demand are done in a particular market segment, how accurately their future changes were forecast. The task of marketing is to report changes in supply and demand at the market, and use the crucial information to the maximum benefit of the company.

Demand and supply are economic categories of commodity production that arise and operate in the market in the field of commodity exchange. Demand is the amount of a

commodity, service, or other item that consumers are willing and able to purchase at a specified price at a particular time and place.

If you would love to own a new pair of athletic shoes but can't afford them, economists would describe your feeling as desire, not demand. If, however, you had the money and were ready to spend it on shoes, you would be included in their demand calculations.

Demand is influenced by many factors. The first and the most important factor is the price of the product, the others are:

- the tastes of consumers and their expectations;
- consumers income;
- the price of a substitute product of another producer (the competitor's product).

All producers (sellers) in the market are united by the supply, which characterizes quantity of production (goods and services) which manufacturers want and can sell at a certain price during a certain time of action of the specified price. At a low price, the seller will offer less goods or can keep it; at a high price more goods will be offered; at a very high price they will try to maximize production. This is how the offer price is forming: the minimum price at which sellers are ready to sell their goods. The supply is affected by:

- production technology (if the technology is advanced, the cost of production decreases);
- the price of labour, fixed and working capital, resources (with lower prices the cost of production also reduces);
- number of producers (the more producers, the more goods and services are offered);
- taxes (the higher taxes, the lower supply).

As an indicator of the satisfaction of social needs, unsatisfied demand or excess supply indicate a certain attitude of the consumer of products or services to their consumer value, so they are factors in the continuous improvement of production of goods or services.

One of the economic laws of commodity production is the law of supply and demand, which is the unity of supply and demand and their objective pursuit of conformity. Demand and supply are integral categories of the market organization of management, expressing the objective economic relations of commodity production. The Law of demand describes the relationship between prices and the quantity of goods and services that would be purchased at each price. It says that all else being equal, more items will be sold at a lower price than at a higher price, and the law of supply says that with other constant factors, the value of supply increases as the price of goods increases. The ratio of aggregate supply and demand shows the possibilities of social production to meet economic and personal needs and it's an objective point for the regulatory operation of the market, the law of value, conscious management of economic entities

Thus, a number of characteristics, the main of which are supply and demand, reflect the functioning of any product market, which, from a marketing standpoint, are the main

objects of constant monitoring, detailed study and, in some cases, manipulation by the company, for example, formation of consumer tastes, and hence the possible demand through advertising. The relative imbalance of supply and demand in the market leads to a redistribution of the factors themselves between industries. The interaction of supply and demand through the price mechanism in free markets is a manifestation of the “invisible hand of the market” and leads to the establishment of a spontaneous order in the economy.

1. Горошко М. Ф., Кулішов В. В. Мікроекономіка: Навчальний посібник К.: Ельга, Ніка-Центр, 2003. 368 с.

2. Мальська М.П., Худо В.В., Цибух В.І. Основи туристичного бізнесу: Навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури, 2004. 272 с.

3. Нефьодов, Л. Математична модель прогнозування попиту на товари / Леонід Нефьодов, Дмитро Маркозов // Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Серія: Нові рішення у сучасних технологіях. 2012. N 1. С. 27-38.

Polivana Vitalina

3rd year student

Kharkiv National University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Fylypska Vita

PECULARITIES OF DISTANCE LEARNING

The infectious disease Corona Virus also known as Covid-19 has deeply affected the global economy. This tragedy has also shaken up the education sector, and this fear is likely to resonate across the education sector globally.

Online learning can be termed as a tool that can make the teaching–learning process more student-centered, more innovative, and even more flexible [1].

In the moment of crisis, educational organizations should think carefully about their choices regarding online learning and education technology. These choices can potentially echo in the future as new relations of power and control, new forms of student inequity and inequality, and other unpredictable effects [2].

Quality in distance learning is a set of procedures and guidelines established by an educational institution to guide it to manage the organization of its work and providing its services. It requires producing various educational materials, the use of multiple media and activities related to the needs of students and assessing the needs of the labor market in a way that is compatible with the outputs of the educational process [3].

Obstacles to achieving quality in distance learning are some of the factors that prevent the achievement of quality in the educational learning process according to the distance learning system during the COVID-19 pandemic [4].

Students can be anywhere (independent) to learn and interact with instructors and other students. The synchronous learning environment is structured in the sense that students attend live lectures, there are real-time interactions between educators and learners, and there is a possibility of instant feedback, whereas asynchronous learning environments are not properly structured. In such a learning environment, learning content is not available in the form of live lectures or classes; it is available at different learning systems and forums. Instant feedback and immediate response are not possible under such an environment. Synchronous learning can provide a lot of opportunities for social interaction [1].

There are several arguments associated with e-learning. Accessibility, affordability, flexibility, learning pedagogy, life-long learning, and policy are some of the arguments related to online pedagogy. Online mode of learning is easily accessible and can even reach to rural and remote areas. It is considered to be a relatively cheaper mode of education in terms of the lower cost of transportation, accommodation, and the overall cost of institution-based learning. Flexibility is another interesting aspect of online learning: a learner can schedule or plan their time for completion of courses available online. Combining face-to-face lectures with technology gives rise to blended learning and flipped classrooms; this type of learning environment can increase the learning potential of the students. Students can learn anytime and anywhere, thereby developing new skills in the process leading to life-long learning. The government also recognizes the increasing importance of online learning in this dynamic world [1].

Monitoring is important to determine and improve the reach and effectiveness of distance learning modalities. In a classroom environment, teachers are normally expected to monitor student's learning progress, whether it is on track and to identify strengths and weaknesses. Teachers do a process called formative assessment, and its main purpose is to enable teachers to make informed decisions about how to best support their students' learning. It is also important for motivating students by providing feedback on their learning progress[5].

-
1. Dhawan S. Online learning: a panacea in the time of COVID-19 crisis. Journal of Educational Technology Systems. 2020 URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7308790/>
 2. Teräs M., Suoranta J., Teräs H. Post-Covid-19 education and education technology solutionism: a seller's market. Postdigit Sci Educ, 2020, 2. p. 863–878. URL: <https://doi.org/10.1007/s42438-020-00164-x>
 3. Qader, A., Hussein A. The quality of e-learning in higher education institutions. Al-Hikma J. Educ. Psychol. Stud. 2013, 1, 95–109.

4. Lassoued Z., Alhendawi M. An exploratory study of the obstacles for achieving quality in distance learning during the COVID-19 Pandemic. 2020 URL:<https://www.mdpi.com/2227-7102/10/9/232/htm#B26-education-10-00232>
5. United Nations Children's Fund. Regional Office for South Asia. Guidance on Distance Learning Modalities. 2020. URL:<https://www.unicef.org/rosa/media/>

Poryadina Nadiia
1st year post-graduate
Lviv State University of Internal Affairs
Scientific Adviser
Professor Olena Zelenska

FORMS OF INTERACTION OF THE PATROL POLICE WITH THE OTHER SUBJECTS OF CRIME PREVENTION

The analysis of the activities of the patrol police units and the disclosure of the peculiarities of the interaction of the patrol police with the other subjects of crime prevention is carried out.

In the context of the formation of a radically new law enforcement system, it is necessary to ensure clear legal regulation of the activities of both the newly formed units and the improvement and "reformatting" of existing ones. The reform is due to the urgent need to ensure the safety of citizens. One of the first steps towards reforming the Ministry of Internal Affairs of Ukraine was the creation of the National Police - a new central executive body, which since November 7, 2015 has replaced the militia throughout Ukraine.

Among the many police units, the patrol police is one of the first to respond to challenges and threats to public safety, to provide emergency assistance to victims of wrongdoing, and to take measures to eliminate the causes and conditions that contribute to the commission of offenses. According to the current legislation, the latter is endowed with a wide range of powers, in particular, it is designed to ensure the personal safety of citizens, protection of their rights and freedoms, legitimate interests; to prevent offenses and to stop them, to take measures to eliminate the causes and conditions that contribute to the commission of offenses; to protect public order and ensure public safety; to ensure road safety.

Preventive activities of the patrol police are carried out during almost each of these tasks, and most of them will be performed more effectively in cooperation with the other prevention subjects, which updates research on the problems of coordinated patrol activities with the other public administration bodies and the public.

Some issues of interaction of the patrol police with the other subjects of crime prevention were investigated in the works of: O.I. Bezpalova, Y.P. Bytika, V.V. Halynka,

V.M. Halyshyka, T.O. Georgia, S.S. Yesimova, R.A. Kalyuzhnogo, K.M. Kostovska, O.F. Kobzarya, M.V. Kovaleva, T.O. Kolomoyets, V.K. Kolpakova, A.T. Komzyka, I.O.C. Nazara, V.Y. Nastyuka, V.I. Olefira, O.I. Ostapenko, D.V. Prymachenko, A.O. Sobakaria, M.M. Tishchenko, O.I. Kharitonova, O.S. Yunin and other scholars.

The purpose of the research is to determine the theoretical and legal basis of the interaction of the patrol police with the other subjects of crime prevention and the forms of such interaction. To achieve this goal it is necessary to perform the following tasks: to generalize the regulatory framework for the preventive activities of the patrol police units as the subject of interaction; to determine the legal forms of the interaction of the patrol police units in the field of crime prevention; to investigate the methods of the interaction of the patrol police with the other subjects of crime prevention.

The activity of the patrol police is carried out in a real social space in direct contact with citizens. Every day, under different circumstances, the police patrol communicates with citizens, solves complex professional problems, resolves difficult situations and conflicts, and has no right to make mistakes. The authority of the police and their trust largely depend on the behavior of the patrols and their treatment of people.

Thus, the tasks of the National Police (which includes the patrol police) are defined in Article 2 of the Law of Ukraine "On the National Police":

- ensuring public safety and order;
- protecting human rights and freedoms, as well as the interests of society and the state;
- combating crime;
- providing, within the limits set by law, assistance services to persons who, for personal, economic, and social reasons or as a result of emergencies, need such assistance.

These are the general tasks facing each structural unit of the National Police of Ukraine. The special tasks of the patrol police include:

1. Ensuring public order and public safety; ensuring the safety of persons, protecting their rights, freedoms and legitimate interests; creating a state of protection of vital interests of society, concentrated in its material and spiritual values, normal living conditions, the activities of enterprises, institutions and organizations.

2. Preventing criminal, administrative offenses; preventing, detecting and ceasing criminal and administrative offenses, cases of domestic violence, as well as identifying the causes and conditions that contribute to their commission.

3. Ensuring road safety; organizing control over observance of laws, other normative-legal acts on road safety issues.

4. Interacting with society, that is the implementation of the approach "the police and the community", which means to cooperate and interact with the public, NGOs, other law enforcement agencies, public authorities, in order to prevent crime, ensure security, reduce crime, and establish trust between the police and the population. This task of the patrol police will be considered in the research more specifically.

In order to determine the forms of the interaction of the patrol police with the other subjects of crime prevention, it is first necessary to clarify the content of the basic category of the "interaction". The interaction is a mutual connection between objects in action, as well as a coordinated action between someone or something [1, p. 85]. In turn, the concept of the "coordination" comes from Latin. "Co" – together, ordinatio – agreement, coordination, interconnection, ordering [2, p. 161]. B. V. Chumak, having analyzed various scientific approaches to the definition of the studied concepts, stated that, as a rule, when disclosing the meaning of the concept of the "interaction", scholars note that 1) interaction is to coordinate the actions of its subjects by purpose, time, place conducting, performers and program; 2) the interaction requires the presence of at least two entities; 3) during the interaction, each of the interacting entities (systems) acts within the competence granted to it by the legislator; 4) the subjects of interaction are united by a common goal to perform common tasks [2, p. 162].

Undoubtedly, the legal basis for the interaction of the patrol police is the Law of Ukraine "On the National Police" [3], the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On approval of the Regulation on the National Police" [4], the Order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine "On approval of the Regulation on the patrol service of the Ministry of Internal Affairs" [5] and others. Thus, the main legal act that regulates the process of the interaction between the National Police, and the patrol police in particular, is the Law of Ukraine "On the National Police". Thus, Article 5 of this law states that the police in the process of their activities interact with the law enforcement agencies and other public authorities, as well as local governments. [3]. The main forms of the interaction of the patrol police with the other subjects of interaction are set out in the Regulations on the patrol service of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. In particular, in Section IV of this provision, it is determined that the patrol service, while performing the tasks assigned to it, interacts with the bodies and units of internal affairs of Ukraine. Such interaction is aimed at solving problems related to public order and security, crime prevention, and crime reduction. [6].

In the process of its activity, the patrol police interacts with the law enforcement agencies and other state authorities, as well as local self-government bodies in accordance with the law and other normative legal acts. In ensuring public order by law enforcement officers, cooperation presupposes the existence of a common goal, the use of forces and means available to the parties, coordination of actions, etc. The interaction between the police and society should be based on the principles of trust, transparency and mutual assistance in the fight against crime. Therefore, below we will consider several interactions with the various subjects of crime prevention in the system of internal affairs.

If you look at the Instruction on the organization of the activities of district police officers, then in Section II you can see the point where one of the tasks of the DPO is to cooperate with the patrol police response teams in cases connected with using the preventive measures against the persons who are prone to committing offences and/or are on preventive police records. [7].

Thus, in accordance with the Procedure for Interaction of Bodies and Subdivisions of the National Police during the organization and implementation by the police of security measures for physical protection of facilities, interaction can be traced in case of information about the offense or the need for assistance. Then the patrol police crew takes measures to maintain public safety and order, stop offenses, detain those who committed them, provide assistance to victims, identify witnesses (eyewitnesses) and before the arrival of the investigative task force provide protection, inviolability of the situation, traces, tools crimes and other physical evidence. [8].

Such a form of cooperation as the cooperation of the patrol police with the National Guard of Ukraine cannot be avoided. According to the Procedure for organizing the interaction of the National Guard of Ukraine and the National Police in ensuring security and public safety [9], this interaction is carried out by joint patrols of streets, squares, parks, squares, railway stations and other public places; ensuring public safety and order during meetings, rallies, street marches, demonstrations; carrying out joint activities in order to maintain the operational situation within the territory of the administrative-territorial unit.

The rule of law in society is formed by many factors, including the actions of government, community, their interaction, legislation and social change. Actions aimed at maintaining (forming) the rules of law are a condition of mutual trust; actions to circumvent the rule of law destroy trust. The interaction between the police and society changes practice, but not the main goals of policing. These include ensuring public order, protecting fundamental human rights and freedoms, preventing and solving crimes, helping and serving the population in order to reduce the fear of crime, preventing the threat of civil unrest, and so on. The police have an important role to play in relieving social tensions and ensuring internal security; it must act as its guarantee.

Taking into consideration the above mentioned, we can conclude that regardless of the state, socio-political and national characteristics in different countries different forms of public participation in the protection of public order, which give a positive result in the fight against crime and delinquency are created. And it would be very useful in Ukraine to analyze, summarize and implement the best foreign experience of public participation in the protection of public order and crime, which would allow more effective involvement of law enforcement and human rights, expand and strengthen cooperation between law enforcement agencies to create and put into operation an improved organizational and legal mechanism for involving citizens in the protection of public order, public safety, and the fight against crime and other offenses.

1. Large explanatory dictionary of the modern Ukrainian language / [ed. and heads. ed. W. T. Busel]. - K.; Irpin: Perun, 2004. - 1440 p.

2. Chumak VV Interaction and coordination between the subjects of state border protection / VV Chumak // Law and Security. - 2011. - № 2 (39). - P. 161-165

3. On the National Police: Law of Ukraine of 02.07.2015 № 580-VIII // Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. - 2015. - № 40-41. - St. 379.

4. On approval of the Regulation on the National Police: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 28.10.2015 № 877 [Electronic resource] // Government portal - Access mode: <http://www.kmu.gov.ua/control/ru/cardnpd?docid=248607704>.

5. On approval of the Regulations on the patrol service of the Ministry of Internal Affairs: Order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated 02.07.2015 №796 // Official Gazette of Ukraine. - 2015. - № 54. - Ст. 1767

6. On approval of the Regulation on the National Police: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 28.10.2015 №877 [Electronic resource] // Government portal - Access mode: <http://www.kmu.gov.ua/control/ru/cardnpd?docid=248607704>

7. On approval of the instruction on the organization of activity of district police officers: Order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine dated 28.07.2017 50650 - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/z1041-17>.

8. The order of interaction of bodies and divisions of police during the organization and execution by bodies of police of protection of measures on physical protection of objects: Order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine 07.07.2017 № 577.

9. The procedure for organizing the interaction of the National Guard of Ukraine and the National Police in ensuring security and public safety: the order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine from 10.08.2016 №773.

Pustova Nataliia

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

DECRIMINALIZATION IN CRIMINAL LAW OF UKRAINE

Legal policy is one of the structural elements of public policy; its main task is to create an effective system of regulation of public relations by legal means.

The task of criminal law policy, which is a structural element of combating crime, is to develop and implement measures to combat crime according to criminal law, using four main methods: criminalization, decriminalization, penalization and depenalization. Scholars give different definitions of the concept of decriminalization in criminal law theory. In particular, as O. Kuznetsov notes, decriminalization is the process of establishing the grounds for separating the social danger of an act, recognizing the inexpediency of the criminal law struggle against it and abolishing its criminal punishability; the method of criminal law policy, which provides for the abolition of criminal liability for previously criminal and punishable acts; the removal of an act from the list of crimes, i.e. the abolition of criminal liability for its commission. According to

P. Fris, decriminalization is a process of recognizing the loss of social danger of a criminal act at the state level, the absence of the need to further combat it by means of the Criminal Code of Ukraine and the omission of liability rules for its perpetration from the current law on criminal liability.

Decriminalization is a rather complex phenomenon. It cannot be carried out arbitrarily, it needs a comprehensive argumentation. Ignoring this requirement can lead to the unreasonable law-making decisions that are not able to improve criminal law regulation.

Today, relatively little attention is paid to the theoretical problems of decriminalization of crimes in the domestic criminal law science. Most of the researches conducted both within the analysis of criminal law policy of the state, and within the analysis of the issues of the doctrine of criminal law, are devoted to the diametrically opposite concept – the concept of criminalization. Problems of decriminalization have been considered briefly, in addition to others. This is due to the fact that in most cases, decriminalization is interpreted as the antithesis of criminalization, criminalization with a minus quantity.

Some problems of decriminalization in criminal law were considered by such scholars as V. Kudriavtsev, O. Kuznetsov, O. Kos, A. Mytrofanov, L. Pavlyk, Yu. Ponomarenko, P. Fris, N. Lopashenko, O. Naumov, O. Korobeev, L. Timofeeva, E. Hustova. The works of these scholars are of great importance for the development of science, but a comprehensive study of the concept, grounds and methods of decriminalization in criminal law has not been carried out yet.

The purpose of the research is to investigate the essence of the concept of decriminalization in criminal law in Ukraine and to elaborate scientifically grounded recommendations and proposals for solving theoretical and applied problems related to decriminalization in criminal law.

The defined purpose of the study requires the solution of the following scientific issues:

- to find out the state of the theoretical research of decriminalization in criminal law;
- to coordinate decriminalization with criminalization and depenalization;
- to reveal the concept and essence of decriminalization, to formulate the author's definition of the concept of decriminalization;
- to determine the principles of decriminalization and to analyze their content;
- to identify and to study the grounds for decriminalization;
- to analyze the methods of decriminalization in criminal law.

The object of the study is a set of social relations that arise in connection with decriminalization in criminal law.

The subject of the scientific research is decriminalization in criminal law.

The methodological basis of the study is a dialectical method of cognition, which involves the study of a specific phenomenon in the process of its development and relationship. During preparation of the work it is planned to use such general and specific

scientific research methods as analysis, synthesis, generalization, induction and deduction, formal-logical method.

The scientific novelty of the obtained results is in the fact that for the first time in the Ukrainian science of criminal law the systematic and complex monographic study of decriminalization is carried out. It is also planned to formulate the concept of decriminalization, to analyze the principles of decriminalization, to propose methods of decriminalization, as well as its basis.

The expected results contribute to the scientific provisions that will fill a number of gaps existing in the theory of criminal law, will be the basis for further research and will improve law enforcement practice, and legal education.

In particular, the results of the research can be used in such spheres as:

- *law-making*: to improve the articles of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine, to exclude those norms that do not present a social danger;

- *law enforcement activities*: to solve the problems of criminal law qualification by the competent authorities;

- *scientific sphere*: for the further scientific development of the phenomenon of "decriminalization" in criminal law;

- *educational process*: during compiling the textbooks and manuals concerning the disciplines "Criminal Law of Ukraine: General part" and "Criminal law of Ukraine: Special part", as well as special courses for law students.

Putas Kateryna

1st year student

Lviv State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Kashchuk Maryana

HOW CAN PSYCHOLOGY ADVANCE WORK OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES?

The field of psychology has played an important role in advancing and promoting public policy related to social justice issues that support improving the lives and well-being of society. The American Psychological Association and its members have used psychological science to help people make informed decisions.

Police psychologists have a wide range of duties, but they are most commonly hired to perform one of four tasks: assessments, fitness for duty evaluations, clinical interventions, and operational support.

Police psychologists have been used for decades to screen candidates who apply for jobs as police or public safety officers. Obviously, police departments must apply very

high standards when hiring new personnel, but in actual practice, this is easier said than done.

Since the mid-20th century, law enforcement departments have availed themselves of psychologists to assess the suitability of potential candidates. Police psychologists recommend those candidates who appear to be a satisfactory psychological match and rule out of those who are inappropriate – or who may even be dangerous in the position.

Evaluations for fitness for duty take place in a wide range of workplace settings, such as construction or medicine, but in no situation are these evaluations more important than in law enforcement. Officers who take time off, suffer a physical or mental setback, or who perform poorly must be examined to determine whether they are able to resume their duties. Sometimes, they are not mentally or physically sound, possibly because they are incapable of going back to work after a distressing incident, or because they are experiencing difficulties in another area of their lives that compromises their ability to behave safely and professionally.

Police psychologists also are frequently called in for clinical interventions. Because traumatizing events are much more likely to occur in police work than in other jobs, police psychologists stay busy, offering short-term behavioral treatments to help traumatized police officers cope with their experiences. They also may intervene to help shell-shocked victims or vulnerable witnesses assist in investigations, and they frequently assist family members of both officers and victims in learning how to respond to stressors in a healthy manner.

Lastly, police psychologists are called upon to provide operational support. For instance, they often assist with the paperwork involved in the staffing, interviewing, hiring, evaluating, and training process of law enforcement officers [1].

U.S. Department of Justice has published a research report about The Role of Police Psychology in Controlling Excessive Force. In this report the role of police psychologists in preventing and identifying individual police officers at risk for use of excessive, nonlethal force and the factors that contribute to police use of excessive force in performing their duties has been discussed.

Results of the survey indicated that psychologists were more involved with counseling and evaluating functions than with training and monitoring of police officer behavior, and counseling was more likely to take place as a response to excessive force incidents than as a means of prevention. Psychologists managed to indicate five different profiles of officers with excessive force problems. Police psychologists used psychological tests and clinical interviews to evaluate police candidates to the near exclusion of other screening methods. Lack of coordination of core psychologist functions was seen to be a major impediment to the delivery of effective and credible psychological services in police departments. Psychologists favored increased monitoring and training as a means of reducing the use of excessive force [2].

Moreover, the police psychology may directly affect the work of police officers.

Recent studies have concluded that a number of major police departments have under-utilized their trained negotiators and suggested that they be used to develop further training, especially in the area of elementary psychological concepts such as communication and rapport building skills. This argument can be extended to include the use of negotiators or psychologists to train members of the department in essential psychological processes such as the importance of command and control, perception and communication. The advantage of training police personnel in the understanding of psychological concepts is that it can easily prevent injury to the public with the attendant reduction in civil liability. If the officers involved in the case discussed had understood even one of the three areas of basic psychological concepts the hostage might not have been injured nor would there have been the resulting civil liability of the law enforcement agencies.

Thus, proper psychological training is of benefit to police agencies not only in the delivery of services, and the advancement of the profession, but also in the prevention of injuries to the public and the lessening of civil liability [3].

1. <https://careersinpsychology.org/police-psychology-careers/>

2. Ellen M. Scrivner. *The Role of Police Psychology in Controlling Excessive Force*. DIANE Publishing, 1994.

3. George L. Blau. Psychology in police training. *Journal of Police and Criminal Psychology*. <https://link.springer.com/article/10.1007/BF02806552>

Romenskyi Vladyslav

3^d year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

COOPERATION OF EUROPEAN POLICE AGENCIES BY THE NORWAIN EXAMPLE

Prior to the Schengen cooperation, there was no formal connection between Norway and the EU cooperation on justice and home affairs. According to the Norwegian Ministry of Justice, several negative developments in the mid-1990s made a stronger focus on international, cross-border police measures necessary. Reported crime increased sixfold in Norway from 1960 to 1990. International crimes were reported to have become increasingly serious. Their numbers were also growing. Cross-border crimes that were emphasized were drug trafficking, the export of stolen vehicles, human trafficking, certain types of economic crimes and crimes related to prostitution [1].

The Schengen cooperation entered into force in 1995, and the Schengen Acquis was incorporated into the EU legal framework in 1997. The implementation implied that

Schengen membership now became compulsory for all EU member states, although opt-outs were permitted. Norway became ‘partner’ in the Schengen cooperation in 2001. The 2009 Lisbon Treaty’s removal of the pillar system dissolved the differing legislation procedures in the EU in the Area of Justice and Home Affairs. This at least to some extent made the Union activity also on the law enforcement area more supranational. Several EU Decisions have been developed through the Schengen Acquis, evolving the cooperation mechanisms and standards of various police work since the Schengen implementation. The Schengen cooperation is partly centralized and partly decentralized, meaning in short that the former are coordinated from the EU or a supranational level, whilst the latter are bi- or multilateral, performed or initiated currently from each member state. Among the most important of these developments are police and prosecutorial cooperation regulations regarding policing within the Schengen Area, including Schengen. EU is today the single most significant actor in terms of international and transnational police cooperation agreements and measures. While not a member of the EU, Norway has entered into, or is in the process of entering into, several EU police cooperation and other crime control agreements.

Controlled deliveries across borders, covert investigations abroad, joint investigation teams consisting of police from several countries and joint patrols of police in other territories than their home state are examples of important available cooperation measures. There are a number of available operational and information-related police cooperation instruments, with purposes both to prevent and stop crime and to uphold more public order more generally. I will not go in depth or full breadth here; the point is merely to superficially show the forms and numbers of available instruments and measures. Following the Schengen cooperation states have a general obligation to cooperate (Convention Implementing the Schengen Convention, hereinafter CISA. The cooperation is limited to “preventing and detecting criminal offences”[2].

The Schengen parties are not as a general point of departure obliged to accommodate if a request involves coercive measures, such as arrest or communication control. In general, the contact points in the member states are specific central bodies; process of entering into, several EU police cooperation and other crime control agreements. Controlled deliveries across borders, covert investigations abroad, joint investigation teams consisting of police from several countries and joint patrols of police in other territories than their home state are examples of important available cooperation measures. There are a number of available operational and information-related police cooperation instruments, with purposes both to prevent and stop crime and to uphold more public order more generally. Following the Schengen cooperation states have a general obligation to cooperate (Convention Implementing the Schengen Convention²⁴, hereinafter CISA.

The cooperation is limited to “preventing and detecting criminal offences”. The Schengen parties are not as a general point of departure obliged to accommodate if a request involves coercive measures, such as arrest or communication control.

In general, the contact points in the member states are specific central bodies; in Norway, this is the responsibility of the National Investigation Service Kripos. The obligation applies, however, to the police on the whole, and an increasing number of measures may involve direct cooperation between police districts. In addition to the duty to cooperate in the CISA, the perhaps most significant measure is the information exchange between the member states, primarily through the Schengen Information System (SIS)[3]. In general, EU police cooperation instruments have been successively increasing in numbers and also ‘deepening’. From measures comprising e.g. hot pursuit across nation state borders after a person fleeing from a murder scene, and undercover policing into foreign territories concerning serious crimes, newer legal amendments have been made where police cooperation also encompass cooperation on lower levels and includes also more ordinary policing.

The current 4-year cycle (2018-2021) of [EMPACT](#) targets the most important criminal threats affecting the EU through cooperation between EU countries’ law enforcement and competent authorities, EU agencies (Europol, Frontex, CEPOL, Eurojust etc.), EU institutions, and, where relevant, other public and private organisations and non-EU countries[4].

-
1. Kvam, Bjarne, Norge og Schengen: et svekket samarbeid mot kriminalitet, Oslo:

Cappelen akademisk, 2008

2. Myhrer, Tor-Geir, "Begrenset politimyndighet," in Polisiær virksomhet : hva er det - hvem gjør det?: Forskningskonferansen 2007, ed. Helene I. Gundhus, Paul Larsson, and Tor-Geir Myhrer, Oslo: Politihøgskolen, 2007

3. 1959 Convention (ETS 30 (1959) and ETS 182 (2001)) 2 nd additional protocol (ETS 182) art.20; and the EU Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters art.13 (OJ C [2001])

4. See Ugelvik, Synnøve, Inside on the Outside: Norway and the EU Police Cooperation, Oslo: University of Oslo, 2021, ch. 12 for a thorough account

\

Saliy Kristina

3^d year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

POLICE SERVICES IN SWEDEN

The number of police officers employed in Sweden has risen by 20% since 2000, but this has not been evenly felt throughout the country. "[Lindström](#)" showed that the

increase was concentrated in larger municipalities, while some communities even experienced a decrease, and about one-quarter of all Swedish municipalities had no permanent police staff. Moreover, the Swedish police organization has recently undergone a significant restructuring, combining previously independent regional bodies into a single national authority. To date, it is unclear how this process has affected the accessibility of police services, particularly in the most remote and sparsely populated areas of the country. Little is known about the state of rural policing as ‘studies of rural policing have fallen off the edge of many research agendas’ [1].

Using Sweden as a case study, this article makes a direct contribution to this neglected area of research by providing a geographical account of police service accessibility. Sweden constitutes an interesting case study for evaluating police service accessibility. First, it allows us to report issues of basic police service provision in a context beyond North America and UK [2] which dominate the international literature in policing. Sweden exhibits typical coordinated market economy conditions’, which can serve as a counterpoint to ‘liberal market economies’, such as those in the USA and the UK. These two ‘varieties of capitalism’ are mainly differentiated by how firms co-ordinate activities. In the former, firms may be mediated by third parties such as government—for example, in Sweden residential apartments are developed and maintained by private, profit-seeking firms, but tenancy is regulated using housing queues that are managed by third parties.

Conversely, in liberal market economies firms co-ordinate activities through competitive market arrangements, regulated via supply and demand [3]. It is also worth evaluating public service provision under these divergent market conditions in the context of neoliberalism, which has brought changes over the past two or three decades (deregulation of markets, reduced levels of state intervention, commodification of security, and so on). The provision of basic services are bound to have been affected, even in a so-called ‘welfare state’ such as Sweden. Second, in 2015 the Swedish police organization restructured into a single national authority, with seven constituent regions (although Sweden is not alone in this process, see e.g. Northern Ireland. This move has been subject to some criticism and there is evidence that it can reduce the effectiveness of police teams acting locally, but it does provide the opportunity for a coherent nation-wide strategy to be implemented. The final effects of this change have yet to be examined. Third, the country has a low population density, and accessibility is highly pertinent issue in rural areas. Rural crime is far too often neglected, as low crime rates in remote areas can be taken as a sign that there is ‘no problem’, and it is often assumed that patterns of crime are homogenous across rural areas [4]. Finally, the Swedish government keeps detailed records of demographic information and allows open access too many useful data, including those that were necessary for this study.

1. Blanes i Vidal J. Kirchmaier T (2018). ‘The Effect of Police Response Time on Crime Clearance Rates

2. Ceccato V. Dolmen L. (2011). ‘Crime in Rural Sweden.’

3. Ceccato V. Petersson R. (2019). ‘Social Media and Emergency Services in Sweden: Spatial-Temporal Patterns of Support of Voluntary Organisations in Cases of Missing Persons

4. Ceccato V. Uittenbogaard A. C. (2013). ‘ Environmental and Wildlife Crime in Sweden, *International Journal of Rural Criminology*

Senchuk Liubomyr

3rd year student

Law of Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bohdana Yuskiv

FUNDAMENTAL TRIAL RIGHTS OF THE DEFENSE

In civil proceedings and criminal prosecutions under the common law, a defendant may raise a defense in an attempt to avoid criminal or civil liability.

Besides contesting the accuracy of any allegation made against them in a criminal or civil proceeding, a defendant may also make allegations against the prosecutor or plaintiff or raise a defense, arguing that, even if the allegations against the defendant are true, the defendant is nevertheless not liable.

Fair trials are the only way to prevent miscarriages of justice and are an essential part of a just society. Every person accused of a crime should have their guilt or innocence determined by a fair and effective legal process. But its not just about protecting suspects and defendants. It also makes societies safer and stronger. Without fair trials, victims can have no confidence that justice will be done. Without fair trials, trust in government and the rule of law collapses [1].

The right to a fair trial is not new; it has long been recognized by the international community as a basic human right. Despite this, it's a right that is being abused in countries across the globe with devastating human and social consequences.

Article 62 of the Constitution of Ukraine states that a fundamental element of the right to a fair trial is that every person should be presumed innocent unless and until proved guilty following a fair trial. No one is obliged to prove his innocence in committing a crime [2]. This is why the responsibility falls on the state to prove guilt and to discharge the presumption of innocence.

Due to the presumption of innocence, a person cannot be compelled to confess guilt or give evidence against him / herself. It is for the state to produce evidence of guilt, not for the defendant to prove innocence. In general, therefore, a suspect's silence should not be used as evidence of guilt. Because of the serious consequences of conviction, the state must prove guilt to a high standard. If doubt remains, the defendant must be given the benefit of the doubt and cleared because the state's "burden of proof" has not been met.

Given the massive human impact of criminal proceedings on defendants, and the presumption of innocence, trials should take place without undue delay. It would be unfair to allow states numerous attempts to try to secure a conviction. If a case goes to trial and guilt is not proved, unless exceptional circumstances exist, the person should not be tried again. This requires the state to do the job of prosecution properly in the first instance. The presumption of innocence is why, before conviction, any restrictions on a suspect's basic rights, for example the right to liberty, should only be imposed where absolutely necessary. People awaiting trial have not been convicted of any offence and many will ultimately be cleared.

Despite the importance of fair trials being recognized by the international community, this basic human right is being abused day-in-day-out in countries across the globe.

Article 20 of the Code of Criminal Procedure - Ensuring the right to defense states that - A suspect, accused, acquitted, convicted person has the right to defense, which consists in giving him the opportunity to provide oral or written explanations about the suspicion or accusation, the right to collect and submit evidence, take personal participation in criminal proceedings, use the legal assistance of a lawyer. The investigator, prosecutor, investigating judge, court are obliged to explain to the suspect, accused his rights and ensure the right to qualified legal assistance by his chosen or appointed defense counsel [3].

What is new is the scale and nature of the challenge: the number of people directly affected by criminal justice is growing with new offences created every day and increasing numbers being jailed. Countries are developing swifter ways of imposing punishments, often without a trial; the global "war on terror" and flawed political talk of "rebalancing" criminal justice systems to make us safer has had a corrosive effect; dictators and authoritarian regimes are finding new ways of using criminal justice as a tool of oppression; human rights face new threats from increasing cross-border cooperation to fight crime.

The tabs above go some way to trying to explain some of the basics of what actually makes a fair trial.

In addition, people are working towards an ambitious global goal. It won't get there overnight and we can't make it on our own. But with each step we take towards our vision of a world where every person's right to a fair trial is respected, we are protecting people against miscarriages of justice and building fair and effective criminal justice systems that benefit everyone.

-
1. The Right to a Fair Trial - URL: <https://www.fairtrials.org/right-fair-trial>.
 2. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року - URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр.
 3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI - URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

Serdechnyi Artem

3^d year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

GERMAN POLICE DURING THE NAZI PERIOD

For decades in West and East Germany interpretations of Fascism emphasized the actions of the dominant figures and/or elites that had cooperated with Nazism. Alternatively they stressed the constraints of socioeconomic and political structures. People and institutions below the heights of command within the polity and society passed for victims of both manipulation and terror.

This view also offered a convenient way to explore the police and the criminal justice system. If German society in general, and numerous bodies and institutions in particular, had been forced to obey orders from above, then the police were no exception. Accordingly, the Nazi party and Nazi organizations had instrumentalized and ‘abused’ the police both as a body and as individuals. It was the Nazis who had imposed special laws and orders which nobody dared to resist. It was they who had implanted party members into the police apparatus; and it was they who had installed an apparatus that was perceived as an uncontrolled superpower of and within society, the Gestapo or Secret State Police. Accordingly, questions about the behavior of ordinary police officers were ignored. The key questions were never asked: How could highly trained experts who were interested in the content of their work eagerly support policies for the brutal exclusion of ‘dangerous elements’ and, even worse, for the extermination of whole peoples? And as a follow on: Which modes of perception and which everyday practices made it possible that the overwhelming majority of police officials and state prosecutors, of judges and lawyers, not only stayed on but actively contributed to the execution of Nazi policies? In fact the police and the judiciary seem to have perceived the changes as the fulfillment of the goals that they had long sought. The few studies which focus on the police after 1933 show that the overwhelming majority of them continued to perform their tasks in accordance with the orders and expectations of their superiors. They accepted, if not supported, the exclusion of those marked as ‘enemies’ of the *Reich* and German *Volk*[1]. Policemen themselves did not hesitate to label suspects as ‘dangerous’ and ‘alien’ to the people’s community. Most policemen readily participated in the persecution of these ‘internal enemies’. For decades, the preventive detection and exclusion of presumed aliens had been a central feature of policing. To the police, public order in the locality blended seamlessly with the security of the Reich at large. This longstanding and well-accepted orientation was the convenient justification to expand the policing of public order on to new terrain.

The emancipation of police from most restrictive limits of the law (or, more practically, from the interventions of judges or courts) was one of the Nazi roads toward

‘rule by decree’. Some parts of the criminal police and, most actively, the Gestapo, claimed and acquired unchecked powers with reference to the detention of suspects[2]. Indeed after 1933 the police actively subverted the ‘rule of law’. The normality of the daily repression of others weakened those scruples that might otherwise have hindered police participation in the Holocaust. To put it bluntly, the police actively and continuously contributed to sustaining Fascist domination. The Gestapo figures most prominently in the accounts of Nazi domination in general and Nazi terror in particular. The Gestapo developed in an arena of its own; it was created and safeguarded against competing agencies of both the state and the Nazi party. It was a bureaucratic apparatus dwelling at a distance from state and centralized power. During the first weeks of Nazi domination, in the process of their coordination, the Gestapo homogenized the political police of the German states. The Gestapo law of 1936 confirmed the structure that had been established in 1933[3].

Among the public, the Gestapo rapidly acquired the notoriety of being omnipresent. Such, at least, was the traditional picture. However, recent research has questioned this image. A study by Reinhard Mann first raised doubts. Using the files of the *Stapostelle* in Düsseldorf, Mann showed that at least one-third of the investigations by the Gestapo were triggered by information or denunciation from the general public[4]. Secondly, the evidence also indicated that denunciations reached a peak from 1939 to 1941-1942, parallel to the Blitzkrieg and military success.

1. Browning, Ch. R., *Ordinary Men: Reserve Police Battalion 101 and the Final Solution in Poland*, New York, Harper Collins, 1992.

2. Johanson, A., *Soldiers as Police. The French and Prussian Armies and the Policing of Popular Protest, 1889-1914*, Aldershot, Ashgate, 2005.

3. Spencer, E. G., *Police and the Social Order in German Cities: The Düsseldorf District, 1848-1914*, DeKalb, Northern Illinois University Press, 1992.

4. Zehr, H., *Crime and the Development of Modern Society. Patterns of Criminality in Nineteenth Century Germany and France*, London, Croom Helm, 1976.

Shevchyk Halyna

1st year student

Lviv Polytechnic National University

Scientific Adviser

Dmytruk Veronika

ROLE OF COMPETENT EXPERTS IN THE AREA OF TRAINING PROSPECTIVE SPECIALISTS

In the modern world where knowledge and technology are improving more rapidly than the lives of one generation of people the educational process should be directed not only to the acquiring of basic knowledge but also to the gaining needs, skills and abilities to acquire new knowledge and information throughout life and use them effectively in practice.

The need arises for a socially and professionally active personality who has high competence, professional mobility, self-reliance, the ability to constantly improve own skills, professionally implement further creative growth. The issue of forming the professional competence of future professionals is extremely important, as the modern labor market needs qualified competitive professionals who are able not only to operate with their own knowledge but also ready to change and adapt to new labor market needs and make quick decisions.

Requirements are rising significantly to the competency, professionalism, culture, and quality of professional training of prospective specialists in a system of higher education. Knowledge today is a capability that a specialist should have.

The main goal of higher education is to teach how to study, to teach in a way that graduates can get a job and adapt to new requirements. Training of competitive, professionally competent experts is a vital task of the Ukrainian education system, mission of resistant economic growth and improving the wealth of the country [1].

The competence method is essential because it converts the process of gathering certain knowledge, skills and techniques to the formation and development of a student's ability to act practically in different situations, applying the acquired knowledge and experience [2].

A competence determines the capability to find rational decisions in complicated difficulties using knowledge, skills and techniques acquired during the study. The word 'competency' is usually used to mean 'range of powers and rights', and 'competence' is traditionally associated with awareness, credibility, qualification and 'a set of necessary personal knowledge and features that gives a right to solve problems in a certain area' [3].

The growth of competence is associated with an unbiased attitude to different points of view, self-analysis and self-assessment that are the internal motivation for professional self-determination. The training of an expert who is able to carry out successfully professional and further studying process after graduation and who has the competencies in a certain area of knowledge for a certain qualification, who has ideological moral and ethical, and social qualities, largely depends on a professional teacher's competence.

Teachers have a task to make conditions for the growing generation for its maximal self-determination and self-expression. The main purposes of our teachers are training competitive graduates, adapted to the information society that is improving rapidly, providing high level of knowledge, skills for further professional upgrading of students.

Nowadays one of the most important competencies of a specialist in any field is the skill to 'manage information'. It means the ability not only to find, choose and evaluate

information from different resources but also to connect it with further information, critically evaluate its actuality and quality.

Also a vital skill is the ability to cooperate in a team, coordinate solving of tasks and problems. So, it will be relevant to create own projects, hold a conference, round table, debates. Professional confidence and student competence should be formed with the help of project education, making up real situations, holding excursion on production.

Students also can consolidate knowledge and skills acquired at lectures while solving tasks of organizations and companies with which their university cooperates [3]. According to many experts, the level of competence is the indicator that allows determining the preparedness of graduates for life, their further personal development and participation in future professional activities.

In the process of pedagogical activity teachers came to the conclusion that brainstorm, disputing, business games, analysis of concrete situations, training, independent study, participation in seminars and disputing contribute to the forming of a creative personality. Intellectual student activity teaches to predict, investigate and check the correctness of made decisions and hypotheses, educate culture of communication, form the skill to work in a team and with a team.

During the process of internship, students directly find out a certain system of standards and rules, social roles and values that help students to realize themselves in the future in the role of competent experts in the area of their profession. One of the methods of modern education that gives a chance to get the process of studying closer to the real practical activities of experts is the 'case method' [2].

The main purpose of the case method is to teach group analysis of the problem and independent making of decisions on an example of the particular situation. Practical training creates conditions for enrichment of life experience, expansion of social contacts of the graduate, formation of skills of self-management. The professional competencies of the future specialist should be formed in a university; however, their further level can rise only in the process of professional activity.

In order for a student to be able to transfer information, ideas, problems and ways to solve them, he must have developed competence of "oral communication". Learning foreign languages generally increases the ability of a person for studying and intellectual development in general. It has been experimentally proven that the development of analytical abilities while mastering a foreign language has a positive effect on mathematical and communicative abilities.

According to the latest researches of British scientists, learning of the second language provides development of the part of the brain that is responsible for the speech rate. A student not only tells about something, but he also expresses and argues his opinion and his attitude to the subject of communication. Accurate dependence of exercises from the goal is an essential feature of a foreign language lesson.

Adequacy of exercises means its observance to that type of speech activity that is developing at every lesson, partly search and research method take a leading place.

Expressing the opinion on a certain topic positively impacts the development of student's skills to conduct a dialogue: the volume and the rate of speech are increasing, the student's initiative and the emotional response of their expressions, etc.

It should be noted that the process of formation of professional competencies is long, lasts a lifetime and is an integral part of the educational process. And this will allow the student to prepare for modern conditions of production, to be competitive and in demand in the labor market, to achieve great success in professional activities.

All in all, we can identify the main factors that affect the formation of professional competence of students: professional and cognitive interest and professional orientation of the student, his values; the material and technical base of the university; professional competence of teachers; cognitive and special abilities of the student; practical training; forms and methods of teaching, and the method of formation of professional competence by means of a foreign language is distinguished by its effectiveness.

1. Щука Г.П. Організація практичної підготовки майбутніх фахівців туристичної індустрії // Вісник ЛНУ ім. Тараса Шевченка. 2010. № 16 (203). С. 117-125.

2. Козак Л.В. Кейс-метод у підготовці майбутніх викладачів до інноваційної професійної діяльності // Освітологічний дискурс. 2015. № 3 (11). С. 153-162.

3. Мокін Б.І., Мізерний В.М., Мензул О.Л. Формування професійної компетентності студентів в умовах професійно-практичної підготовки // Вісник Вінницького політехнічного інституту. 2011. № 5 С. 199-203.

Shilke Kateryna

2nd year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

THE ROLE OF A FOREIGN LANGUAGE IN TRAINING OF MODERN SPECIALISTS

The formation of a student's personality is successfully carried out if it is based on the interests, inclinations and abilities of a young person to a certain profession[1].

According to S. Buchatska, it is necessary to create such conditions under which the student would be a subject of educational activity, its active participant and creator; when training is filled with personal, professionally oriented content, and educational tasks include various aspects of his future professional activity and become a certain preparatory stage of his work[2].

The effectiveness of the formation of foreign language speech depends on a number of psychological and pedagogical factors that can be defined as significant circumstances that affect the success of communication of future professionals. Success factors are based on the structure of educational activities, which allows to identify them with its structural components, creating conditions for the development of internal motivation to communicate, improving the educational process by involving students in discussing specific situations in their professional activities.

Learning a foreign language is a difficult process that requires patience, great concentration and confidence in its success. That is, you need a clear understanding of what it takes and what new opportunities can open up through knowledge of foreign languages.

To form the appropriate level of readiness of future specialists to master foreign languages in further training is possible only in the activities and taking into account the peculiarities of personal development. At the same time, mastering a foreign language is an active form of proficiency, the ability to use a foreign language in real conditions in a communication situation, while learning a foreign language is often learning language forms - vocabulary, grammar, etc., and usually inability to use language in a communication situation[3].

At the same time, most students recognize the need to know the language, they are interested in the language, but the process of learning it is associated with certain difficulties that do not allow to develop language skills, do not stimulate their desire to learn a foreign language.

And the main objective difficulties can be called: insufficient conscious and adequate choice of profession, insufficient level of communication skills at school, lack of real foreign language environment for students, insufficient number of hours in the program of non-language specialties, etc[3].

Thus, the formation of a student's personality is successfully carried out if it is based on the interests, inclinations and abilities of a young person to a particular profession[1].

1. UPL: <http://ap.uu.edu.ua/article/138>

2. Бучацька, С. М. (2005). Психологічні особливості підготовки студентів з іноземної мови: зб. наук. праць №33. Ч. II. – Хмельницький: Вид-во Національної академії ДСПУ, 139 - 142.

3. Зонтова, С. Є. (2005) Когнітивний підхід до навчання іншомовної лексики. Проблеми сучасної педагогічної освіти: зб. наук. праць. – Ялта: ПБВ КГУ, 89 - 93.

Shtangret Oksana
4th year student
Lviv State University of Life Safety
Scientific Adviser
Ivanchenko Mariia

THE SPECIFIC FEATURES OF THE CONCEPT «CRIME» IN THE ENGLISHSPEAKING WORLDVIEW

Cognition of the world and the formation of ideas about it leads to the emergence of universal concepts that convey objective reality and are fixed in the group and individual consciousness in the form of concepts.

The concept serves as an explanation of the mental and psychological phenomena of our consciousness and the information structure that reflects the knowledge and experience of a person [1]. The ethnocultural image of a particular native speaker is recreated in the process of concept cognition. The concept of “crime” is one of the basic categories of human consciousness. In modern English-language discourse, the concept of “crime” is highly representative [2]. This indicates a significant place that this concept occupies in the picture of the world of modern British and American society.

The etymology of the word "crime" comes from the Latin word "crimen" and means accusation, indictment, crime, guilt [3]. Longman Dictionary of Contemporary English (2016) gives many definitions of the lexeme "crime". In the research, the author is based on the first two: 1. illegal activities in general; 2. an illegal action, which can be punished by law [4].

The structure of the concept under consideration includes such concepts as "offence" (offense), "judgment" (trial), "punishment" (punishment).

The following types of offenses can be used as key lexemes representing the area of "offence": "theft" (theft) (burglary, pickpocketing, shoplifting), "felony" (serious crime), "homicide" (murder), "murder" (intentional murder), “victim” (victim), “damage” (harm), “seditious words” (incitement to rebellion), “tax offenses” (tax offenses), “treason” (high treason).

Yu. G. Yevtushonok, examining the linguistic representation of the concept "crime" in the English-language picture of the world, believes that the analyzed concept includes the following types of crimes: treason; murder, homicide; rape; theft / burglary [5].

The “judgment” area can be represented in the form of the following verbalizers: case, charge, attorney, investigation, judge, jury, sentence, trial, etc.

The "punishment" area expresses elements such as correction, death, jail, custody, imprisonment, transportation.

As for the modern English language, according to V. V. Smirnov and A. V. Malyugina, the lexeme "crime" forms in it phrases that indicate: type of crime (drug crime, gang crime); a person who commits or organizes a crime (crime boss, crime family, crime leader); illegal business (crime syndicate, crime business); type of criminal act (violent

crime - aggressive crime, domestic crime - domestic crime, recently committed crime - fresh crime, etc.).

In lexical representation, the concept "crime" is a concept frame on the one hand and a concept scenario on the other. A concept frame is a collection of associations stored in memory that brings individual details into a single whole.

N. Yu. Filistova believes that the concept frame "crime" is formed by complementary slots: information about the crime; time and place of the crime; victim; arrival of the police; witnesses; way of the crime; type of the crime; request for help [6].

The fact that the concept "crime" is also a concept-scenario confirms the dynamic nature of crime. The concept scenario represents stereotypical episodes with signs of movement and development. In fact, these are frames that unfold in time and space as a sequence of separate episodes, stages and elements.

The author believes that the key position within the concept of "crime" is taken by elements that represent the types of crimes, since they are the most representative and unambiguous of the concept of "crime". The typology of crimes is diverse and has the greatest number of variations.

So, Concepts exist in our minds in the form of multidimensional elements that store information that reflects the result of cognition of the surrounding reality. The concept "crime" is a concept frame consisting of a body of knowledge about an object or phenomenon, as well as a concept scenario that includes a sequence of actions.

There are several approaches to considering the specifics of the representation of the concept of "crime" in the English-language picture of the world. Some scientists include in the concept of "crime" slots that are different types of crimes (burglary, treason, murder), others consider the concept of "crime" in close connection with the areas of "offence", "judgment" and "punishment", where the last two represent consequence of the crime. In this case, the analyzed concept is supplemented with components that represent the judicial process (case, charge, investigation etc.) and punishment (death, jail, transportation, etc.). The analyzed concept can be expressed using slots, covering not only the types of crimes, but also their types (for example, crimes against human life, against the security of the state), time and place of the crime, victim, witnesses and police arrival, information about the crime.

Thus, the concept of "crime" is a complex unit covering a huge range of human atrocities and associated in the human mind with various types of crimes.

-
1. Близнюк О.О. Концепти життя і смерть: лінгвокультурологічний аспект (на матеріалі паремійного фонду української та італійської мов) : дис. ... канд. філол. наук: 10.02.17 / Олена Олександрівна Близнюк. – К., 2008. – 213 с
 2. Космеда Т.А. Аксіологічні аспекти прагмалінгвістики: формування і розвиток категорії оцінки / Тетяна Анатоліївна Космеда. – Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2000. – 350 с

3. Кузнецова Н.Ю. Когнитивное пространство “право” в паремиологии немецкого и русского языков: автореф. дис. на соискание учен. степени канд. филол. наук: спец. 10.02.20 “Сравнительноисторическое, типологическое и сопоставительное языкознание” / Н.Ю. Кузнецова. – Челябинск, 2004. – 23 с.
4. Левченко О.П. Принцип зооцентризму у фразеотворенні / О.П. Левченко // Проблеми зіставної семантики : [зб. наук. ст.]. – К. : КДЛУ, 2001. – Вип. 5. – С. 206–209.
5. Евтушонок, Ю. Г. Языковая репрезентация концепта crime (на материале американского варианта английского языка) : автореф. дис. ... канд. филол. наук / Ю. Г. Евтушонок. — Иркутск, 2004. — 15 с.
6. Филистова, Н. Ю. Структура и семантика детективного нарратива (на материале текстов английских и русских рассказов) : автореф. дис. ... канд. филол. наук / Н. Ю. Филистова. — Тюмень, 2007. — 28 с.

Smolyak Valeriy

3^d year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

THE ROLE OF POLICE IN THE USA

Law enforcement in the United States has changed drastically since its founding. During colonial times and the initial forming of the country, law enforcement's role in local communities was carried out by volunteer groups and part-time officers who were privately funded by local community members.

The first centralized, municipal police department was created by the city of Boston in 1838. This was quickly followed by the creation of similar agencies in New York City, Chicago, New Orleans, and Philadelphia. By the late 1800s, almost every major city in the country had created some manner of formal police force. Today, there are more than 18,000 local, state, and federal law enforcement agencies who employ more than 420,000 officers. There is an average of law enforcement officers for every 1,000 individuals living in the United States, and the size of police departments varies largely by location and population[1]. For example, New York City, New York has 36,228 law enforcement officers while towns like Amherst, Virginia or Hot Springs, North Carolina have less than five officers each. The rise of formal law enforcement agencies has also created a demand for formal police training and increased professionalism among members of the law enforcement community. Each year over 660 law enforcement academies provide basic, entry-level training for future law enforcement officers[2].

Many institutions of higher education also provide programs for law enforcement careers. Between 2006 and 2013, the amount of time individuals spent participating in basic law enforcement training programs increased by two weeks and more than a

third of these programs now require some form of mandatory field training. Law enforcement officials play an important role in our communities. They undertake efforts to ensure justice for the approximately 8.25 million criminal offenses each year. They also conduct over 10 million arrests a year in an effort to ensure public safety and hold individuals accountable for violating the law[3].

The American public respect their local law enforcement agencies but have increasingly come to view police as warriors and enforcers, not guardians. In fact, almost a third of the public now view their local police as serving an enforcer role instead of a protector role. Public confidence and trust in law enforcement has also decreased since the early 2000s. Public perceptions of police will only continue to erode as departments increasingly assume roles more akin to an occupying military force or tax collectors rather than supporters of peace and safety in the community.

There is a better way and some police departments are implementing best practices to ensure public safety in their local communities. In the early 1800s, the founder of modern policing, Sir Robert Peel is believed to have said: “The police are the public and the public are the police.” This statement reflects the dual role that members of law enforcement hold in our society. Police officers are both part of the community they serve and the government protecting that community. The purpose of law enforcement in a free society is to promote public safety and uphold the rule of law so that individual liberty may flourish. Trust and accountability between law enforcement and the communities they are sworn to protect is essential to advancing these goals. The government holds the power to exercise force in achieving its ends, but must do so in a way that protects the rights of community members and upholds the rule of law[4].

Proper policing practices require that law enforcement build positive relationships with their community, respect civil liberties, and avoid tactics that encourage the use of excessive force against citizens. The most effective way to achieve public safety in local communities results from police and community members working collaboratively to create public safety. “Community policing” is defined as a police strategy that utilizes local partnerships and greater decision-making authority among street-level officers in an effort to solve community problems. This tactic arose during the 1980s and, by 1997, 85 percent of police departments had implemented some form of community policing[5].

The philosophy of community policing is meant to be a strategic mindset permeating the entire department, encouraging community collaboration and input into departmental decision-making. In practice, many departments have instead treated this model of policing as a one-sided transaction carried out by a few officers in a special unit or through sporadic events or meetings.

1. [" History of Law Enforcement: Watch Groups in Colonial Times"](#). Virginia Wesleyan University. Retrieved June 14, 2020.

2. ["Terry v. Ohio"](#). Legal Information Institute. Cornell University Law School. Retrieved March 17, 2016.
3. United States Department of Justice. Retrieved November 14, 2007.
4. ["Strip Searches"](#). Huffington Post. Retrieved December 24, 2013.
5. [U.S. Department of Justice, Bureau of Justice Statistics](#)

Stehniy Maksym
3^d year cadet
Donetsk Law Institute
Scientific Adviser
Mamonova Olena

UK PROSECUTORIAL AND ENFORCEMENT AGENCIES

It is now widely accepted that financial crime is not ‘victimless’, but rather is wrongdoing which has a pervasive detrimental effect on legitimate commerce, and civilized society in general. As a result of this, many jurisdictions have introduced legislation establishing broad anti-financial crime regimes, policed by expert law enforcement agencies often possessing special investigative and prosecutorial powers.

In the last seven years, the UK has developed a reputation for possessing an increasingly capable and active enforcement environment. As such, it is important that those conducting business in, with, or where there is a factual connection to, the UK, have a base knowledge of the authorities they may be dealing with, should their activities come under investigation. This is not an exhaustive list of UK investigatory and enforcement bodies (others include the Insolvency Service Criminal Enforcement Team, the Financial Reporting Council, and the Environment Agency) but does deal with those that are most likely to be relevant to organizations doing business in the UK. Established by virtue of the *Criminal Justice Act 1987* (CJA), the SFO began operations in 1988[1]. This body generally only deals with the most serious and complex cases of fraud, bribery and corruption that require the application of the SFO’s “specialist skills, powers and capabilities”. It instigates or intervenes in only a small number of cases which it adjudges harm, or are intended to cause significant harm to the public; “the reputation or integrity of the UK as an international financial center”; or “the economy and prosperity of the UK”. Whether to investigate and instigate proceedings is a matter for the discretion of the head of the SFO, the director (currently former Federal Bureau of Investigations deputy general counsel, Lisa Osofsky). The director of the SFO also has the power to take over the conduct of matters meeting the above criteria, from other law enforcement agencies, at any stage. The SFO is unusual, at least in comparison to most UK law enforcement agencies, in that it both investigates and prosecutes criminal wrongdoing. As part of its investigatory role, it conducts specialist forensic activities in respect of data and

accounting. To that end, it has on staff a number of experienced investigators, barristers, solicitors, accountants, data scientists, and IT professionals, amongst others.

The SFO possess a number of powers which differentiate it from other UK law enforcement bodies. Most notable is that colloquially known as the “*Section 2 notice*” (so called due to its origin being s 2 of the CJA). Under of the CJA, the director of the SFO, may: “by notice in writing require [a] person whose affairs are to be investigated...or any other person whom he has reason to believe has relevant information to answer questions or otherwise furnish information with respect to any matter relevant to the investigation either at a specified time or forthwith”; and “by notice in writing require the person under investigation or any other person to produce at such place as may be specified in the notice and either forthwith or at such time as may be so specified, any specified documents which appear to the director to relate to any matter relevant to the investigation or any documents of a specified description which appear to him so to relate, and if any such documents are produced, the director may take copies of extracts from them and require the person producing them to provide an explanation of any of them”[2].

Section 2 notices can require the provision of documents, written responses, or attendance at interview. The recipient of a section 2 notice cannot refuse to answer the matters raised therein including by stating “no comment”. The only lawful excuse for declining to answer a question asked under the powers granted to the SFO in s 2 CJA is that to do so would constitute a waiver of privilege. Whilst this requirement may seem draconian, the effect is somewhat mitigated by the fact that those invited to section 2 notice interviews are typically witnesses rather than suspects. Further comfort can be taken from the provision that any answer given in response to a question in a s 2 interview cannot be used against the interviewee in criminal proceedings (save for in criminal proceedings brought against the interviewee because the answers provided were misleading). Given this, case law has established that those attending section 2 notice interviews do not possess an absolute right to have a lawyer attend with them, although one may be (and frequently is) permitted to attend, at the SFO’s discretion. Non-compliance with a s 2 notice requiring the production of documents may lead the SFO to seek a warrant for the police to enter premises and seize the relevant materials. S 2(13) CJA also provides that simple failure to comply with s 2 CJA is a distinct criminal offence, as is knowingly or recklessly making a materially false or misleading statement in response to a request made under CJA . Whilst the SFO therefore possesses significant investigatory tools at its disposal, there are certain powers it does not possess, such as the power of arrest. However, pursuant to s 1(4) CJA, the director may, if she “thinks fit, conduct any such investigation in conjunction with either the police or with any other person who is, in the opinion of the director, a proper person to be concerned in it”. By virtue of this provision, the SFO may, for example, request the police make an arrest, or obtain a warrant to conduct a search [3]. Whilst the SFO does not, strictly, have the power to direct the operations of the police under this provision, the police will, in practice, acquiesce with the SFO’s requests, save in exceptional circumstance

Since 2016, a number of parties (mainly corporate entities) under SFO investigation have sought to challenge the agency's powers through civil and public law avenues[4]. These include most notably, Soma Oil and Gas, and Unaoil. In respect of both, the court found that the SFO's powers may be exercised with wide discretion, and successful challenges to such discretion would only be possible in "highly exceptional" circumstances.

1. "What we investigate and next steps". Independent Office for Police Conduct. Retrieved 21 June 2020.

2. Kelly, Amanda. "The Management and Operation of the Response Branch of the Council's Crime and Anti-Social Behaviour Service". Website of London Borough of Newham Council. London Borough of Newham

3. "Police: Ports:Written question - 203891". UK Parliament. Archived from the original on 16 December 2017..

4. "Armed Forces Act 2006". www.legislation.gov.uk. Archived from the original on 22 December 2017. Retrieved 20 December 2017.

Strizhak D.
Bogatynsky E.
Law students

Dnipropetrovsk Humanities University

ACTUAL PROBLEMS OF HUMAN RIGHTS AND LAW ENFORCEMENT AGENCIES. EUROPEAN EXPERIENCE AND UKRAINIAN REALITIES

Recently, the issue of Ukraine's European integration has become relevant. We see and hear this information everywhere: in news, political science articles, radio. This phenomenon has supporters and opponents, but the main arbiter in this matter should be the people of Ukraine.

European integration is the process of political, legal, economic (and in some cases social and cultural) integration of European states, including those partially located in Europe.

Today, Ukraine, sometimes borrowing from the positive practice of European countries, is gradually implementing the following standards: the experience of European integration processes, convergence of legal systems and individual legal institutions. At the same time, in domestic science, in particular, law, there are regular discussions on determining the nature and character of state and legal phenomena and institutions in connection with the change and development of social relations, organization of public power, human interests, society and the state. Undoubtedly, law and order, law enforcement and human rights activities should be singled out among them. [1, p. 103].

The study of the experience of law enforcement in the European Union is important for domestic science, the successful reform of the law enforcement system of Ukraine.

The existing law enforcement system was created during the Soviet era and has been partially transformed over the last twenty-five years, sometimes remaining imperfect in structure and function. Clarification of the nature of law enforcement as a multifaceted phenomenon shows that today in jurisprudence there is no single approach to defining the concept of law enforcement, the subjects of this type of state activity, and perhaps not only the state. Law enforcement activities go beyond the activities of only law enforcement agencies, outside government agencies [2, p. 42–43].

Therefore, there is a need to study the subject composition of law enforcement agencies in an expanded form, taking into account the institutions of civil society, international organizations, citizens to whom the state has delegated certain powers, given the appropriate division of competences, forms and means of implementation. Decentralization of power involves the active involvement of the system of bodies and officials of local self-government, including the police, in the implementation of law enforcement activities. Undoubtedly, there are gaps in national legislation, problems with legislative technique, and so on. It is necessary to continue not only theoretical, but also practical and applied research of the raised problems, comparative legal aspects of law enforcement activity. This emphasizes the fact that at the present stage of development of statehood and legal science, law enforcement is faced with new challenges and challenges that require a holistic comprehensive systematic study that goes beyond the normative approach to law enforcement.

The determining factor is always the role of man, not the state, the concept of natural law, the needs of man, society and states. The law enforcement system is an organic part of society, a product of its activities, a reproduction of mentality and level of development. Borrowing the positive experience of the organization and functioning of the system of these bodies of one state in another can prevent mistakes, miscalculations and negative phenomena, which is especially important for Ukraine. At the same time, the unification of law enforcement standards will also help increase its efficiency, cooperation in law enforcement agencies, etc. In any case, the constant goal and task of the subjects is to strengthen law and order and legality, the integrity of the state, protection of human and civil rights and freedoms.

In general, there are law enforcement agencies, prosecutors, security services, internal affairs bodies, system of other bodies of state power. Today there is no unanimity in the views of scientists regarding belonging to the law enforcement system of courts and control and audit institutions, etc. Law enforcement agencies carry out those internal functions of the state to counteract the threats of human rights and freedoms, property, and law enforcement. O. Bandurka believes that law enforcement agencies are institutions and organizations operating in society and the state, whose main tasks are to ensure the legality, fight against crime and other offenses. Other scientists note that law enforcement agencies in some way formulate a separate group of state bodies that have their clearly defined tasks. That is, the criterion for the selection of law enforcement agencies from the system

of state bodies in this case is a range of tasks that determines the set of state bodies intended to perform these tasks.

It can be noted that in general in the world there are very different systems and models of national security, in particular:

1) American - a combination of external and internal security used as a model by a majority of states;

2) Japanese - with an emphasis on domestic social security;

3) Chinese, which is the most concentrated expression of security systems of states that build a socialist society;

4) systems inherent in states that recently gained independence, as well as a profound reorientation of its development [375, p. 376]. At the same time, within each of these models there are their own systems of national security, characteristic of a particular state. Each of these systems is focused on performing a number of its own tasks and implementing all functions.

Most national security strategies focus on providing national and economic security through radical economic reforms, close integration to global and European security systems and accession to economic and political alliances and organizations [3, p. 67].

The factor in the effective functioning of law enforcement agencies, the implementation of the laws entrusted to them, compliance with the legality by officials and officials, ensuring the realization of human rights and freedoms and a citizen should be clear regulation of their activities. An analysis of the legislation of Ukraine shows that there are many gaps, inaccuracies, contradictions that generate problems of theoretical, legal and practical nature are in matters of legal regulation. One of these problems is the definition of "law enforcement agencies". It should be noted that today in our country there is no statutory concept of "law enforcement agencies". At the same time, he is one of the most widely used in legislation. And his normative uncertainty can often lead to conflicts and misunderstandings when applying certain provisions of the law [4, p. 210].

Law enforcement agencies have some legal and organizational differences among many state institutions. The jurisdiction of law enforcement agencies relies on powers, delegated by Ukrainian society, and establish a sphere of statutory competence. Traditionally, the law enforcement agency is a state institution (or state legal entity) that operates in the management system and performs in accordance with the law state functions (authorities, organizational and regulators, control, etc.) in various spheres of the internal and external activity of the Ukrainian state

It is of particular importance to develop a complete, comprehensive and objective theoretical and methodological base for optimizing a law enforcement system, the formation of a holistic and comprehensive vision in science is not only the concept of law enforcement, but also related to these legal phenomena (law enforcement functions, law enforcement activities, law enforcement system, etc.). This will help eliminate the current legal conflicts on the absence of legal definition of a law enforcement agency, a normative list of law enforcement, the principles of its implementation, etc.

1. Balura A.O. Human rights and law enforcement activities: European experience and Ukrainian realities. Actual problems of domestic law in studies of young scientists in the light of European integration processes: Materials of All-Science. Sciences. Pract. a conf. cadets, students, listeners, adjunct (postgraduate students) and doctoral students (Dnipro, May 18, 2017). Dnipro: DDUS, 2017. P. 102-104
2. Kaminskaya N.V. Priorities for the reform of law enforcement agencies in the context of the European integration course of Ukraine. Problems of reforming law enforcement agencies: Materials International. Sciences. Pract. a conf. (Dnipropetrovsk, 28-29 birch. 2014). D., 2014. P. 41-43.
3. Garust Y. V., Melnyk V. I. G 21 Law enforcement authorities for the protection of economic security of Ukraine: Administrative and legal aspect: Sumy: Publishing and production enterprise "Mriya", 2019. 256 p.
4. Delia Yu. V. Law enforcement bodies in the field of protection of rights, freedoms and legitimate interests of man and citizen. Legal magazine of the Donbass. 2020. No. 1 (70.)

Teterlieva Natalia
Shostak Olena
Cadets of Faculty №2
Kharkiv National University of Internal Affairs
Scientific Adviser
Kalchenko Tetiana

THE ACTUAL PROBLEMS FACING MINORITY GROUPS IN LAW ENFORCEMENT TODAY

The term *minority* means people of lesser importance or inferior in number or size. Minority group refers to a group of people who are small in number **when** compared with a large group. According to Norman Mailer, «What characterizes a member of a minority group is that he is forced to see himself as both exceptional and insignificant, marvelous and awful, good and evil. The people who belong to a minority group generally stand for or against some cause that majority of the society thinks is wrong or too afraid to speak their minds publicly. These groups don't usually get the support from the society for standing up for something that they think is correct». The police face some problems dealing with minority groups in many countries.

The relationships between the police and ethnic and racial minorities reveal some enduring and complex problems in policing all over the world. Such relationships are expected to be balanced, but they are complicated. For example, it often happens when minorities deal with the lack of the police protection and other services, which they are

expected to be given. One more problem is the direct conflict between the police and minorities. On the part of the police, conflict may even take the form of harassment, brutality, or excessive enforcement.

The police attitudes to the representatives of the minority reflect the values of the larger community. When the attitude of the community is negative to a particular minority group, the police may feel that discriminatory actions directed to that group are justified. The police even may aggravate an existing prejudice, though they seldom generate prejudice on their own.

Some historical and social factors influence the intensity of community and police prejudice against minority groups. The longer a minority has been considered an inferior or alien, the more likely it is to be discriminated. Such groups may include perennial the Roma in Europe, indigenous peoples in former European colonies, or smaller tribes in societies where tribal membership is socially significant. Any warlike situation can generate hostility toward certain immigrant groups or other minorities considered as the “enemy”: Japanese Americans were treated in this way during World War II, as were many Muslims in Western countries after the terrorist September 11 attacks in the United States in 2001. There may be another reason for Police discrimination when the majority of a society perceives a minority group as refusing to endorse the majority’s values. For example, the lower status of women in some immigrant communities in Western countries has produced considerable hostility toward the men in the communities.

Recruitment policies that form the racial and ethnic makeup of a police force can considerably influence the relationships between the police and minorities. Although it is no guarantee of harmony, it is desirable that the racial and ethnic composition of the force reflect that of the larger community. However, that aim is often difficult to obtain. For instance, in large American cities such as Chicago, significant segments of the Hispanic minority speak only Spanish, which precludes their being recruited by the police.

In the United States, the fatal police shooting of an African American teenager in 2014 and the death in the same year of an African American man who had been held in an illegal choke hold by a police officer led to the creation of a new social movement, Black Lives Matter, that aimed to raise awareness of the connection between police brutality and racism and called for greater police accountability and other reforms. The movement thereafter played a prominent role in protests following other incidents of extreme police brutality against African Americans. Police relations in Black communities have been at the center of worldwide protests, ever since Floyd, 46, who is Black, was pinned to the ground in Minneapolis by officers after being accused of passing a fake \$20 bill at a grocery store. Floyd gasped for breath as officer Derek Chauvin knelt on his neck for nearly nine minutes while three other officers looked on.

Other minority groups, such as Latino and LGBTQ Americans, have also faced decades of strained relations with police and are hesitant to call on them, according to experts, activists and studies.

Today, regardless of the fact that complicated relationships between the police and minorities are still common, the police are aware of such problems and have taken decisive steps to solve them. In Ukraine, some recommendations for police activities in a multinational society are worked out which help police officers who work in minority groups.

General principles

1. States should adopt policies that clearly recognize the importance of the impact of policing on the international community. It should be part of a larger strategy and programs aimed at the integration of minorities at the national and local levels. They should also coordinate with broader measures to improve the professionalism and quality of police services and to ensure that all policing is carried out in accordance with international human rights standards, including the rights of persons belonging to minorities.

2. States should ensure that the police, as well as society as a whole, including minorities, understand their role in strengthening harmonious interethnic relations, and ensure that the police have the appropriate tasks and tools to fulfill this role. Political leaders and police leadership should publicly express support for such a role for the police and promote public understanding of this role.

3. Public authorities and the police, in close cooperation with members of minorities, need to develop action plans to implement this policy, as well as to monitor their implementation on a regular basis.

-
1. [Electronic resource]. URL: https://www.sociology_group.com/minority-group/
 2. [Electronic resource]. URL: <https://www.britannica.com/topic/police/Police-and-minorities>
 3. [Electronic resource]. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/a/4/32236.pdf>

Tokar Alina
2nd year cadet
Lviv State University
of Internal Affairs
Scientific Adviser
Khrystyna Verbytska

COMMUNICATIVE PRINCIPLES OF DISTRICT POLICE OFFICERS ACTIVITY

Today, the service of police station officers is one of the most important in Ukraine. Law enforcement officers have to communicate with the population, take priority measures to solve crimes and prevent their commission on the ground every day.

Communication is the main aspect of interaction with the population, because the ability to speak correctly will give an opportunity to communicate with a person, to adjust them closer, to inspire confidence. Police officers must act legally, namely in accordance with the law. Law, in the concept of communication, appears as a phenomenon that arose from the ability of a person to communicate with other people, various institutions and to control, regulate their relations. Modern society cannot exist without multifaceted, accurate information about legal reality.

Through communication, police officers receive useful information, which is the key to solving many horrible crimes along with offenses. In order to acquire valuable evidence, they must skillfully interact with the public on a partnership basis. [1] Cooperation between the police and citizens is to establish a relationship between them in which they jointly address the fight against crime and the maintenance of law and order at the place of residence of citizens. One of the basic principles of the functioning of the police works: public safety and law and order are the common concern of the state and society. The effectiveness of activity assessment depends on the level of public confidence. The law enforcement officer who communicates with civilians must ensure that the beginning of the dialogue takes on a calm note and dimension, without aggression or hostility. Especially when the officer in his service area must report, carry out preventive work and put on preventive registration a certain number of people. [2]

The formation of relevant knowledge and communication skills, mastering the technique of conducting interviews with different categories of people, interviewing the population, is the subject of careful training of police officers. Police are provided with specific advice and recommendations to help establish contacts with the public. The ability to communicate with different people, patience and self-confidence - the basis of successful policing.

Police communication functions are inextricably linked with the nature of its activity. The audience is ready to understand the actions of the police through the perception of the necessary information prepared by the employees of the special police communication units. So, strategic communication of the police with the public through the media requires a higher level of awareness of the responsibility of the source of the message. Police communication policy sets guidelines that govern the information about the event, which is practical guidance on how to communicate with the public through the media using the content that provides the audience with controlled information. The media, unlike the police, are trying to present a wider range of content based on the author's vision and the author's interpretation of a particular event or police practice.

Gaining of the independence by Ukraine, and the creation of Ukrainian police, marked the end not only of the Soviet militia practice, but also of the heyday of managed militia topic in the media, such a detective novel that illogically and unconvincingly portrayed the Soviet rule of law as exclusively legitimate phenomenon of interpretation and following the rule.

The presence of the police in public is a part of the general duties of the police. One of the priorities of such responsibilities is to maintain order and peace, and these actions are based on legal frameworks. In a situation of any public dispute and confrontation, all legal action must be attributed to the police. In addition, the question of what happens when the police are present at the scene and what happens if the police were not at the scene seems logical. Therefore, media attention should be drawn to problems that occurred in real life (when the police were present at the event), rather than standards of police action that could only be relevant.

Actual intervention of the police to the events on the street can be understood as a phenomenon initiated by the police. At the same time, both the police and the street must count on the presence of some audience, which is formed by neutral people who are not participants of events and who do not actively participate in the actions. Often, there is an inverse relationship between these two trends: the more we are concerned about the causes of police presence, the less we want to talk to them. Conversely, the less we contact them, the more we are ready to defend our opinion, loudly and clearly.

The media are a factor in the sample of crime-related content. So, the media focus on the fact that police content can be a report of cruel, sensational events with an unconcealed disregard for the principle of justice. The media rarely mention either the useful aspects of crime, or the professional secrets of disclosure, or, conversely, the concealment of crimes, the etiology, deviant behavior of people, the role of the victim in the genesis of crime, the problem of crime prevention, proper protection of property, and the safe conduct of citizens in everyday life or the possibility of cooperation with the authorities to establish and maintain a measure of justice.

Summarizing all the above, we can conclude that optimizing the interaction of police officers with the population includes creating a positive image by increasing the level of professional competence and improving performance; increasing the authority and trust of the population in the police in general; ensuring direct dialogue between the police and the population; gaining the support of the general population, restoring the trust of citizens and general respect for the police profession.

1. Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>;

2. Наказ «Про затвердження Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції» від 28.07.2017 № 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1041-17>.

3. Interaction of journalists with police officers during mass events: Recommendations / OSCE, representation in Ukraine. Kyiv, 2014.

4. Police and Community Interaction [Electronic resource]. - Access Mode: <http://bezpechne.community>

Trofymchuk Alexey
1st year student
Lviv Polytechnic National University
Scientific Adviser
Vovchasta Nataliia

THE ROLE OF STAFF IN PUBLIC TRANSPORT SECURITY

Human behavior significantly determines the scale of impact of hazardous situations. If crisis situations are highly dynamic, there can only be managed successfully if both personnel and organization are well prepared.

Training emergency response staff in public transport systems should include psychological aspects of crisis management in addition to emergency management, e.g. building a shared mental models, and requirements of inter-professional communication.

Psychological demands of crisis situations in public transport have not yet been a focus of research or training.

Imagine, for a moment, a dark and dusty tunnel. You are in underground railway system, facing the sight of a derailed train. You hear the muffled cries of passengers in agony. On-site you are responsible for coordinating the rapid reaction teams, trying to rescue the wounded. Vision is impaired by smoke of unknown source. Due to technical problems with the radio communication you are the interface for communication with staff on the surface. Down in the tunnel, you collect and coordinate all the information available.

You repeat your call to a team leader for a status report via walkie-talkie-no response. Worried if he and his team might be injured, you decide to look after him yourself. This brings you away from your position and the passengers. Upon arrival, you find the squad leader heavily involved in giving orders to his team, all of them being in good health. His uncomprehending reaction to your question “why in the world did you not answer my call” is: “I had more important things to do”.

This situation like this happened; however it was only an exercise. There was no real threat, so the rescue staff (who knew it was an exercise) experienced a real level far below the one expected in a real crisis.

Each of us agrees that the safety rules are important not only during trainings but in real situations too. One important safety rule would be the adherence to communication standards ensuring coordination during operations.

In our research work we outline some psychological requirements of crisis situations for response staff. We use the example of a major disaster in an underground transportation system, like a major accident or a terrorist attack.

In our work, we want to complement the classical human factors approach that focuses on human error and ergonomics with theoretical notions taken from research on complex problems solving under time pressure [1]; [2].

We would like to pay attention on the necessary skills are known as “non-technical skills”.

S. Strohschneider added that “non-technical skills in disaster management are generic competencies in the fields of problem solving, strategic thinking, and communication and team management”[3].

Some of the most important generic competences are:

I. Problem solving and strategic thinking (building strategic and tactical skills; prioritizing tasks; maintaining situation awareness at all time; flexibility; information management).

II. Communication and team management (shared mental models; clear and explicit communication; leadership and delegation in collaborative work processes; ensuring cooperation).

Of course, situational demands are different depending on the role and task of the individual. For example, emergency responders need more first-order or technical skills and must be willing to adhere to procedures while crisis management teams need to be able to decide flexibly according to the development of the situation.

1. Dorner, D.(1996), The Logic of Failure: Recognizing and Avoiding Error in Complex Situations. NY.

2. Frensch, P. & Funke, J.(1995) Complex Problem Solving. The European Perspective, NY.

3. Strohschneider, S.(2008) Human factors training. Psychology of safe behavior in high-risk domains. pp.289.

Vavrynyuk Petro

2nd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Kuzo Lyubov

CHALLENGES FACING LAW ENFORCEMENT IN THE 21st CENTURY

The challenges facing law enforcement in the 21st century are extremely complex and ever evolving. Some of these are new twists to old problems and some are new, sophisticated challenges that 20 years ago we could not have imagined nor even prepared for. As such, we are struggling to adjust to some very fast paced changes that are challenging our ability to do our jobs and to protect public safety.

Restoring Public Trust: High profile incidents have rocked public confidence and have exasperated some of the challenges we were already facing. Our first priority will be to do our best to reach out to our communities and to look at ways that we can restore this

community confidence in us and to where we can work with all the stakeholders to find areas where we can better address the issues that we all face that perhaps can use a different formula and different response than we did in years past. Community engagement requires commitment at all levels in a local law enforcement agency. It requires commitment from agency leadership to reach out and meet with leaders from the diverse communities in their jurisdiction. These relationships are not built overnight, but through dedication and consistency, the relationships become resilient. Trust is built one day at a time. Trust is built one situation at a time. Furthermore, a robust community engagement effort also requires commitment from dedicated engagement units/teams. These supervisors and deputies are the faces of our law enforcement agencies in the community. They attend the events; they host law enforcement-led roundtables; they host citizen academy classes; they teach cultural awareness to other law enforcement officers; and, most importantly, over time, they become the first point of contact for family members, teachers, or coaches if they observe something that is not right.

Recruitment and Retention: All law enforcement agencies are facing the problem of hiring and retaining qualified men and women to serve in law enforcement. This crisis is not just a local issue, it affects state agencies. With recent high profile incidents, videos of law enforcement actions going viral, recent targeted assassinations of law enforcement personnel and other negative second guessing of the press and local officials has made recruiting and hiring qualified men and women a real challenge. Combine this with the fact that gone are the days of finding young men and women who are wanting to take on a career and stay for 30 plus years and you are looking at a serious issue. Added to that is the difficulty of hiring minorities and women, who look at this negative atmosphere, and simply do not find the occupation to be appealing. Adding more concern is that in many jurisdictions around the country there are either significant pension crisis, and/or pension reform efforts that have, or will have reduced the pension formulas for employees at all level of government service. This also serves as a disincentive and creates a level of future uncertainty in prospective employees.

Body Worn Cameras: Fast evolving technology like body worn cameras present new dynamics to policing that could not have been imagined 20 years ago. Although body worn cameras have been around for the last several years it was found that 75 percent of law enforcement agencies did not use body worn cameras. That was before the events of the last few years. Recently, some law enforcement agencies have jumped into the body camera experiment based on the perceived benefits for using body-worn cameras, including better evidence documentation and increased accountability and transparency, but many other factors law enforcement executives must consider such as: privacy issues, officer and community concerns, data retention and public disclosure policies, and financial considerations. The costs of implementing body worn cameras include not only the cost of the cameras, but also any ancillary equipment, data storage and management, training, administration and disclosure.

Social Media: Social media presents a host of issues and challenges for law enforcement in the 21st century from activist organizations sudden protests, gang recruitment tools, terrorism indoctrination, chilling crimes committed live on various social media platforms, to human trafficking, scams, and personal security issues for the public and law enforcement. Despite the growth of some positive developments in social media, there are some serious threats that law enforcement must address. Unfortunately, a number of cases of domestic terrorism can now be traced to social media platforms. This presents enormous challenges for local and state law enforcement. Local and state law enforcement has to deal with the terrorist event as we are the first responders. In dealing with counter terrorism, officers are finding themselves outgunned and sometimes completely unaware of the threats in their own neighborhoods. Another group are anarchists or those who use social media to research peaceful protests and will mix in to turn an ordinary peaceful expression of one's constitutional rights into a melee or riot. This presents a serious challenge for all involved. Anarchists and those opportunists who relish the chaos of such events are not new to the Ukrainian history, but social media has given them a way to coordinate nationwide and reach thousands in a single key stroke. Law enforcement around the world are seriously behind the curve in both training, equipment and specialists who can monitor and intercept these types of activities before an incident occurs. Resources are key here, the question comes will there ever be enough.

Mental Health: This is one of the fastest growing and most challenging issues facing law enforcement in this century. Ever since the deinstitutionalization of the mentally ill, jails and prisons have become the defacto mental health hospitals, and front line law enforcement officers have become the option of last resort for many of those suffering from mental health issues. That is a failure of the criminal justice system nationwide. The problem has existed for years and is now getting worse. Almost 1/3 of jail population suffers from some sort of mental health issue. Our facilities were not designed for this population and we certainly do not have the proper space to treat these inmates/patients, nor do we have the adequate number of mental health professions to provide proper care. We need to reexamine how first responders approach and deal with people having a mental health crisis. Police officers with little to no training in mental health treatment or co-occurring substance abuse disorders respond to a call for service, then once on scene have no place to take a person other than jail is nothing more than a failure of the system. The first step is to begin a nationwide expansion of a highly successful program of teaming up mental health professionals with law enforcement officers that work as an intercept first responder team.

We need to have an adult conversation about what to do with those suffering from mental illness that do end up in the criminal justice system and in our jails and prisons. Our facilities across the nation are not built for, nor were designed to, house this type of population.

1. Beary Richard, "Going Dark: Addressing the Challenges of Data, Privacy and Public Safety," President's Message, The Police Chief 82 (April 2015).

2.

3.

http://www.policechiefmagazine.org/magazine/index.cfm?fuseaction=display&article_id=3673&issue_id=42015

3.

<https://judiciary.house.gov/hearing/challenges-facing-law-enforcement-21stcentury/>

Volobuiev Mykyta

3rd year cadet

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Volik Olena

THE USE OF DISTANCE LEARNING TECHNOLOGIES IN THE PERIOD OF PANDEMIC THREATS

Appeared innovations are characteristic of any professional activity, and therefore become the subject to study, to analysis and to realise. Innovations in the education system do not appear themselves, they are the result of scientific research, advanced pedagogical experience of individual teachers and entire collectives, but in our difficult time, the source of new ideas are innovations at the period of pandemic threat.

One of the types of innovations in the organization of professional education with the arising restrictions around the world - is the introduction of distance learning. Unlike part-time learning, distance learning makes it possible to study while at any distance from the educational establishment. And if with the students have to come to an educational establishment every day, the distance learning allows us to avoid the communication with the lecture completely. The idea of distance learning is that the interaction of the lecture and the student takes place in the virtual space: both they are in front of their computers and communicate through the Internet.

Distance learning – is a set of technologies that provide students with the main volume of educational material, interactive interaction of students and lecturers in the process of learning, providing students the possibility of independent work with educational materials, as well as in the learning process.

In the XXI century, the availability of computers and the Internet make the spread of distance learning even easier and faster. The Internet has become a huge breakthrough, much higher than radio and television. There was an opportunity to communicate and receive feedback from any person wherever this person is.

Educational society needs a personality that is capable for self-education. Ensuring the continuity of education are social orders of society. The distance learning form is capable of providing permanent educational growth of the individual. Distance learning,

in essence, is a personal-oriented learning form. It gives the opportunity to choose a lecturer, the possibility of selecting educational material depending on the information requirements of the discipline. Unlike correspondence forms of communication in distance learning, the maximum operational, training programs and courses are flexible and individual.

Distance learning develops a colossal pace, it promotes the development of the Internet, and the growth of its information and communication capabilities. However, distance technologies introduced in the educational process require more thorough processing of methods of obtained knowledge, analysis of the priorities of factors influencing the effectiveness of lecturers and students in a distance environment.

Most likely, distance learning becomes an alternative to the correspondence form of training, but deprived of its shortcomings (intermittent in the educational process, the lack of constant feedback, lack of the access to library funds).

In my opinion, the system of distance education can and should take its place in the education system, because in the competent organization it can provide high-quality education that meets the requirements of modern society today.

Yakovenko Tetiana

1st year student

Donetsk Law Institute

Scientific Adviser

Mamonova Olena

BLENDED LEARNING AS A MEANS OF PROVIDING EFFECTIVE EDUCATION UNDER QUARANTINE

Nowadays, with the active spread of information technology, the "blended learning" form of learning is a logical development of the education system. It cannot be overlooked that the involvement of various gadgets has already become a full-fledged part of the learning process. Undoubtedly, it greatly simplifies the search and exchange of information, for example, now there is no need to spend dozens of hours in the library, looking for the necessary manual, and then abstracting its necessary points. However, in spite of all the advantages, this type of learning still has a number of disadvantages. Therefore, the relevance of the chosen topic is to investigate the introduction of blended learning to shape the educational process in a pandemic context.

It should be noted that the combination of online and traditional education is by far the most effective way of exploiting the new possibilities of technology and transition to distance learning. This greatly simplifies the realisation of the learning process in quarantine while offering the convenience of online learning combined with socio-educational interaction. Most students choose blended learning for three reasons: high pedagogical level, increased access and flexibility and cost-effectiveness. Blended courses

can be part of a strategy to compensate for a lack of classrooms and also as a way to encourage teacher cooperation.

In general, the following objectives can be identified as being achieved through blended learning:

- expanding educational opportunities for students through accessibility and flexibility, taking into account their individual educational needs, as well as the pace and rhythm of the learning material;
- stimulating the formation of the student's subjective position: increasing their motivation, independence, social activity, reflection and self-analysis and, as a consequence, improving the efficiency of the educational process as a whole;
- personalization of the educational process: the student independently determines his/her learning goals and ways of achieving them, taking into account his/her own educational needs, interests and abilities; the teacher in this situation is an assistant to the student.

The advantages of this type of training are indisputable. However, a number of problems can be encountered in practical application. These can be divided into:

Technical ones:

- providing participants with technology - phased introduction of technology into the learning process (from simple to more complex).

Organizational ones:

- Breaking the belief that blended learning is not as effective as traditional classroom teaching;
- managing and monitoring progress (all elements of blended learning must be monitored and accompanied or they may be lost).

Instructional design:

- look at how to teach, not what to teach (careful planning should determine at which stages collaboration is necessary and when networking and when in-class work is necessary);
- Introducing online interactive suggestions (after 10-20 min. watching a video, or participating in a webinar, the student must complete the learning activity);
- providing the participant with the requirements for the evaluation of activities in individual tasks and in the course as a whole;
- ensuring coordination of all elements of the course (the methodological guidelines should include answers to frequently asked questions, contact information, timetable and order of study of the course material) [1].

To summarise, firstly, due to its flexibility and open accessibility through new technologies, blended learning allows students to choose a task schedule that is convenient for them and significantly affects their level of achievement. In addition, thanks to online learning, students do not need, for example, printed appendices for certain material. Secondly, blended courses reduce costs considerably. They can help to optimise the cost of classroom equipment or the development of new materials. They can also help with the

problem of providing textbooks, as students can work with material without paper equivalents. However, it should be noted that this form of learning has a number of requirements for its implementation. For example, without proper technical support, it cannot be implemented at all. Thus, blended learning is not only the best, but also the most effective way of education in quarantine.

1. Кухаренко В.М., Березенська С.М., Бугайчук К.Л., Олійник Н.Ю., Олійник Т.О., Рибалко О.В., Сиротенко Н.Г., Столяревська А.Л. Теорія та практика змішаного навчання : монографія. Харків, 2016. 284 с.

Yakovlev Olexandr

1st year student

Kharkiv National University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Fylypska Vita

ADVANTAGES AND DISADVANTAGES OF DISTANCE LEARNING

The organization of education in the institutional form is carried out in accordance with the educational program of the educational institution. Distance learning technologies can be used for any form of learning - full-time (day, evening), distance learning, external, etc. And the legislation provides for the possibility of combining full-time, in particular full-time, forms of distance learning technologies and the introduction of blended learning technology [1].

A significant advantage of distance learning is the ability to implement access to all levels of education for all those who are unable to study in higher education in traditional forms. Distance learning eliminates the need to go to the university at a scheduled time. Students themselves determine when and how much time should be allocated for study. Distance learning provides the opportunity to learn when it is convenient for them.

Also the advantage of distance education is that this form of education provides an opportunity to improve the quality of educational services by involving in the preparation of distance learning, creating educational Web-resources of highly qualified teachers who practice in various fields. Distance learning students receive complete electronic lecture notes on the full-time program. Besides, distance learning has a positive effect on personal development, increasing the level of self-organization and responsibility, improving the level of computer literacy [2].

It should also be noted that not every teacher is able to use information technology to the benefit of the educational process. It is obvious that there is a need to train teachers of higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs, which should ensure their mastery of the following tactics: introduction of active forms of learning both in individual learning and in groups (eg, collaborative learning); maximizing interactivity

in interaction with cadets; increasing the motivation of cadets to distance learning; application of an effective system of control and evaluation of knowledge and others.

Another disadvantage that arises in the implementation of distance learning should be called the difficulties of the subject of distance education in the perception and understanding of information. The problem is that the cadet (student, listener) does not understand the meaning of what is read. There may be either an abstract representation by the subject of the distance educational process of the material read (without highlighting the main points) or a rather limited perception of such a subject of information (for example, reading only the conclusions). It is worth agreeing with the opinion that in this case there is no reflection on the information that can be perceived. Subjects of the distance educational process do not always see the difference between different types of reading, which is required when performing different types of tasks (some texts require thorough critical thinking, others - quick introductory reading).

Cadets (students, listeners) should be able to communicate more actively with teachers. It often turns out that in higher education institutions the interaction of students is limited only by the possibility of mail communication with the teacher and other students, which is not enough to get a quality education. For example, so-called two-way video classrooms are practiced in US colleges and universities, where the use of new computer information technology and e-learning is typical. Students are almost always grouped in one or more video classes and can interact with the teacher and students of parallel video classes. In this case, a standard TV studio and appropriate technology is used to expand the model of a traditional audience of small or medium size. New technologies allow participants to see both sides of the video simultaneously [3].

So, as for distance learning, it can be implemented as a separate form of learning or as a part of common learning but with new technologies, more interaction and feedback from teachers.

1. Відповіді на поширені запитання щодо організації освітнього процесу в умовах карантинних обмежень. Міністерство освіти і науки України. 2021. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/zagalna-serednya-osvita/vidpovidi-na-poshireni-zapitannya-shodo-organizaciyi-osvitnogo-procesu-v-umovah-karantinnih-obmezhen>

2. Про дистанційне навчання. Часопис Київського Університету права. . [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kul.kiev.ua/informacija/pro-distanciyne-navchannja.html>

3. Гончаренко І.Б. Деякі проблеми, що ускладнюють використання дистанційного навчання у вищих навчальних закладах системи МВС України. Науковий огляд, №2 (23). 2015. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://oaji.net/articles/2016/797-1458513768.pdf>

PREVENTION AND COUNTERACTION TO DOMESTIC VIOLENCE IN UKRAINE

Domestic violence is one of the most urgent problems nowadays, especially during the pandemic. Quarantine does not create a problem in the family – it shows it. The problem is easier to hide by spreading to different parts of the city. But domestic violence cannot be justified under any circumstances, either during war or during a pandemic.

Since the beginning of this year, 2,419 complaints of domestic violence have been registered in Kyiv. In particular, 1861 people reported to the police, which tells us about the relevance of the topic[1].

Every year in Ukraine from November 25 to December 10, the All-Ukrainian action “16 days against violence” is held. The action is an opportunity to remind the public about the existence of these problems in society, to raise people’s awareness of all forms of violence, to continue the process of creating non-discriminatory space for life, development and professional growth of everyone.

In the present article, we will consider the legal regulation of prevention and counteraction to this negative phenomenon in order to better understand the degree of adjustment of this issue.

Ukraine's domestic violence prevention system has recently been significantly improved taking into account the positive and negative domestic and foreign practices.

The Law of Ukraine “On Prevention and Counteraction to Domestic Violence” determines organization-legal bases of prevention and counteraction to domestic violence, the main directions of realization of state policy in the sphere directed to protection of the rights and interests of persons which were affected by such violence.

Tasks in the field of domestic violence prevention:

- determining the state, causes and preconditions for the spread of domestic violence;
- raising public awareness of the forms, manifestations, causes and consequences of domestic violence;
- promoting public understanding of the nature of domestic violence, its disproportionate impact on women and men, in particular persons with disabilities, pregnant women, children, incapable people, elderly people;
- formation in society of intolerance to violent patterns of behavior, indifference to victims, especially children, awareness of violence as a violation of human rights;
- eradication of discriminatory perceptions of the social roles and responsibilities of women and men, as well as any customs and traditions based on them;

- encouraging all members of society, especially men, to actively promote the prevention of domestic violence.

Among the main tasks in the field of counteracting domestic violence are: effective detection and coordinated response to the facts of violence; effective assistance and protection of victims, provision of compensation for damage caused by violence, according to age, health status, gender, religious beliefs, ethnic origin, special needs of such persons; proper investigation of the facts of violence, timely and effective taking of special measures against the perpetrator in the field of combating violence and control over their implementation, bringing the perpetrators to justice and changing their behavior[2].

It should be emphasized that by performing the tasks listed above, the level of domestic violence can be significantly reduced.

In particular, there are special measures in the Ukrainian legislation to counteract domestic violence:

1. urgent prohibitive order in relation to the offender;
2. restrictive order in relation to the offender;
3. taking offender under preventive supervision and carry out preventive work with him;
4. referral of the offender to the program for offenders.

Urgent prohibitive order may contain such measures:

- 1) obligation to leave the place of residence (stay) the victim;
- 2) ban on entry and stay at the place of residence (stay) the victim;
- 3) prohibition in any way to contact the victim.

These special measures are measures to combat domestic violence, not legal liability. That is, in themselves they are not a punishment, are not repressive and punitive in their nature, and their implementation doesn't entail any negative consequences for the person. Instead, the offender can be brought to administrative or criminal liability.

According to paragraph 10 of Article 25 urgent prohibitive order cannot contain such measures, provided in paragraphs 1 and 2 of part two of this article, if the offender is a person, who on the day of the prescription did not reach the age of eighteen and has a common place of residence(stay) with the victim[3].

In our opinion, the restrictions regarding minors are quite incorrect, because there is a high probability of recurrence of domestic violence by a child-abuser.

To sum up, it should be emphasized the COVID-19 pandemic has further exposed the problem of domestic violence. In Ukraine there are many opportunities to prevent and combat such an important problem as domestic violence, but gaps in the legislation don't allow to fully use these opportunities. Lawmakers should pay attention to the measures applied to juvenile offenders and their effectiveness.

1. Офіційний портал Києва[Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://kyivcity.gov.ua/news/iz_pochatku_roku_v_kiyevi_zafiksovano_ponad_2400_zvernen_stosovno_domashnogo_nasilstva/ (дата звернення 08.02.2021)

2. Постанова Кабінету Міністрів України від 22.08.2018 №658 «Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі»[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/658-2018-%D0%BF>

3. Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» No 2229-VIII від 07.12.2017 р. (Відомості Верховної Ради (ВВР)), 2018, No 5, ст.35.

Zhura Kyrylo

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

INTERNET PIRACY

With the popularity of the internet and technology evolving rapidly, more and more people are consuming content online

Whether it is from a mobile phone, tablet or smart TV, online digital consumption is increasing and becoming the default choice for accessing film, TV, music, books, software and games.

However, with this increase and demand comes piracy and as broadband speeds become faster and more affordable, businesses from across the creative industries are seeing more content being pirated and illegally accessed online.

Often pirate sites will feature advertising to help give the site a look of legitimacy but most importantly to the criminals behind them it generates lucrative revenue.

Pirate sites are online havens for theft, enabling criminals to profit from content or intellectual property they had nothing to do with creating. The potential harm from these rogue sites is profound. They have been found to expose visitors to viruses, malware, fraud and scams.

Internet piracy of software and content products can take many forms:

Auction Site Piracy

Auction site piracy occurs when the seller offers software and/or content on physical media for sale in an online auction. Some examples would be a counterfeit copy of a software program or an electronic archive of several years' worth of magazines or school textbooks in PDF format on DVD. The seller will often attempt to sell multiple copies simultaneously and as quickly as possible to avoid detection by SIIA and other enforcement agencies. Such sellers may also attempt to collect the names and e-mails of losing bidders and contact those bidders in an attempt to sell additional copies.

Classified Ads Sites

Classified ads, which began in newspapers, allow private individuals to solicit sales for products and services. The concept has found its way onto the Internet, and there now exist hundreds of sites dedicated to it (an example would be Craigslist). Due to the perceived anonymity of the Internet, many pirates use these sites to post listings advertising the sale of pirated copies of software and/or content, typically providing an email address or website address where they can be contacted to facilitate a sale.

Newsgroups Piracy

A newsgroup is a location within the Usenet system for messages posted from users via the Internet in different locations. Newsgroups are similar to discussion forums on websites. Newsreader software is commonly used to read newsgroups. The technology used to run such network services allows for files to be attached to messages, or "posts," on the newsgroup. There are thousands of newsgroups dedicated to distributing pirated copies of software and/or content.

FTP (File Transfer Protocol) Sites

FTP is a network protocol used to transfer data from one computer to another over the Internet. An FTP program allows a user to upload files to and download files from a site. Pirates who transfer illegal copies of software and/or content to one another commonly use FTP sites because it is efficient for transferring large files and most FTP servers support some form of anonymous login to allow any user to access the site freely and download illegal copies of software and/or content.

P2P (Peer-to-Peer)

Peer-to-Peer (P2P) technologies allow users to transfer files to each other. There have been and continue to be a variety of applications created to take advantage of this technological concept, each with their own network of users

Because of the distributed and often anonymous nature of P2P applications, they have been widely used for the distribution of pirated copies of software and/or content. P2P applications have also been popular because they are basically "one stop shopping" – a user can find just about anything they are looking for, including music, software, books, movies, games, etc.

Torrent Sites

A unique variant of P2P technology, Bit Torrent is commonly used for distributing very large amounts of data (whereas previously P2P applications were primarily used to distribute files of smaller sizes). Bit Torrent has grown in popularity to become one of the most common protocols for transferring large files; by some estimates it accounts for almost 35% of all traffic on the entire Internet.

To distribute a file, a user must first create a small file called a "torrent." This file contains information about the files to be distributed and about the "tracker," the computer that will be assigned to coordinate the file distribution. Other users that want to download the file must first obtain the "torrent" file for it, and connect to the specified "tracker," which tells their computer from where to download the pieces of the file.

Torrent Sites are websites that allow users to search or browse through a library of torrent files for nearly anything – music, software, books, movies, games, etc. The user downloads the torrent file and runs it through a Bit Torrent application, which connects to the tracker(s) specified in the torrent file, from which it receives a list of other users currently transferring pieces of the file to each other. The client connects to those users to obtain the various pieces. The more users that are connected to a particular torrent and tracker, the exponentially faster the download of that file becomes. Therefore, it is easy to see how quickly extremely large files can be downloaded in this manner.

Shared Hosting Sites

Shared hosting sites are websites, which allow internet users to easily upload one or more files from their computers onto the shared hosting site free of charge. Some examples are Rapid Share, Send Space and Mega Upload. Most of these sites simply provide a website address (URL) which can be given out freely to other users who can then access the file at a later point in time. An even greater number of websites and internet forums exist solely to archive and share such links-these sites are often referred to as "link sites" or "indexing sites." This type of file distribution has grown to such a large volume that it has eclipsed the remaining P2P file sharing services.

IRC (Internet Relay Chat)

Internet Relay Chat (IRC) is a program designed to facilitate real-time Internet text messaging (chat) as well as file-transfers. It is mainly designed for group communication in various discussion forums known as "channels", but it also allows one-to-one communication between computers and file transfers via Direct Client-to-Client (DCC) connections. Pirates operate their own channels which they use to distribute pirated copies of software and/or content through their computers or computers which they have control over, often referred to as "bots." A bot is a term for a computer whose sole function is to maintain large volumes of file storage and respond to users' commands to distribute files via DCC file transfer.

Cracks/Serials Sites

Another form of piracy that is prevalent on the Internet is the use of circumvention technologies to provide access to software. These technologies are commonly referred to as "cracks" and key-generators. "Cracks" are small files that alter the source code of a software program, circumventing the digital rights management (DRM) which is designed to limit the installation of software to a specific number of machines, as established in every software programs' end-user license agreement (EULA). A key generator or "keygen" is a program that uses a mathematical algorithm to create fake, yet still valid, serial numbers and CD keys for use with legitimate copies of software, providing another method for bypassing DRM.

Internet piracy requires strict regulations but there may be some problems:

For example on January 18, 2012, Wikipedia and thousands of other websites either went offline or displayed prominent messages to protest two Internet piracy bills pending

in the U.S. Congress. The protests were effective as congressional proponents dropped their support the next day.

The House's Stop Online Piracy Act (SOPA) and Senate's Preventing Real Online Threats to Economic Creativity and Theft of Intellectual Property Act of 2011 (PROTECT IP Act) were written to block websites that contain copyrighted content, counterfeit drugs or anti-DRM software or have links to sites that do.

Although they targeted overseas sites, opponents claimed the loosely written bills would promote Internet censorship as well as place a huge monitoring burden on search engines and websites that host user-generated content or simply have links to content. In addition, they would allow rights holders to take suspected infringers quickly offline without conclusive evidence. DNS blocking, the suggested method for redirecting traffic away from rogue sites was also a sticking point, with experts claiming it would be problematic.

In conclusion, we can say that the internet piracy is a major problem and modern legislation for it needs to be developed further.

-
1. Online piracy. URL: <https://www.fact-uk.org.uk/consumer-advice/online-piracy/>
 2. Internet Piracy. URL: <https://www.siia.net/Divisions/IP-Protection-Services/About/Internet-Piracy>
 3. Internet piracy. URL: <https://www.pcmag.com/encyclopedia/term/internet-piracy>

СЕКЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Drobna Iryna

Studentin des 4. Studienjahres

Nationale Iwan-Franko-Universität Lwiw

Wiss. Betreuerin: Dozentin Doktor

Shumiatska Oleksandra

BESONDERHEITEN DER BILDUNG VON JURISTISCHEN BEGRIFFEN AUF DER SYNTAKTISCHEN EBENE

Die Rechtswissenschaft hat einen sehr starken Einfluss auf alle Lebensbereiche und demgemäß auf alle Gesellschaftsmitglieder. Obwohl es heutzutage ein enorm enger Bezug zwischen der Rechts- und Alltagssprache besteht, gibt es dazwischen ziemlich klare Unterschiede auf verschiedenen Ebenen (auf der funktionalen, lexikalischen und syntaktischen Ebene). Die Hauptsache dafür ist, dass die Rechtssprache in Bezug auf Deutlichkeit, Präzision und Disziplin funktioniert, wobei die Alltagssprache nicht besonders „stabil“ ist. Die deutsche Rechtssprache ist abstrakt und verallgemeinert, d. h. sie stellt in den Mittelpunkt nicht die handelnde Person, sondern die Handlung. Rechtswissenschaftliche Texte sind für alle Rezipienten spezifisch und unterscheiden sich von anderen Texten durch verschiedene Aspekte: von Struktur und bis zum Wortschatz hin. Deswegen gelten hier auch ganz besondere Regeln: sowohl für Lexik, als auch für Syntax und Stilistik.

Erstes, was nicht zu übersehen sein darf, ist die Tendenz zur Abstraktion und Verallgemeinerung. Solcherweise beobachten wir in der Rechtssprache die Komplexität der Satzgefüge, die Verwendung des Nominalstils und besonders die unpersönliche Ausdrucksweise. Solcherweise erfordert solche Komplexität der Formulierungen erhöhte Sprachaufmerksamkeit und Konzentration von unserer Seite. Nehmen wir alle diese Aspekte anhand der Beispiele in den Blick.

Die Komplexität der Satzgefüge ist sehr stark in den juristischen Texten spürbar. Betrachten wir als Beispiel einen Auszug aus dem deutschen Strafgesetzbuch und zwar §187 „Verleumdung“: „Wer wider besseres Wissen in Beziehung auf einen anderen eine unwahre Tatsache behauptet oder verbreitet, welche denselben verächtlich zu machen oder in der öffentlichen Meinung herabzuwürdigen oder dessen Kredit zu gefährden geeignet ist, wird mit Freiheitsstrafe bis zu zwei Jahren oder mit Geldstrafe und, wenn die Tat öffentlich, in einer Versammlung oder durch Verbreiten von Schriften (§11 Abs. 3) begangen ist, mit Freiheitsstrafe bis zu fünf Jahren oder mit Geldstrafe bestraft“. [1] Anhang dieses Beispiels können wir noch eine Tendenz in der Rechtssprache bemerken: die Vorliebe zur hochgehobenen Sprache wie zum Beispiel die Formulierung „*wider besseres Wissen*“. Einerseits, greift die juristische Sprache zur Präzision und Klarheit, andererseits wird unter dem Ausdruck „wider besseres Wissen“ schon gemeint, dass „der Täter zum Zeitpunkt seiner Tat sicher weiß, dass die behaupteten Tatsachen nicht der

Wahrheit entsprechen“ [2], also die Erklärung wird mit drei Wörtern gekürzt. Als Beispiel des gehobenen Stils wird in diesem Abschnitt das Wort „*der Kredit*“ in der übertragenen Bedeutung „*das Vertrauen*“ verwendet, was auch Schwierigkeiten bei der Übersetzung bringt, denn die Hauptbedeutung dieses Begriffes ist „befristet zur Verfügung gestellter Geldwert, Betrag; Darlehen“ [3].

Das weitere Merkmal der Rechtssprache sind Komposita, die hier enorm verbreitet sind, weil sie zur Sprachökonomie und Knappheit greifen, was eine wesentliche Eigenschaft in den rechtswissenschaftlichen Texten ist. Komposita sind hier überdurchschnittlich lang und sind besonders in den Titeln der Paragraphen den Gesetzen zu finden, wie z. B. bei §265 „Versicherungsmissbrauch“ («страхове шахрайство») oder bei §169 „Personenstands Fälshung“ («повідомлення неправдивих відомостей актів цивільного стану»). Die Verbreitung von Komposita kann auch damit erklärt werden, dass sie die Sachbehandlung für Fachleute erleichtern und bequemer im Gebrauch sind als Relativsätze, Präpositionalgruppen, attributive Verbindungen oder komplexe Erklärungssätze. Die Komposita sind auch sehr typisch für die Gesetzestitel: z. B. Umwandlungssteuergesetz/UmwStG (Закон про перетворення системи оподаткування) und Luftverkehrsteuergesetz/LuftVStG (Закон ФРН про податок на повітряні сполучення).

Wenn man den Stil des rechtswissenschaftlichen Textes beschreiben soll, kann man mit Sicherheit sagen, dass der meistens unpersönlich ist. Typisch für die rechtswissenschaftlichen Texte ist der Gebrauch von Passiv (der wird ... bestraft), sowie die Verwendung der Konkurrenzform des Imperativs (... dessen Kredit zu gefährden geeignet ist/etwas ist zu machen). Passiv in der Rechtssprache gibt uns die Möglichkeit, das handelnde Subjekt nicht zu nennen, sondern die Aufmerksamkeit auf eine Sache oder eine Person zu richten, die als Gegenstand der Handlung gilt [4].

Die Rechtssprache verfügt über starken Gebrauch von Partizipialkonstruktionen, wie z. B. „eine von dem Täter verursachte und erkannte Gefahr“ (§ 89c Terrorismusfinanzierung, StGB), „ein von einer Behörde öffentlich angebrachtes Hoheitszeichen der Bundesrepublik Deutschland entfernt macht“ (§ 90a Verunglimpfung des Staates und seiner Symbole, StGB), „durch eine im räumlichen Geltungsbereich dieses Gesetzes ausgeübte Tätigkeit“ (§ 91a Anwendungsbereich, StGB). Partizipialkonstruktionen sind dank ihrer Abstraktheit in der deutschen rechtswissenschaftlichen Sprache verbreitet: Die Vorschriften sind nicht individuell bezeichnet, sondern werden auf alle Rechtssubjekte angewendet und wiederum, sie greifen zur Unpersönlichkeit und lenken die Aufmerksamkeit eben nicht auf die handelnde Person, sondern auf die Handlung.

Das weitere Merkmal der rechtswissenschaftlichen Texte im Deutschen ist die häufige Verwendung von Genitivattributen, z. B. „Würdigung des Falles“ (§119 Anfechtbarkeit wegen Irrtums, Bürgerliches Gesetzbuch/BGB), „Gegenstand der Verjährung“ (§194 BGB), „Begriff der Schenkung“ (§516 BGB), „Inhalt und Pflichten des Mietvertrags“ (§535), „Begriff des Verwaltungsaktes“ (§35

Verwaltungsverfahrensgesetz/VwVfG). Der Genitiv spielt in der deutschen rechtswissenschaftlichen Sprache eine sehr große Rolle wegen der Sprachökonomie. Häufig ist auch eine Auseinanderreihung mehrerer Genitive möglich, wie z. B. „unbeschadet der Fortdauer des bisherigen Schuldners“ (§419 BGB).

Wenn man sich mit den rechtswissenschaftlichen Artikeln beschäftigt, ist es gleich zu bemerken, dass dort oft die Fremdwörter fehlen. Stattdessen werden lateinische Begriffe parallel mit den ganz gebräuchlichen deutschen verwendet. Der Grund dafür liegt in der Geschichte des deutschen Rechtssystems und zwar darin, dass das moderne deutsche Bürgerliche Gesetzbuch (also: BGB) seine Wurzeln im römischen Recht hat. Als Beispiel können solche Ausdrücke angeführt werden: „culpa in contrahendo“ (Schuld bei Vertragsschluss), „aditio hereditatis“ (Annahme der Erbschaft), „praeter legem“ (eine Rechtsansicht geht am Recht vorbei), „venire contra factum proprium“ (widersprüchliches Verhalten). [5]

Die in dem vorliegenden Beitrag dargestellten Merkmale der Rechtssprache machen eine Sprache zur Fachsprache und bereiten eine Menge Schwierigkeiten für Übersetzer. Deswegen ist es wichtig, weitere Forschungen in diesem Bereich durchzuführen, um besser zu verstehen, wie die Sprache funktioniert und wie man damit umgehen kann. Das Thema ist sehr aktuell, besonders heutzutage, weil der Prozess der Eurointegration gerade auf dem Marsch ist. Darüber hinaus entwickeln sich die Geschäftsbeziehungen zwischen der Ukraine und Deutschland ständig, deswegen ist rechtliche Kommunikation von großer Bedeutung und spielt eine äußerst wichtige Rolle aus der Sicht der praktischen Aspekte.

1. Baumann, Claudia „Pocket Recht“: Pocket Nr. 07, 1. Aufl. 2009. – S.131.

2. Otto, Harro „Irrtümer im Strafrecht – Lernhilfe für Ihr Jurastudium“: Grundkurs Strafrecht Allgemeine Strafrechtslehre, 7. Aufl., Berlin 2004. – S. 24.

3. Duden „Das Fremdwörterbuch“, 10. Aufl., Mannheim-Zürich, 2010. – S. 586.

4. Brinker, Klaus „Das Passiv im heutigen Deutsch. Form und Funktion“, München 1971.

5. Wagner, Hildegard „Die deutsche Verwaltungssprache der Gegenwart“: 3. Auflage. — Düsseldorf, 1981. – S. 264.

Fedorenko Anastasija

Kursantin des 1. Studienjahres

Staatsuniversität des Inneren, Lwiw

Wissenschaftlicher Betreuer

Herasymowjtsch Andrij

AUGABEN DER POLIZEI IM ERMITTLUNGSVERFAHREN (AUF BEISPIEL DEUTSCHLANDS)

Die Behörden und Beamten des Polizeidienstes haben Straftaten zu erforschen und alle keinen Aufschub gestattenden Anordnungen zu treffen, um die Verdunkelung der Sache zu verhüten. Zu diesem Zweck sind sie befugt, alle Behörden um Auskunft zu ersuchen, bei Gefahr im Verzug auch, die Auskunft zu verlangen, sowie Ermittlungen jeder Art vorzunehmen, soweit nicht andere gesetzliche Vorschriften ihre Befugnisse besonders regeln.

Die Behörden und Beamten des Polizeidienstes übersenden ihre Verhandlungen ohne Verzug der Staatsanwaltschaft. Erscheint die schleunige Vornahme richterlicher Untersuchungshandlungen erforderlich, so kann die Übersendung unmittelbar an das Amtsgericht erfolgen.

Zeugen sind verpflichtet, auf Ladung vor Ermittlungspersonen der Staatsanwaltschaft zu erscheinen und zur Sache auszusagen, wenn der Ladung ein Auftrag der Staatsanwaltschaft zugrunde liegt. Soweit nichts anderes bestimmt ist, gelten die Vorschriften des Sechsten Abschnitts des Ersten Buches entsprechend. Die eidliche Vernehmung bleibt dem Gericht vorbehalten.

Was ist das Ziel des strafrechtlichen Ermittlungsverfahrens?

Durch das strafrechtliche Ermittlungsverfahren soll geklärt werden, ob eine Straftat vorliegt und gegebenenfalls unter welchen Umständen die Tat begangen wurde. Während des Ermittlungsverfahrens werden Beweise für die vermutete Tat erhoben und die Tatumstände ermittelt. Es wird entschieden, ob die Beweise für eine Anklage gegen Sie ausreichen.

Welche Schritte gibt es bei strafrechtlichen Ermittlungen?

Einleitung des Strafverfahrens

Das Strafverfahren wird von einer Ermittlungsbehörde (Polizei oder eine andere staatliche Behörde mit den entsprechenden Befugnissen) oder von der Staatsanwaltschaft eingeleitet. Das Strafverfahren beginnt, wenn die Polizei oder die Staatsanwaltschaft Informationen über die vermutete Straftat erhält.

Festnahme und Untersuchungshaft

Wenn die Ermittlungsbehörde triftige Gründe hat, Sie der Tat zu verdächtigen, können Sie bis zu 48 Stunden als Verdächtiger festgehalten werden. Werden Sie festgenommen, müssen Sie sofort von einer Ermittlungsbehörde vernommen werden.

Wenn sich während der Ermittlungen herausstellt, dass es keinen Grund für Ihre Festnahme gibt, müssen Sie sofort freigelassen werden. Wenn die Staatsanwaltschaft überzeugt ist, dass Sie länger festgehalten werden müssen, damit Sie sich nicht den Ermittlungen entziehen und keine weiteren Straftaten begehen, muss sie beim Gericht einen Haftbefehl beantragen. Dann werden Sie innerhalb von 48 Stunden ab der Festnahme einem Richter vorgeführt. Der Richter entscheidet, ob eine Untersuchungshaft angemessen ist. Ist sie seiner Meinung nach unbegründet, werden Sie sofort freigelassen.

Vernehmung und Beweiserhebung

Ziel der Ermittlungen ist es, Beweise zu erheben, die die Umstände der Straftat bestätigen. Zu diesem Zweck werden der Verdächtige, das Opfer und die Zeugen

vernommen, Beweise zusammengetragen, forensische Untersuchungen und Überwachungstätigkeiten durchgeführt. Alle Maßnahmen zur Beweiserhebung müssen gemäß den gesetzlichen Vorschriften dokumentiert werden. Für die Anklageerhebung können nur gesetzlich vorgeschriebene und rechtmäßig erhobene Beweise verwendet werden.

Einsichtnahme in die Strafakte, Anhörung von Anträgen und Anklageerhebung

Es wird eine Strafakte erstellt, die Informationen über die strafrechtlichen Ermittlungen und die Beweismittel enthält. Sobald die strafrechtlichen Ermittlungen abgeschlossen sind, übergibt die Staatsanwaltschaft dem Verteidiger eine Kopie der Strafakte. Ihr Anwalt erklärt Ihnen dann, welche Beweise zusammengetragen wurden und worauf sich die Anklage gegen Sie gründet.

Sie und Ihr Anwalt haben das Recht, Anträge bei der Staatsanwaltschaft zu stellen (beispielsweise, dass zusätzliche Beweismittel in die Akte aufgenommen werden, dass die strafrechtlichen Ermittlungen eingestellt werden usw.). Die Staatsanwaltschaft muss über diese Anträge entscheiden. Wenn die Staatsanwaltschaft über einen Antrag nicht in Ihrem Sinne entscheidet, können Sie diesen während der Hauptverhandlung vor Gericht erneut stellen.

Nachdem Sie Akteneinsicht bekommen haben und über die Anträge entschieden wurde, verfasst die Staatsanwaltschaft die Anklageschrift, sofern sie der Ansicht ist, dass die Beweismittel gegen Sie zur Anklageerhebung ausreichen. Die Anklageschrift ist ein Dokument, in dem der Sachverhalt und die Beweismittel aufgeführt sind, auf denen die Anklage basiert. Die Staatsanwaltschaft legt dem Verteidiger die Anklageschrift vor und sendet sie an das Gericht. Der Richter leitet das Verfahren auf der Grundlage der Anklageschrift ein.

-
1. <https://dejure.org > gesetze > StPO>
 2. <https://www.strafrechtsiegen.de >>

Lototsjka Dana

Kursantin des II. Studienjahres

Staatsuniversität für innere Angelegenheiten, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Besaha Iryna

VERWALTUNGSRECHTLICHE VERANTWORTUNG DES HAUPTARCHITEKTEN DES PROJEKTS

Die administrative Verantwortung des Hauptarchitekten des Projekts ist im Artikel sechshundneunzig Strich eins des Gesetzbuchs über Verwaltungsdelikte der Ukraine mit dem Titel «Gesetzesverstoß bei der Planung und Entwicklung von Gebieten» festgelegt [1].

Gegenstand dieser Ordnungswidrigkeit sind die sozialen Beziehungen im Bereich der Planung und Entwicklung von Gebieten, die im ukrainischen Gesetz «Über die Regulierung der Stadtentwicklung» vorgesehen ist [2].

Die objektive Seite der Straftat wird in folgenden Formen ausgedrückt:

1) Übergeben von Projektunterlagen für Bauarbeiten an dem Objekt, die unter Verstoß gegen die Anforderungen der Gesetzgebung entwickelt wurden, Stadtplanungsdokumentation, Anfangsdaten für die Gestaltung von Stadtplanungsobjekten, Baunormen, staatlichen Normen und Regeln an den Kunden Unterschätzung der Kategorie der Komplexität des Bauobjekts;

2) Umsetzung der Urheberrechtsaufsicht mit Verstoß gegen das Gesetz;

3) Durchführung einer technischen Beaufsichtigung unter Verstoß gegen die Anforderungen der Gesetzgebung;

4) Ausführung bestimmter Arten von Arbeiten im Zusammenhang mit der Erstellung von Architekturobjekten durch den verantwortlichen Vollstrecker, der gemäß den gesetzlichen Bestimmungen über ein Qualifikationszertifikat verfügen muss, ohne ein solches Zertifikat in der vorgeschriebenen Weise zu erhalten.

Im Zusammenhang mit den Änderungen der Lizenzbedingungen für die Ausübung von Geschäftstätigkeiten im Bauwesen im Zusammenhang mit der Erstellung von Architekturobjekten müssen Personen, die ihre Tätigkeiten im Bereich der Architektur ausüben möchten, über ein Qualifikationszertifikat des Architekten verfügen.

Alle Straftaten sind formell.

Das Subjekt dieser Ordnungswidrigkeiten ist der Chefarchitekt des Projekts, der Chefsingenieur des Projekts, ein Experte und andere.

Die subjektive Seite der Straftat wird durch die Einstellung zu den Folgen bestimmt und ist durch das Vorhandensein von Schuld in Form von Absicht und Fahrlässigkeit gekennzeichnet [3].

Protokolle in dieser Kategorie von Fällen werden von Personen erstellt, die befugt sind, Inspektionen während ihrer Architektur- und Baukontrolle durchzuführen.

Fälle, in denen die administrative Verantwortung übernommen wird, werden von den staatlichen Behörden für Architektur und Baukontrolle und -aufsicht entschieden.

Hauptinspektoren der Bauaufsicht des zentralen Stadtorgans, das die staatliche Politik zur staatlichen Architektur- und Baukontrolle und Aufsicht umsetzt, haben das Recht, Fälle von Verwaltungsverstößen zu prüfen und Verwaltungsstrafen im Namen der staatlichen Architektur- und Bauaufsicht zu verhängen.

Der Fall einer Ordnungswidrigkeit wird am Ort ihrer Begehung innerhalb von fünfzehn Tagen ab dem Datum des Eingangs bei der zur Prüfung des Falls befugten Stelle (Beamten), des Protokolls über die Ordnungswidrigkeit und anderer Dokumente behandelt.

1. Über die Regulierung der Stadtentwicklung: Gesetz der Ukraine vom 17.02.2011 № 3038-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-17#Text>

2. Savitsky O. V. Administrative Verantwortung im Bereich der Architektur- und Bautätigkeiten: dis. ... PhDoktor der Rechtswissenschaften .12.00.07. K. 2017. 187 p.
3. Das Gesetzbuch über Verwaltungsdelikte der Ukraine vom 07.12.1984 № 8073-X
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>

Lototsjka Dana

Kursantin des II. Studienjahres

Staatsuniversität des Inneren, Lwiw

Wissenschaftlicher Betreuer

Herasymowytsch Andrij

BEKÄMPFUNG VON HÄUSLICHER GEWALT. PROJEKT «POLINA» DER UKRAINISCHEN POLIZEI GEGEN HÄUSLICHE GEWALT

Häusliche Gewalt sind Handlungen oder Unterlassungen physischer, sexueller, psychischer oder wirtschaftlicher Gewalt gegen Personen, die in der Familie oder am Wohnort zusammenleben. Sie besteht zwischen Verwandten, ehemaligen oder gegenwärtigen Ehepartnern oder zwischen anderen Personen, die von einem Haushalt zusammenleben. Unter diesem Begriff versteht man nicht nur Gewalt oder Drohung in Paarbeziehungen wie Ehe oder Lebensgemeinschaften, sondern auch diese Handlungen in der Familie gegen Kinder, Geschwister, Verwandten in einem Haushalt. (Artikel 1 vom Gesetz der Ukraine "Über Prävention und Bekämpfung von häuslicher Gewalt").

Häusliche Gewalt wird in folgende Arten unterteilt:

Körperliche Gewalt

Zu körperlicher bzw. physischer Gewalt zählt man alle Angriffe gegen Körper und Leben wie beispielsweise Schlagen, Stoßen, Schütteln, Beißen, Würgen, mit Gegenständen werfen oder andere tätliche Angriffe.

Sexuelle Gewalt

Zu sexueller Gewalt zählen alle Handlungen gegen die sexuelle Selbstbestimmung wie beispielsweise Vergewaltigung, sexuelle Nötigung oder Zwang zur Prostitution die gegen einen Erwachsenen ohne seine Zustimmung oder gegen ein Kind begangen werden.

Psychische Gewalt

Zu psychischer bzw. emotionaler Gewalt zählen alle Handlungen gegen die psychische Stabilität eines Menschen – von verdeckten passiven Formen bis zu offenen aktiven Formen. Zu passiven Formen zählen beispielsweise Schweigen oder soziale Isolation eines Menschen. Zu aktiven Formen zählen beispielsweise Abwertungen, emotionale Manipulation, Einschüchterung, Verbote, Kontrolle und Bspitzelung von Sozialkontakten, Belästigung, Einschüchterung, Nötigung, Drohungen, Nachstellen, Freiheitsberaubung, Beschimpfung, Bevormundung oder Demütigung.

Solche Handlungen oder Unterlassungen fürchten das Opfer, verletzen seine eigene Sicherheit oder des Dritten, verursachen emotionale Unsicherheit, Unfähigkeit sich selbst zu schützen, oder beeinträchtigen die geistige Gesundheit einer Person.

Alle Kinder haben ein Recht auf gewaltfreie Erziehung. Körperliche Bestrafungen, seelische Verletzungen und andere entwürdigende Maßnahmen sind unzulässig.

Wirtschaftliche Gewalt

Zu wirtschaftlicher bzw. ökonomischer Gewalt zählen alle Handlungen gegen die wirtschaftliche bzw. finanzielle Selbständigkeit bzw. Unabhängigkeit wie beispielsweise vollständiges oder teilweises Verbot von Arbeit oder bestimmten Arbeiten, vollständiger oder teilweiser Zwang zu Arbeit oder bestimmten Arbeiten, kein Zugang zum gemeinsamen Konto, Beschlagnahme des Lohns usw.

Diese Form von Gewalt betrachtet den absichtlichen Entzug von Wohnraum, Lebensmitteln, Kleidung, anderem Eigentum, Geldern oder Dokumenten oder die Fähigkeit zu deren Nutzung, Verbot des Zugangs zu notwendigen Behandlungs- oder Rehabilitationsleistungen, der Arbeit oder Zwang zur Arbeit, Studienverbot und andere wirtschaftliche Straftaten.

Jetzt möchte ich ein paar Worte über Projekt „Polina“ der Nationalpolizei der Ukraine sagen. Wie arbeitet «Polina»?

Die Abteilung „Polina“ ist die Polizei gegen Gewalt. Dieses Projekt begann am 12. Juni 2019. Zu den mobilen Teams gehören Präventionsbeamte - Bezirkspolizisten, Jugendpräventionsbeamte, strafrechtliche Ermittlungsbeamten und auch zusätzlich eine Streifenpolizei. Wenn eine Person die Leitung 102 anruft, meldet sie die Umstände des Vorfalls. Der Betreiber 102 qualifiziert bereits, was genau die Straftat ist. Was die mobile Gruppe selbst betrifft, so ist die Streifenpolizei die erste, die am Tatort ankommt, um alle Umstände des Vorfalls herauszufinden. Wenn die Straftat selbst vorliegt kommt ein zusätzlicher Polizeibeamter. Wenn es während Begehung dieser Straftat ein Kind anwesend ist, das als Zeuge oder Opfer vorkommt, ist ein Jugendpräventionsarbeiter beteiligt. Wenn Anzeichen einer Straftat vorliegen, sind Experten für Ermittlungen und strafrechtliche Ermittlungen beteiligt. Das Erfolg in diesem Bereich kann als das Erreichen eines geschlossenen Kreislaufsystems bezeichnet werden - wenn eine Person umfassenden Schutz erhält: sofortige Reaktion nach Anruf bei Leitung 102, Vertraulichkeit, Fachkräfte, Unterstützung für eine sichere Infrastruktur, Bereitstellung der erforderlichen medizinischen, psychologischen und rechtlichen Unterstützung. "Polina" ist die Grundlage für die weitere Aufdeckung von Fällen häuslicher Gewalt, um durch klare Interaktion und Aktionsalgorithmus der relevanten Dienste rechtzeitig und effektiv zu sein. Natürlich, werden sie nach der Ratifizierung des Istanbul Übereinkommens und der Verabschiedung des ukrainischen Gesetzes "Über Prävention und Bekämpfung von häuslicher Gewalt" mehr vollkommener sein.

1. <https://www.radiosvoboda.org/a/28602166.html>

2. <https://www.amnesty.ch> > dok von 11.11.2020

Marynowytsch Roksoljana
Kursantin des II. Studienjahres
von Staatsuniversität des Inneren, Lwiw
Wissenschaftlicher Betreuer
Herasymowytsch Andrij

MÖGLICHKEIT DER POLIZEILICHEN EU-FRIEDENSMISSION IM OSTEN DER UKRAINE

Die Europäische Union, Ukraine und Russische Föderation sollten sich auf eine gemeinsame Friedensmission in der Ostukraine verständigen. Welche Vorteile eine solche Zusammenarbeit für alle Beteiligten bieten könnte, das ist doch die aktuellste Frage.

Die Europäische Union ist in besonderem Maße im Ukraine-Konflikt engagiert. Die Mitgliedstaaten setzen auf die außenpolitischen Instrumente Wirtschaftssanktionen und Diplomatie. Mit der Unterzeichnung der Minsk-II-Vereinbarung übernehmen die beiden Schlüsselkräfte der EU, Deutschland und Frankreich, zudem politische Verantwortung für den Waffenstillstand und den Abzug schwerer Waffen aus dem Donbass. Um ein Instrument machen die EU-Staaten bislang aber einen weiten Bogen: die Gemeinsame Sicherheits- und Verteidigungspolitik (GSVP).

Genau diese aber brachte der ukrainische Präsident nach dem Fall von Debalzeve ins Gespräch. Er forderte eine UN-mandatierte EU-Polizeimission. In Deutschland rief der Vorschlag große Skepsis hervor. Fraktionsübergreifend wurde betont, die einzig richtige Institution für die Überwachung der Minsk-Vereinbarung sei die Organisation für Sicherheit und Zusammenarbeit (OSZE). Nur sie bindet Russland ein.

Dieses Argument übersieht, dass der Vorteil der OSZE zugleich ihr Nachteil ist. Durch seine Mitgliedschaft hat Russland ein Vetorecht auf alle Belange einer OSZE-Mission. Es ist kaum vorstellbar, dass Moskau der OSZE erlaubt, die russisch-ukrainische Grenze zu kontrollieren. Kyjiw wiederum müsste die bittere Pille schlucken, dass russische Sicherheitskräfte völkerrechtlich mandatiert auf ukrainischem Territorium tätig sind.

Vor diesem Hintergrund macht es durchaus Sinn, einen Blick auf die Möglichkeiten der EU zu richten. Das Instrument der EU zur Krisenprävention und -bewältigung ist die GSVP, die friedensschaffende und -erhaltende Einsätze ermöglicht. Seit 2003 hat sie diverse Polizei-, Beobachtungs- und Grenzüberwachungsmissionen durchgeführt. In 2005 überwachte sie etwa die Umsetzung eines Friedensprozesses in der indonesischen Provinz Aceh. Im gleichen Jahr begann sie, die Ukraine und Moldau bei der Überwachung ihrer Grenze zu unterstützen. Seit dem Ende der Kampfhandlungen zwischen Russland und Georgien im August 2008 überwacht die EU mit Zustimmung Moskaus die Einhaltung des Waffenstillstands.

Die zahlreichen Einsätze der EU dürfen jedoch nicht den Blick dafür verstellen, dass selten mehr als 200 Personen entsandt wurden. Auf dem Papier steht der EU gleichwohl mehr Personal zur Verfügung. Danach können bis zu 5.700 Polizisten in den

Einsatz gebracht werden, 1400 davon binnen 30 Tagen. Deutschland hat sich verpflichtet, bis zu 900 Polizisten für internationale Missionen bereit zu stellen. Zudem kann Brüssel auf die Europäische Gendarmerietruppe (EGF) zurückgreifen. Die von Frankreich, Italien, den Niederlanden, Portugal und Spanien ins Leben gerufene EGF soll innerhalb von 30 Tagen 800 schwer bewaffnete Gendarmen in den Auslandseinsatz verbringen können. Diese Zahl kann um 1.500 Gendarmen erhöht werden. Militärisch wurde vereinbart, dass der EU pro Halbjahr je zwei Battlegroups zur Verfügung stehen. Diese schnellen Eingreiftruppen umfassen insgesamt 3.000 Soldaten.

Eine internationale Friedensmission in der Ukraine müsste in der Lage sein, nicht nur die Waffenstillstandslinie effektiv zu überwachen, sondern auch die russisch-ukrainische Grenze zu kontrollieren. Dabei geht es vorrangig darum sicherzustellen, dass über den ca. 400 km langen Grenzabschnitt, den die Rebellen kontrollieren, kein Nachschub an Waffen und Personal zu den Separatisten gelangt. Zudem müssten die ukrainischen Grenzschrützer befähigt werden, auch den Rest der Grenze zur Russland zu überwachen. Dies wäre ein Beitrag zur Krisenprävention.

Hierfür wären mehrere tausend Polizisten, Gendarmen und Soldaten nötig – eine Größenordnung, die die EU noch nie mobilisiert hat. Ein weiteres Hindernis besteht darin, dass eine EU-Friedensmission unter einem robusten internationalen Mandat operieren müsste. Diesem dürfte Moskau die Zustimmung im UN-Sicherheitsrat verweigern, betrachtet es die EU doch als Konfliktpartei. Eine reine EU-Mission ist daher nicht gangbar. Sie könnte sogar konfliktverschärfend wirken. Das damit verbundene Risiko für die EU-Kräfte wäre nicht vertretbar.

Nach Meinung mancher deutscher Politiker könnte dieser gordische Knoten jedoch zerschlagen werden, wenn EU und Russland kooperierten. Grundsätzlich ist eine Beteiligung von Drittstaaten an GSVP-Missionen möglich. Konkrete Erfahrungen der Zusammenarbeit mit Moskau hat die EU 2007 im Tschad gesammelt. Damals beteiligte sich Russland durch die Bereitstellung von vier Transporthubschraubern inklusive Personal an der EU-Operation EUFOR Tschad.

Einige Politiker in EU meinen, dass in Bezug auf den Konflikt um die Ukraine indes ein völlig anderes Format gefordert ist. Auf Einladung der Ukraine müssten sich EU und Russland auf eine gemeinsame Operation verständigen – von der Planung bis zu Führung. Zweifelsohne sind die Hürden hoch. Diese beginnen bei praktischen Stolpersteinen wie der Fähigkeit zur Zusammenarbeit unterschiedlich standardisierter Sicherheitskräfte und enden bei der Frage, ob Russland an einer Konfliktlösung wirklich interessiert ist.

Es gibt große Zweifel in der Ukraine, ob es lohnt sich, dieses Format in Betracht zu ziehen. Für Moskau hätte es den Vorteil, dass es weiterhin entscheidend an der Konfliktlösung beteiligt ist, bei der weder die USA noch die NATO eine prominente Rolle einnehmen würden. Den Spannungen im EU-Russland-Verhältnis wäre ein konkretes Projekt der Zusammenarbeit entgegengestellt. Die 28 EU-Staaten könnten unter Beweis stellen, dass sie als sicherheitspolitischer Akteur handlungsfähig sind. Die EU würde beweisen, dass sie unabhängig von Washington Verantwortung für die Länder der

östlichen Partnerschaft übernimmt. Für die Ukraine dürfte es zwar schwer sein, eine substantielle russische Beteiligung an einer Friedensmission zu akzeptieren. Gleichzeitig hätte die ukrainische Führung einen Teil ihres Vorschlags realisiert, indem die EU wesentlich stärker in die Umsetzung von Minsk II und die Stabilität und Prosperität der Ukraine investiert.

1. <https://www.tagesspiegel.de> > Gastbeitrag zum Ukraine-Konflikt von 20.02.2015
2. <https://www.dw.com> > de > EU-Polizisten als Blauhelme in der Ukraine? Von 19.02.2015

Schafranska Solomiya

Studentin des I. Studienjahres des Masterstudiums

Nationale agrarische Universität, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Künzli Romana

DAS PROBLEM DER CHAOTISCHEN STADTENTWICKLUNG UND SEINE FOLGEN

Einer der Hauptgründe für die chaotische Entwicklung der Städte ist das Fehlen notwendiger städtebaulicher Dokumente. Viele Bauarbeiten werden ohne die erforderlichen Unterlagen oder entgegen diesen ausgeführt.

Zusätzlich zu eigenmächtigen Bauarbeiten gibt es viele Errichtungen, in denen Dokumente ausgestellt wurden, die gegen die Vorschriften oder den Willen und die Interessen der Gemeinde verstoßen, das historische Erbe der Stadt zerstören oder nicht mit einer geeigneten Infrastruktur ausgestattet sind.

Dieses Problem führt vor allem zur Zerstörung alter Gebäude und historischer Denkmäler. Durch illegale chaotische Gebäude verlieren wir die Geschichte und das wahre Gesicht unserer Städte.

Nehmen Sie zum Beispiel die europäische Erfahrung.

Wir müssen nur auf europäische Städte achten, um zu verstehen, dass es dort keine aggressiven Bauwerke gibt. In europäischen Neubauten schaffen Architekten im Voraus eine isolierte Automobilinfrastruktur □ unterirdische Gänge, Parkplätze. Und wenn wir das Beispiel von Kiew nehmen, sehen wir, dass Kiewer Entwickler ignorieren normalerweise die Tiefgaragen, und Kiewer Autofahrer kaufen normalerweise keine Parkplätze □ sie können mehrere Zehntausend Dollar kosten.

Es gibt sogar den Begriff «Brüsselisierung» der den unkontrollierten Abriss historischer Gebäude und den Bau moderner Gebäude an seiner Stelle bedeutet. Während Europa die Brüsselisierung allmählich loswird, bekommt sie östlich der Ukraine ihre Entwicklung. Fast im Zentrum von Moskau sind 300-Meter-Wolkenkratzer aufgetaucht,

dank derer die ganze Stadt im Stau steht. Ganze Gebiete werden abgerissen - Denkmäler des konstruktivistischen Baus, und an ihrer Stelle wachsen moderne Häuser auf [1].

Leider nimmt Kiew jetzt das Negative sowohl aus dem Westen als auch aus dem Osten und ignoriert alle positiven Gewinne. Kiew verliert seine historischen Gebäude, die Menschen haben immer weniger Platz zum Ausruhen, die Hauptstadt verliert zunehmend das Aussehen einer europäischen Stadt [2].

Daher müssen die lokalen Behörden auf dieses Problem reagieren und die Kontrolle über die Erteilung von Genehmigungen und deren Einhaltung stärken. Es gibt auch mehrere Abteilungen, die Inspektionen durchführen können, z. B.: Architektur- und Baukontrolle, Schutz des kulturellen Erbes, Landschaftsgestaltung. Und eine solche Reaktion muss schnell erfolgen □ eigenmächtiges Bauen ist viel einfacher zu stoppen als eine bereits gebaute Anlage abzureißen.

Probleme des chaotischen Bauens, der Zerstörung des Grüns, der Verschlechterung der Ästhetik der städtischen Umwelt werden durch Interessenkonflikte von Wirtschaft, Regierung und Gesellschaft verursacht.

Das Fehlen einer soziokulturellen Grundlage bei der Entwicklung der städtebaulichen Dokumentation führt zu einer Inkonsistenz von Planung und Management objektiver Entwicklungsprozesse des territorialen und räumlichen Systems der Stadt. Um dieses Problem loszuwerden, muss also zunächst die Arbeit der «Baupolizei» eingerichtet werden.

1. Seite «Brüsselisierung». In: Wikipedia, Die freie Enzyklopädie. Bearbeitungsstand: 15. Juni 2020, UTC. URL: <https://de.wikipedia.org/w/index.php?title=Br%C3%BCsselisierung&oldid=201002684>

2. Hleba W. Y. Bildung der Planungsstruktur der Stadt Kiew: soziokultureller Kontext. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej12/txts/10gvyksk.pdf>

Sowban Bohdan

Kursant des II. Studienjahres

Staatsuniversität für innere

Angelegenheiten, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Besaha Iryna

BEZIEHUNGEN IM BEREICH DER ARCHITEKTUR- UND BAUTÄTIGKEIT ALS SCHUTZGEGENSTAND DES ADMINISTRATIVEN DELIKTSRECHTS

Architektur- und Bautätigkeiten sind ein wichtiger Zweig der ukrainischen Wirtschaft, dessen Entwicklungs- und Funktionsniveau zu den Faktoren gehören, die die Qualität des öffentlichen Lebens in unserem Land maßgeblich bestimmen.

Es liegt auf der Hand, dass der Staat alle notwendigen Voraussetzungen für das ordnungsgemäße Funktionieren und Entwickeln dieses Bereichs schaffen muss, insbesondere durch den Einsatz geeigneter Maßnahmen, Rechtsformen und Methoden, um die entstehenden sozialen Beziehungen in Zweigen der Architektur- und Bautätigkeit zu organisieren und in die richtige Richtung zu lenken.

Eine wichtige Rolle spielt die verwaltungsrechtliche Verantwortung, die eines der wichtigsten Instrumente zur Wahrung der Rechtsstaatlichkeit darstellt.

Wie die Praxis zeigt, hat die Zahl der Straftaten im Bereich der Architektur- und Bautätigkeiten, die sowohl von Privatpersonen als auch von Vertretern der Behörden begangen sind, zugenommen.

Die Rechtsbeziehungen im Bereich der Architektur- und Bautätigkeiten sind derzeit von der Verfassung der Ukraine, den Zivil-, Handels- und Landgesetzbüchern der Ukraine, den Gesetzen der Ukraine «Über die Regulierung der Stadtentwicklung», «Über die generelle Planungsschema der Ukraine» und «Über Grundlagen der Stadtentwicklung», «Über architektonische Aktivitäten». «Über Landbewirtschaftung», «Über Bauvorschriften» und andere Vorschriften geregelt [1-3].

Im Falle eines Verstoßes gegen diese Vorschriften, werden die Täter mit den Vorschriften des administrativen Deliktsrechts zur Verantwortung gezogen.

Unter Berücksichtigung der Normen der oben genannten Rechtsvorschriften, dem Schutz durch das administrative Deliktsrecht unterliegen die sozialen Beziehungen, die im Zusammenhang mit unten angegebenem entstehen:

1. der Architektur- und Bautätigkeiten;
2. den Bauvorschriften;
3. den staatlichen Normen und Regeln in Bau;
4. den Designlösungen und Dokumentation
5. den Bereich der Rekonstruktion, Restaurierung und Renovierung von Objekten oder Konstruktionen;
6. den Vorarbeiten im Bereich der Architektur- und Bautätigkeiten;
7. den Bauarbeiten;
8. den Betriebsumfang der Anlagen;
9. der technischen Aufsicht ;
10. den Architektur- und Bauinformationen;
11. der technischen und Autorenbetreuung im Bereich Architektur und Bautätigkeit;
12. den gesetzlichen Anforderungen (Anweisungen) von staatlichen Beamten [4].

Das Gesetzbuch über Verwaltungsdelikte der Ukraine enthält zwei Arten von Straftaten im Zusammenhang mit Bau- und Architekturaktivitäten. Dazu gehören: Artikel sechsundneunzig: Verstoß gegen die Anforderungen von Gesetzen, Bauvorschriften, Normen und Regeln während des Baus und Artikel sechsundneunzig Strich eins: Gesetzesverstoß bei der Planung und Entwicklung von Gebieten [5].

1. Über die Regulierung der Stadtentwicklung: Gesetz der Ukraine vom 17.02.2011 № 3038-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-17#Text>
2. Über architektonische Aktivitäten: Gesetz der Ukraine vom 20.05.1999 № 687-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/687-14#Text>
3. Über Bauvorschriften: Gesetz der Ukraine vom 05.11.2009 № 1704-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1704-17#Text>
4. Savitsky O. V. Administrative Verantwortung im Bereich der Architektur- und Bautätigkeiten: dis. ... PhDoktor der Rechtswissenschaften .12.00.07. K. 2017. 187 p.
5. Das Gesetzbuch über Verwaltungsdelikte der Ukraine vom 07.12.1984 № 8073-X URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>

Trokhimchuk Witalina

Studentin des I. Studienjahres des Masterstudiums

Nationale agrarische Universität, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Künzli Romana

DER AKTUELLE STAND DER GESETZGEBUNG IM BEREICH BRANDSCHUTZ VON HOCHHÄUSERN

Rechtliche Vorschriften behandeln auch den Betrieb von Hochhäusern. Die Freihaltung der Rettungswege und Flächen für die Feuerwehr, die Erstellung von Brandschutzordnung, Feuerwehrpläne, Flucht- und Rettungswegepläne sowie Bestellung eines Brandschutzbeauftragten und dessen Aufgaben sind hier geregelt.

Staatliche Bauvorschriften (auch — die SBS) sind für die Regulierung des Brandschutzes von Gebäuden von größter Bedeutung.

Gemäß SBS B.2.2-41: 2019 «Entwurf von Wohnhochhäusern und öffentlichen Gebäuden» sollte der Abstand vom Hochhaus zur nächsten Feuerwache auf öffentlichen Straßen für Städte und Gemeinden nicht mehr als Zwei km überschreiten. Ankunft der Feuerwehr sollte nicht länger als 5 Minuten dauern [1].

Fast alle Bauteile von Hochhäusern – tragende, aussteifende und raumabschließende, Außenwände, Dächer sowie Bodenbeläge, Bekleidungen, Putze und Einbauten in Flucht- und Rettungswegen – müssen aus nicht brennbaren Baustoffen bestehen.

In Hochhäusern müssen ausnahmslos zwei voneinander unabhängige bauliche Rettungswege für alle Geschosse vorhanden sein. Eine Rettung über Rettungsgeräte der Feuerwehr ist bei der Höhe von Hochhäusern nicht mehr möglich. Das gilt auch für die Geschosse unter der Hochhausgrenze.

Eine zuverlässige Branderkennung und automatische Alarmierung des vom Brandereignis betroffenen Geschosses ist erforderlich, damit sich die in diesem Geschöß aufhaltenden Personen unverzüglich selbst retten können. Die Aufschaltung der

Brandmeldung zur Leitstelle der Feuerwehr Muß unmittelbar und automatisch erfolgen, damit eine sofortige Alarmierung und schnelles Eintreffen der Feuerwehr und der Rettungskräfte sichergestellt sind.

Eine Sicherheitsbeleuchtung Muss in Hochhäusern bei Ausfall der allgemeinen Beleuchtung selbsttätig in Betrieb gehen und die sichere Benutzung von Flucht- und Rettungswegen ermöglichen. Eine Sicherheitsstromversorgungsanlage Muss in Hochhäusern bei Ausfall der allgemeinen Stromversorgung den Betrieb der sicherheitstechnischen Gebäudeausrüstung übernehmen, insbesondere für

- die Sicherheitsbeleuchtung,
- die automatischen Feuerlöschanlagen und Druckerhöhungsanlagen für die Löschwasserversorgung,
- die Rauchabzugsanlagen,
- die Druckbelüftungsanlagen,
- die Brandmeldeanlagen,
- die Alarmierungsanlagen,
- die Aufzüge,
- die Gebädefunkanlagen für die Feuerwehr.

Es ist auch zu beachten, daß gemäß SBS B.2.2-40:2018 «Inklusivität von Gebäuden und Bauwerken» besondere Anforderungen an die Gestaltung von Gebäuden unter Berücksichtigung der Bedürfnisse von Menschen mit geringer Mobilität bestehen, die ihre Selbstevakuierung ermöglichen in Falle eines Brands [2].

Es ist zu hoffen, daß die breite Bekanntgabe dieses Problems durch die Öffentlichkeit und die wissenschaftliche Gemeinschaft die zentrale Exekutive ermutigen wird, zumindest während des Baus von Hochhäusern auf ein nachhaltiges Brandschutzniveau hinzuwirken und den Rettungskräften alle notwendigen Bedingungen und Ausrüstungen zur Verfügung zu stellen.

1. SBS B.2.2-41: 2019 Entwurf von Wohnhochhäusern und öffentlichen Gebäuden. URL: http://online.budstandart.com/ua/catalog/doc-page?id_doc=84353

2. SBS B.2.2-40:2018 Inklusivität von Gebäuden und Bauwerken. URL: <http://dreamdim.ua/wp-content/uploads/2019/03/DBN-V2240-2018.pdf>

СЕКЦІЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Boubnyak Nazar

Elève-officier de IV année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l'activité vitale

Dirigeant scientifique

Popko Iryna

SAPEURS-POMPIERS EN FRANCE

En France , administrativement , il y a trois catégories de Sapeurs-pompiers :

- Les Sapeurs-pompiers Volontaires
- Les Sapeurs-pompiers Professionnels
- Les Sapeurs-pompiers Militaires

La république compte 255 900 sapeurs-pompiers répartis dans 11 000 centres de secours. Dans la ville moyenne et dans les grandes villes, les sapeurs-pompiers sont souvent des professionnels. A Paris et à Marseille, pour des raisons historiques, ils sont militaires.

Les sapeurs-pompiers volontaires

Ils sont au nombre de 194 258 (chiffre officiel) hommes et femmes qui en plus de leur activité professionnelle ou étudiante assurent les secours de leurs concitoyens .

Les volontaires sont des hommes des femmes qui s'engagent la lutte contre les incendies ou les accidents. Ils accomplissent cette mission en plus de leur métier. Qu'ils soient artisans, enseignants, commerçants, cultivateurs ou de professions libérales, ils sont pompiers par citoyenneté et par solidarité. Dans les petites communes, les volontaires de permanence, doivent rejoindre la caserne pour partir en intervention des qu'ils sont prévenus. Ils assurent aussi des gardes en soirée ou le week-end. La loi reconnaît le rôle premier qu'ils jouent dans la protection des populations et garantit leur disponibilité vis-à-vis de leurs employeurs.

Les sapeurs-pompiers professionnels

Au nombre de 30 534, ce sont des fonctionnaires qui ont été recrutés (par le biais d'un concours) afin d'être affecté soit dans les centres de secours les plus sollicités (couvrant les grandes agglomérations), soit aux services départementaux d'incendie et de secours (SDIS) représentant en quelque sorte la partie administrative des sapeurs-pompiers.

Dans une grande majorité, les "pros" sont d'anciens volontaires qui on vouluent vivre de leur passion. Les professionnels sont des fonctionnaires départementaux ayant pour mission d'assurer a temps complet le fonctionnement des services d'incendie et de secours. Beaucoup d'entre eux logent au centre de secours avec leur famille aussi bien pendant les périodes de garde que de repos. Dans les villes qui emploient des sapeurs-pompiers

professionnels. les volontaires viennent renforcer la garde en dehors de leurs heures de travail ou sont appelés à l'aide de leur bip en cas d'intervention importante [2].

Les sapeurs-pompiers militaires.

Ils sont environs 9 000 hommes et basés à Paris et à Marseille, les sapeurs-pompiers militaires appartiennent à deux formations nées de brûlants faits divers. En 1810, après un grave incendie à l'ambassade d'Autriche de Paris, Napoléon 1er militarise le corps des et crée ainsi le bataillon de sapeurs-pompiers de Paris. Cette unité sera transformée en brigade le 1er mars 1967. Il faut noter qu'il y a environ 14 000 femmes (soit 6%) qui comptent parmi les rangs des Sapeurs-pompiers civils.

Marins et soldat du feu

À Marseille, en octobre 1938, un grave incendie détruit entièrement les Nouvelles Galeries. Le gouvernement décide de créer le bataillon de marins-pompiers de Marseille (décret du 29 juillet 1939) pour protéger plus efficacement le grand port et la ville. Ces deux unités dépendent de l'armée pour toutes les questions de commandement et de recrutement. Celle de Paris, rattachée à l'armée de terre, est sous la responsabilité du préfet de police; celle de Marseille est aux ordres du maire de la ville. La brigade de Paris protège les habitants de la capitale et de sa proche banlieue. Elle comprend plus de 7 000 hommes réparties en 78 centres de secours[1.,c.134].. La bataillon de Marseille, fort de ses 1 500 hommes. assure la sécurité de la ville, de son port de l'aéroport de Marseille Provence et protège la zone industrielle et portuaire de Fos-sur-Mer. Les marins-pompiers participent aussi, comme leurs collègues des Bouches-du-Rhône, aux sauvetages en mer, en montagne et aux luttes contre pollutions.

La lutte contre l'incendies

Elle représente seulement 10% de toutes les interventions mais nécessite toujours l'engagement de moyens considérables. Les incendies d'habitation sont les plus nombreux; ils provoquent 60% des décès annuels par le feu.

Les incendies industriels sont à l'origine de catastrophe spectaculaires et de pertes économiques importantes. Ils peuvent entraîner de graves pollutions de l'environnement.

Chaque année près de 30 000 hectares de forêt sont brûlés. Dans les incendies de forêt, un simple feu de broussailles peut prendre rapidement des dimension gigantesques lorsque les effets du vent, de la chaleur et de la sécheresse se conjuguent. Pour lutter contre ces feux, il faut alors mobiliser des avions et des hélicoptères bombardiers d'eau, des centaines de véhicules et déployer plusieurs milliers d'hommes.

La moitié des incendies de forêt est due à une simple imprudence ou à une négligence. Certains incendies sont allumés par des pyromanes (du grec pyros qui veut dire feu) [3].

Le secours aux victimes

Ces secours représentent 60% des opérations. Il s'agit des accidents dont peuvent être victimes les particuliers: accidents domestiques (chutes, brûlures, intoxications, électrocutions, destructions de nid de guêpes); malaise sur la voie publique ou dans un lieu public (école, centre commercial. stade...)

Le secours routier

Les interventions pour accidents de la circulation représentent 15% des sorties de secours des sapeurs-pompiers. Souvent la carrosserie des véhicules est déformée, il est alors impossible de dégager les victimes coincés dans les tôles. Il faut utiliser un matériel puissant et user de méthodes rapides de sauvetage. Cette technique porte le nom de désincarcération. Elle s'accompagne toujours de la présence médicale aux côtés des sauveteurs.

Les sorties sans intervention

Il peut aussi s'agir de fausses alertes qui sont des plaisanteries de très mauvais goût. Elles occasionnent des déplacements qui peuvent retarder les secours pour de véritables urgences et coûtent cher à la collectivité. Le coupable, souvent identifié encourt une condamnation pénale et doit rembourser tous les frais et les dommages occasionnés.

Les interventions internationales

Fédération Nationale des Sapeurs-Pompiers de France fait connaître l'action des sapeurs-pompiers Français dans le monde et favorise les échanges entre sapeurs-pompiers du monde. La Fédération:

1. fait connaître l'action des sapeurs-pompiers de France dans le monde,
2. favorise les échanges entre sapeurs-pompiers du monde,
3. développe l'action des sapeurs-pompiers de France dans l'aide internationale grâce aux travaux de sa commission Organisation des renforts nationaux et internationaux,
4. est membre du CTIF, association internationale des services d'incendie et de secours.

Depuis toujours, les sauveteurs de la sécurité civile interviennent lors des grandes catastrophes internationales. La Fédération est depuis plusieurs années partenaire de l'association Pompiers Sans Frontières [1.,c.28].

1. Règlement d'instruction et de manœuvre des s.-p. communaux.- France Sélection, Paris-1988.
2. Sapeurs-pompiers de Thionville, Jean-Marc Tarrillion.
3. Sapeur-Pompier, magazine N 992

Brovtychuk Snygeana
étudiante de II- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant scientifique
Popko Iryna

LA TERRE EN DANGER

Pour la planète, le XXIe siècle pourrait s'annoncer mieux: plus de 11000 espèces animales sont en voie d'extinction, les sols sont pollués par les engrais agricoles et la forêt

disparaît. En effet, pour développer l'agriculture ou aggrandir les villes, les hommes déboisent chaque année 17 millions d'hectares de forêt, l'équivalent d'un tiers de la France. Résultat : le désert avance et l'atmosphère se réchauffe. Car en absorbant le gaz carbonique, les forêts diminuent l'effet de serre .

Il y a quinze ans, lors du Premier Sommet de la Terre, les pays riches ont reconnu que leur mode de vie est en partie responsable de la dégradation de l'environnement. Alors qu'ils ne représentent que 20 % de la population mondiale , les pays riches consomment 40 % des réserves d'eau douce et dégagent 10 fois plus de CO₂ (gaz carbonique), responsable du réchauffement climatique. Le principe des marchés des permis d'émission fait partie du dispositif du Protocole de Kyōto et consiste à accorder aux industriels « pollueurs » gratuitement, à prix fixe ou aux enchères, des quotas d'émissions de CO₂, que ceux-ci peuvent ensuite s'échanger. Chaque émetteur de CO₂ doit alors vérifier qu'il détient autant de permis d'émission que ce qu'il va émettre. Dans le cas contraire, il se trouve contraint ou bien de diminuer ses émissions, ou bien d'acheter des permis. Inversement, si ses efforts de maîtrise des émissions lui permettent de posséder un excédent de permis, il peut les vendre.

Premier ou deuxième pays pollueur selon les études, les États-Unis via l'administration de George W. Bush refusèrent de présenter de nouveau en juillet 2005 le traité pour ratification parce qu'ils considèrent que cela freinerait l'économie nationale et que le combat contre le réchauffement climatique doit se faire non pas avec une simple réduction des gaz à effet de serre, mais par une meilleure gestion de leur émission. De nombreux états des États-Unis ont néanmoins pris des mesures de restriction sur les gaz à effet de serre. Depuis 2001, les états du Texas, de la Californie, du New Hampshire, ont instauré un dispositif de contrôle des émissions de gaz pour différents secteurs industriels et énergétiques. Le dispositif adopté par la Californie, qui s'appliquera à partir de 2009, prévoit réduire les émissions de gaz polluants de 22% en moyenne d'ici 2012 et de 30% d'ici 2016 [2: 34-39] .

Les États-Unis financent avec la Chine, le Japon, la Russie et l'UE, le projet ITER (International Thermonuclear Experimental Reactor), projet de recherche sur la fusion nucléaire contrôlée, mené à Cadarache (sud de la France). Toutefois la production nette d'énergie par fusion nucléaire chaude reste à l'état d'espoir lointain: les prévisions les plus optimistes des partisans du projet parlent de plusieurs dizaines d'années. Certains voient plus d'espoir dans la production d'énergie par réactions nucléaires en matière condensée.

L'environnement est tout ce qui nous entoure. C'est l'ensemble des éléments naturels et artificiels au sein duquel se déroule la vie humaine. Pour notre planète, le XXI siècle peut se terminer par une catastrophe écologique qui est le résultat des causes naturelles ou de l'action de l'homme. Tremblement de terre, tsunami, éruption volcanique, cyclone, typhon, tempête, tornade, inondation... ont été considérés comme les sources de dévastation naturelle. Mais l'action de l'homme est de plus en plus liée aux catastrophes : marées noires, explosion chimique ou industrielle (Tchernobyl), famine due à la sécheresse mais aussi au processus de désertification provoqué par l'homme (Éthiopie)...

L'action de l'homme sur son environnement provoque des drames environnementaux et humains.

La surexploitation des ressources, la déforestation et l'érosion des sols provoquent une augmentation des inondations et des glissements de terrain. La pollution atmosphérique, les pluies acides, la pollution chimique des sols (pesticides, métaux lourds...), le réchauffement climatique lié à effet de serre dans l'atmosphère sont les conséquences des activités humaines.

La manifestation la plus visible de la crise est celle, qui réduit la couche d'ozone qui protège notre planète des rayons ultraviolets du Soleil.

Des solutions existent. C'est avant tout une question de volonté politique, de la conscience des citoyens. On comprend qu'il faut changer les mentalités, pour que chacun s'engage à repenser son rapport à l'environnement. Il faut réduire les déchets, utiliser économiquement de l'eau, de gaz, de l'électricité, planter des arbres, utiliser le moins possible les véhicules automobiles, préférer vélo ou transport ferroviaire à chaque fois que possible, c'est-à-dire le transport qui ne pollue pas l'air, si une automobile est vraiment nécessaire, choisissez le modèle le plus léger et le plus efficace possible (par exemple, certains constructeurs ont annoncé des véhicules consommant moins de 1.5 L/100km), éviter de prendre l'avion, atteignez une isolation optimale des bâtiments, au mieux par le recours à l'architecture bioclimatique qui réduit au maximum les besoins de chauffage pour garder notre Planète.

1. Éducation Nationale [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://www.gouvernement.fr//> – Заголовок з екрану.2011.
2. Jean-Marc Jancovici L'Avenir climatique. Quel temps ferons-nous ? //–Edition Seuil, Paris–2002. – 250 p.

Maystrenko Alyona
élève-officier de II- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant scientifique
Popko Iryna

LE CYBER-TERRORISME DANS LE MONDE

Depuis le 11 septembre 2001, les pays largement informatisés ont commencé à prendre sérieusement en compte les risques de cyber-terrorisme contre leurs entreprises et leur société en général. Le **cyber-terrorisme** est la convergence entre le terrorisme traditionnel et les réseaux, à commencer par Internet. On peut donc définir le cyber-terrorisme comme **l'action délibérée** de destruction, dégradation ou modification de données, de flux d'informations ou de systèmes informatiques vitaux d'Etats ou

d'entreprises cruciales au bon fonctionnement d'un pays, dans un but de dommages et/ou de retentissement maximum, pour des raisons politiques, religieuses ou idéologiques. Ces dommages peuvent être économiques, sociaux, environnementaux, et même vitaux pour les individus dans certains cas.

Il faut absolument distinguer le cyber-terrorisme du simple **cyber-crime**, qui consiste à détourner l'usage d'un système dans un but simplement crapuleux. De même, le cyber-terrorisme cherche surtout à réveiller la société et à l'éduquer sur certains sujets à la détruire. Enfin, le cyber-terrorisme se distingue du **cyber-combat** par le caractère généralement civil de ses cibles.

Pourquoi le cyber-terrorisme est-il destiné à avoir autant **de succès** ? Pour plusieurs raisons. Tout d'abord, le coût d'accès est très faible : un ordinateur portable est beaucoup moins cher qu'un explosif brisant ou qu'une arme de guerre. Ensuite, nos sociétés devenant de plus en plus dépendantes des réseaux d'information, la disparition de ceux-ci peut provoquer des effets économiques, logistiques et émotionnels considérables. De plus, le public et les journalistes sont fascinés par tous les types d'attaques informatiques, ce qui conduit à une large couverture dans les médias. Enfin, la paralysie des pays dits "développés" lorsqu'ils sont privés de réseaux peut faire la part belle aux pays moins équipés et moins vulnérables de ce côté.

On distingue en général **3 types de cyber-terroristes**. Les cyber-terroristes sont en général des sous-groupes de groupes terroristes traditionnels. Ces sous-groupes peuvent être non structurés et constitués d'individus peu nombreux, travaillant sans organisation particulière, avec peu de moyens, de préparation, de compétences et de stratégie, ou bien au contraire être parfaitement organisés, avec des moyens conséquents et une définition précise de leurs cibles et de leur tactique.

Mais on trouve aussi parmi les cyber-terroristes des **sympatisans** de groupes terroristes, ainsi que des **hackers** "patriotes", qui vont procéder à des actions de rétorsion juste après des attaques "physiques" (réelles) ou logiques (sur les réseaux) de ceux qu'ils considèrent comme leurs ennemis [1]. En effet, le terrorisme et l'anti-terrorisme s'emparent d'Internet. Ainsi, tout un chacun peut maintenant faire de l'anti-terrorisme de sa propre initiative, sur une base individuelle, pour le plaisir de se faire peur. On peut citer les attaques de hackers chinois contre des sites américains après le bombardement de l'ambassade chinoise à Belgrade en 1999, les attaques d'Américains contre des sites chinois lors de l'épisode de l'avion espion américain bloqué sur le sol chinois, et les attaques d'autres groupes de hackers américains (les "Dispatchers" notamment) contre les sites taliban [2] en 2001.

Enfin, un dernier type de cyber-terroristes est constitué par des états. Comme il existe des "états terroristes", on commence à observer des "états cyber-terroristes". Certains n'en sont encore qu'à la phase de préparation, notamment à l'acquisition par différents moyens d'équipements informatiques performants. Ainsi, un lot de puissantes machines vendues par les Etats-Unis à la Jordanie et destinées à l'origine à équiper les Renseignements Généraux de ce pays, a été détourné au profit de la Libye [3].

Les cyber-attentats avaient pour but de causer un maximum de **dommages** et/ou un maximum de **retentissement** médiatique, culturel ou social. **Les cibles des cyber-attentats seront donc constituées prioritairement par :** - les installations de gestion des télécommunications (centraux téléphoniques...) - **les** sites de génération et de distribution d'énergie (centrales nucléaires, thermiques) ; - **les** installations de régulation des transports (aéroports, ports, contrôle aérien et maritime, gares ferroviaires et routières, autoroutes, systèmes de régulation des feux rouges des grandes agglomérations) ;

- **les** installations de distribution de produits pétroliers (raffineries, dépôts, réseaux de stations services) ; - **les** centres de gestion du courrier ; - **les** sites de distribution d'eau (usines de traitement, centres d'analyse, stations d'épuration) ; - **les** institutions financières et bancaires (bourses nationales, réseau SWIFT, home banking, réseaux de distributeurs de billets) ; - **les** services d'urgence, de santé et de sécurité publique (police, pompiers, SAMU, hôpitaux) ;

- **les** services gouvernementaux (sécurité sociale, assurance maladie, sites institutionnels) ; - **les** médias (chaînes de télévision, groupes de presse, fournisseurs de contenus divers) ; - **les** éléments symboliques d'une société et d'un mode de vie (grande distribution, industries représentatives, ...) . Une attaque sur plusieurs de ces cibles simultanément pourrait avoir un effet **dévastateur** pour un pays non préparé.

Certains dommages peuvent même constituer une menace sur la vie de certains individus : ainsi, la mise hors service des systèmes de contrôle de refroidissement des réacteurs d'une centrale nucléaire peut conduire rapidement à un accident radiologique majeur (surtout si la chute automatique des barres de secours a été désactivé), nécessitant l'évacuation d'une zone considérable, avec risque vital à plus ou moins long terme pour la population la plus touchée. De même, un aéroport privé de ses systèmes de contrôle aérien aura beaucoup de mal à éviter des collisions, voire des crashes d'appareils. Enfin, un système de traitement de l'eau victime d'une attaque pourra rendre dangereuse une eau qui n'aura pas été suffisamment chlorée, provoquant potentiellement des épidémies. Le cyber-terrorisme a parfois été qualifié de terrorisme sans mort. **Cela pourrait changer à l'avenir.**

1. Cyber Attacks During the War on Terrorism [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://www.ists.dartmouth.edu/ISTS/> – Заголовок з екрану.2011.

2. Le mot Taliban est un pluriel [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://www.ists.dartmouth.edu/ISTS/> – Заголовок з екрану.2011.

3. Patrick Chambet Le Monde du Renseignement N 425, 2002. [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://www.chambet.com> Le cyber-terrorisme – Заголовок з екрану.2011.

Orletsky Ivan
élève-officier de IV- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant scientifique
Popko Iryna

LES DROGUES ET LA LOI.

L'usage de certaines substances est très ancien. En Asie, les feuilles du cannabis sont utilisées à des fins thérapeutiques depuis des millénaires. L'alcool apparaît dès l'Antiquité. La médecine grecque de l'Antiquité utilisait l'opium et en signalait déjà les dangers. Aux XVIe et XVIIe siècles on se servait du tabac pour guérir les plaies. Au XIXe siècle, des chirurgiens employaient la cocaïne. Utilisés pour soigner et guérir, ces produits (dont l'usage varie selon les cultures et les traditions) étaient aussi employés dans des cérémonies sacrées, des fêtes, afin de modifier l'état de conscience et de renforcer les relations entre les personnes.

Autrefois, le mot drogue désignait un "médicament", une préparation des apothicaires (pharmaciens d'autrefois) destinée à soulager un malade. Puis il a été utilisé pour désigner les substances illicites et surtout l'héroïne.

Aujourd'hui, pour nommer l'ensemble de tous ces produits qui agissent sur le cerveau, et dont l'usage est interdit ou réglementé, on emploie le terme de "substances psychoactives".

Alcool, tabac, cannabis, héroïne, cocaïne, etc. sont des substances psychoactives qui agissent sur le cerveau c'est-à-dire qu'elles modifient l'activité mentale, les sensations, le comportement et qu'elles provoquent des effets somatiques (sur le corps) variables selon les propriétés de chacune, leurs effets et leur nocivité.

Le cannabis, la cocaïne, l'ecstasy, l'héroïne sont des substances illicites : le code pénal en interdit et en réprime la production, la détention et la vente, conformément aux conventions internationales. Leur usage est également interdit et sanctionné.

Les médicaments psychotropes (anxiolytiques, hypnotiques, antidépresseurs) sont prescrits par un médecin pour traiter des états d'anxiété, de troubles du sommeil, de dépression ; leur production et leur usage sont strictement contrôlés. Cependant, il arrive qu'ils soient détournés de cet usage thérapeutique, et l'automédication est fréquente.

L'alcool et le tabac sont des produits dont la vente est contrôlée, et leur consommation dans les lieux publics réglementée.

Les substances psychoactives sont composées de molécules qui, par leur liaison à des récepteurs biologiques spécifiques situés dans le système nerveux central activent un certain nombre de réponses qui sont les « effets ». On peut les classer ainsi :

3. **L'effet anxiolytique** avec une recherche d'euphorie, de bien-être, d'apaisement etc.

4. Ou à l'inverse, l'**effet de stimulation** physique et psychique avec la recherche d'un sentiment de toute-puissance, d'une indifférence à la douleur et à la fatigue etc.

1. Egalement des **effets hallucinatoires** avec la recherche d'amplification des sensations, de distorsion de la réalité, d'un sentiment d'extase etc.

Les dangers quant à eux, sont nombreux, très diversifiés et parfois graves. Ils se divisent en deux groupes :

2. **Les troubles physiques**

Vertiges, malaises, nausées, vomissements, contractions musculaires, modification de la perception visuelle, baisse de la vigilance et des réflexes, insomnie, pertes de mémoire, déshydratation, hyperthermie, augmentation ou baisse du rythme cardiaque, crises de tétanie, contraction ou dilatation des vaisseaux sanguins, intoxication aigüe « bad trip ».

· **Les troubles psychiques**

Angoisses, sensation d'étouffement, confusion, nervosité, crises de panique, phobies, délires, instabilité de l'humeur, hallucinations, aggravation ou révélation d'une maladie mentale, suicide.

La « *descente* » s'accompagne presque toujours d'un état dépressif plus ou moins important en fonction du produit consommé. Elle peut parfois inciter à prendre un autre produit pour compenser le malaise induit par le phénomène de *manque*.

D'autres **complications** peuvent apparaître en cas de consommation sur le long terme comme c'est le cas par exemple pour la **dépendance au tabac** et à **l'alcool** (trouble de l'appareil respiratoire et cardio-vasculaire, risques coronariens, maladies du foie, cancers) ou entraîner des **dommages sociaux**.

La **désinhibition** provoquée par une substance psychoactive peut également entraîner des pertes de contrôle de soi, des comportements de violence et de passage à l'acte mais elle expose également à des agressions par une attitude parfois provocatrice ou une incapacité à se défendre.

L'association de plusieurs produits que l'on appelle « **polyconsommation** », en modifiant leurs effets, peut entraîner des risques plus graves pour la santé.

Face à la consommation des drogues, personne n'est à égalité : un produit qui aura peu d'effets sur l'un pourra entraîner sur un autre de graves dommages, en fonction de la vulnérabilité psychique ou physiologique de chacun. Les effets et les dangers varient selon les drogues elles-mêmes mais aussi selon les degrés de consommation. Pour certains produits, un usage isolé n'aura pas nécessairement et immédiatement des inconvénients graves pour la santé alors qu'un usage répété pourra entraîner des problèmes physiques ou mentaux et risquera d'évoluer vers la dépendance. Certains stupéfiants (comme par exemple le crack et l'héroïne) peuvent très rapidement entraîner une forte dépendance avec de grandes difficultés psychiques et physiques pour se passer de la prise du produit.

D'autres, comme les produits de synthèse (ecstasy, amphétamines, etc.) peuvent être dangereux dès la première fois. D'autres encore entraînent des hallucinations

qui peuvent conduire à des comportements incohérents suivis d'accidents (LSD, champignons hallucinogènes, cannabis **fort**, etc.).

Les risques d'une évolution vers la **dépendance** sont les plus élevés lorsque l'on imagine trouver dans un produit le moyen d'échapper à ses difficultés de vie ou de communication avec les autres. Le recours à la drogue comme solution à ses problèmes est alors un piège d'autant plus grand que celle-ci va éloigner son utilisateur des réalités dont il souffre et qu'il y trouvera donc une sorte de satisfaction. Cependant le résultat final est identique : c'est la nécessité de continuer à consommer les drogues.

La quasi-totalité des pays interdisent la consommation des stupéfiants, soit directement comme la France, soit au travers de la « détention en vue de l'usage ». Les sanctions sont diverses selon les états, depuis l'amende administrative jusqu'à l'emprisonnement en passant par l'obligation conditionnelle de soins.

1. Éducation Nationale [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.gouvernement.fr//> – Заголовок з екрану.2011.

2. Philippe Cart-Tanneur, Jean-Claude Lestang, Sapeurs-pompiers de France. – Edition B.I.P. Paris–1985.

Pidvirna Anna

élève-officier de 1-année

Université des Affaires Intérieures de Lviv

Dirigeant Scientifique

Fedyshyn Oksana

ÉTAT DE DROIT

Fondamentalement, un État de droit signifie que les pouvoirs publics doivent exercer leurs fonctions selon les balises définies par un ensemble de normes juridiques. Ainsi est fondée la légalité administrative ou rule of law ou primauté du droit, des termes essentiellement équivalents. L'État de droit peut aussi être résumé par la formule: «Nul n'est au-dessus de la loi». Plus généralement, cet ordre regroupe un ensemble de règles juridiques qui prémunissent les citoyens contre les formes arbitraires du pouvoir (exécutif). Pour qu'un État de droit existe, il faut que les obligations qui émanent de l'État soient officielles, impersonnelles, impératives et sanctionnables. En d'autres termes, les lois doivent:

- 1) être connues (publiques);
- 2) personne ne peut y échapper;
- 3) elles doivent s'appliquer réellement;
- 4) la transgression de la loi doit entraîner des sanctions.

La primauté du droit dans l'État établit des règles du jeu claires et permet aux

aux citoyens de vivre dans un pays démocratique indépendant. Le gouvernement doit travailler de manière qualitative et efficace, appliquer les lois et assurer une justice indépendante et impartiale afin que ces règles soient établies et fonctionnent dans l'État. L'état de droit concerne la qualité de vie des citoyens, l'économie et l'attractivité des investissements du pays.

La littérature juridique et le discours politique sont, depuis deux décennies, progressivement envahis par des références à l'État de droit. Tout projet, toute réforme, modeste ou d'envergure, s'accompagnent d'une appréciation tendant à les légitimer ou à les condamner au regard de ce qui paraît être devenu l'idéal suprême de la fin du XXe siècle.

Au XXIe siècle l'autonomie de la notion d'Etat de droit et son importance sont devenues évidentes. En 2011 la Commission de Venise a d'abord traité la question de l'Etat de droit dans un rapport adopté. Après avoir examiné les origines historiques des notions de rule of law (prééminence du droit), de Rechtsstaat et d'Etat de droit, le rapport envisage ces notions sous l'angle du droit positif. En droit international, elles apparaissent dans un certain nombre de traités mais aussi dans le « droit souple » (soft law) ; dans le droit interne, elles sont une caractéristique essentielle de l'Etat dans les constitutions de l'Allemagne et d'un certain nombre d'anciens pays socialistes d'Europe centrale et orientale. Cela étant, la notion de prééminence du droit est souvent difficile à appréhender dans les anciens pays du bloc socialiste influencés par la notion de légalité socialiste. Lors de la rédaction du rapport, la Commission de Venise a réfléchi sur la définition de l'Etat de droit et en a conclu qu'il s'agit d'une notion indéfinissable... Plutôt que de chercher une définition théorique, elle a donc adopté une approche opérationnelle et s'est concentrée sur l'identification des éléments fondamentaux de l'Etat de droit. Le rapport a ainsi identifié les caractéristiques communes de la prééminence du droit (Rule of Law), du Rechtsstaat et de l'Etat de droit La Commission a décidé de rédiger un outil opérationnel pour évaluer le niveau

de la conformité avec l'Etat de droit dans un Etat déterminé, et cela a conduit à l'élaboration de la liste des critères de l'Etat de droit, basée sur les cinq éléments fondamentaux de l'Etat de droit, et subdivisée en questions détaillées. Ces éléments fondamentaux sont :

1. La légalité;
2. La sécurité juridique;
3. La prévention de l'abus de pouvoir;
4. L'égalité devant la loi et la non-discrimination;
5. L'accès à la justice;

La liste des critères de l'Etat de droit traite aussi de défis spécifiques et d'actualité à l'Etat de droit : la corruption et les conflits d'intérêts, la collecte des données et la surveillance.

Regardons l'histoire de quand la Grande Charte (Magna Carta) de 1215 fixait

déjà des limites à l'arbitraire royal sur plusieurs objets: liberté de circulation, héritages, impôts ou liberté de ne pas se marier pour une veuve! En 1956, l'ex-premier ministre Winston Churchill dira d'ailleurs à propos de la Magna Carta: «Voici une loi qui est au-dessus du Roi et que même le Roi ne doit pas violer. Cette réaffirmation d'une loi suprême et son expression dans une charte générale est la grande valeur de La Grande Charte "Magna Carta". Ce qui en soit même justifie le respect qui lui est accordé par le peuple.» Par après, l'Habeas corpus de 1679 consolidera l'État de droit à l'endroit des accusés. La révolution française contribuera aussi à définir la même restriction des pouvoirs de l'exécutif. Le texte de 1791 affirme ainsi : «Il n'y a pas en France d'autorité supérieure à la loi».

Globalement, un État de droit n'est pas nécessairement démocratique, mais tout

État démocratique est un État de droit. L'État de droit apparaît ainsi comme une première étape dans la formation d'un État démocratique. Le philosophe Claude Lefort écrivait: "L'État de droit a toujours impliqué la possibilité d'une opposition au pouvoir, fondée sur le droit -opposition qu'ont illustrée les remontrances au roi ou le refus d'obtempérer à l'impôt dans des circonstances injustifiables, voire le recours à l'insurrection contre un gouvernement illégitime. Mais l'État démocratique excède les limites traditionnellement assignées à l'État de droit. Il fait l'épreuve des droits qui ne lui sont pas déjà incorporés, il est le théâtre d'une contestation, dont l'objet ne se réduit pas à la conservation d'un pacte tacitement établi, mais qui se forme depuis des foyers que le pouvoir ne peut entièrement maîtriser.

-
1. https://www.venice.coe.int/WebForms/pages/?p=02_Rule_of_law&lang=F
R
 2. <https://perspective.usherbrooke.ca/bilan/servlet/BMDictionnaire?iddictionnaire=1493>
 3. <https://www.cairn.info/revue-civitas-europa-2016-2-page-155.htm>

Sobol Sophie

étudiante de III-année

Université des Affaires Intérieures de Lviv

Dirigeant Scientifique

Fedyshyn Oksana

LES 7 PROCÈS LES PLUS ABSURDES

Nous vivons maintenant dans une société juridique où les droits et les intérêts de chaque personne sont protégés par l'État et la loi. Les nombreux organes et les structure , less tribunaux sont créés pour garder l'ordre et assurer la bonne exécution de leurs tâches et fonctions pour protéger les droits et les intérêts de l'individu. Mais la question se pose

de savoir si ces personnes utilisent toujours rationnellement leur droit pour protéger leurs intérêts . Qu'il soit toujours nécessaire de s'adresser aux institutions ci-dessus ou parfois d'aller devant les tribunaux n'est qu'un type de fraude pour gagner de l'argent. Je veux attirer votre attention sur des appels insensés devant les tribunaux. Si les droits et intérêts des individus ont vraiment été violés dans ces cas, ou peut-être que la protection de l'État était totalement inutile

1. Le dossier divorce

Sa femme ayant accouché d'un bébé très laid, un Chinois a d'abord cru qu'elle l'avait trompé, mais des test ADN lui ont prouvé qu'il était bien le père. Son épouse lui a finalement avoué qu'elle avait subi avant de le rencontrer une chirurgie esthétique. Il l'a alors poursuivie en justice, lui reprochant de lui avoir menti sur sa beauté et caché son vrai visage - et a gagné 80 000 livres de dommages.

2. Le dossier Mars

Une étrange roche a été prise pour la première fois en photo sur Mars en janvier. Un neuropsychologue californien porte plainte, exigeant de la NSA qu'elle étudie le mystérieux objet sorti de nulle part, «avec 100 photos de haute résolution et 24 images focus microscopiques». Selon lui, la roche n'a pas été déplacée par l'appareil de la NASA mais était déjà là et grossi de jour en jour.

3. Le dossier Susan Boyle

Une Américaine a porté plainte contre son boss, réclamant 3,9 millions de dollars pour l'avoir comparée à la star Susan Boyle, moquant sans cesse son âge et son poids. Elle a clamé que ces attaques lui ont causé des anxiétés sévères, des insomnies, des maux de tête et une forte tension - qui auraient selon ses docteurs conduit à une hémorragie au cerveau presque fatale.

4. Le dossier chaussure

Armé de sa Nike Air Jordan, un proxénète de l'Oregon a violement frappé au visage un homme qui refusait de payer une prostituée, lui causant points de suture et chirurgie plastique. Le proxénète, condamné à 100 ans de prison, a donc demandé 60 millions de dollars à Nike, qui ne prévient pas assez les clients que ses chaussures peuvent être des armes dangereuses.

5. Le dossier café

En 1992, Stella Liebeck s'achète un café dans un McDonalds aux États-Unis, et en retirant le couvercle se renverse tout le liquide sur les genoux. Elle est hospitalisée pendant huit jours et subit des greffes de peau, puis deux ans de traitements médicaux. Suite à plainte contre la chaîne de restaurant, clamant que leur café était trop chaud, elle empoche 1,7 million de dollars.

6. Le dossier pantalon

Tout commence en 2005 avec une dispute entre un juge américain et une entreprise de pressing à propos d'un pantalon abîmé malgré la pancarte «satisfaction garantie» du pressing. Le juge demande 40 millions de dollars de dommages et intérêts pour anxiété et

frais de représentation. Il perd finalement le procès au bout de quatre ans, ayant tenté toutes les options juridiques possibles...

7. Le dossier mouette

Cathie Kelly, une Écossaise de 59 ans, a porté plainte après avoir été blessée dans une attaque de... mouette. Elle a perdu l'équilibre quand l'oiseau a foncé sur elle et est lourdement tombée. Elle poursuit maintenant le propriétaire du bâtiment de bureaux dans lequel elle travaille, l'accusant de ne pas prendre assez en compte la sécurité de ses locataires.

Nous avons donc examiné 7 appels vraiment étranges à la cour, parfois ils sont drôles et sans fondement à mon avis. Ayant couvert ce sujet, je voulais montrer qu'à une époque où les droits et libertés de l'homme et du citoyen sont sous la haute protection de l'État, les gens le négligent souvent et l'utilisent à leur propre avantage, de manière déraisonnable et frauduleuse.

Chacun de nous doit respecter l'opportunité qui nous est donnée de protéger nos droits et intérêts et de l'utiliser de manière rationnelle. Le pouvoir judiciaire, la protection des droits des intérêts de l'individu sont surchargés de travail. Nous devons valoriser leur temps.

-
1. <https://www.droit-inc.com/article12372-Les-7-proces-les-plus-absurdes>.

Tchopyuk Tetyana
élève-officier de III- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant scientifique
Popko Iryna

LES NORMES ET LES LOIS D'EMPLOI AU CANADA

Les normes d'emploi correspondent aux normes minimales qui, dans la loi, définissent et garantissent les droits des travailleurs en milieu de travail. Chaque province et territoire a ses propres lois sur le sujet. La plupart des travailleurs du Canada (environ 90 %) sont protégés par les lois en matière d'emploi de leur province ou territoire. Les autres sont quant à eux visés par les lois fédérales.

Quels droits en matière d'emploi sont protégés par les normes d'emploi?

Les lois sur les normes d'emploi définissent notamment les droits relatifs aux heures de travail et à la rémunération des heures supplémentaires, au salaire minimum, à la rémunération, aux vacances et aux payes de vacances, aux congés fériés, aux pauses et aux périodes de repas, aux congés de maternité et parentaux, aux congés pour urgences personnelles, aux congés familiaux pour raison médicale, aux avis de fin d'emploi et aux indemnités de départ.

Voici quelques points importants :

1. Les règles concernant les heures de travail régulières et supplémentaires, qui s'appliquent à la plupart des travailleurs, varient considérablement d'une province à l'autre. La plupart des provinces et des territoires ont toutefois établi que les heures supplémentaires devaient être rémunérées à un taux équivalant à une fois et demie le taux salarial régulier de l'employé. Les employeurs ne peuvent ni refuser de payer les heures supplémentaires, ni obliger un travailleur à effectuer un nombre d'heures de travail excessif, ni licencier ou faire expulser les travailleurs qui refusent ou qui portent plainte.

2. Le salaire minimum, qui correspond au taux salarial le moins élevé qu'un employeur peut offrir à un travailleur, varie lui aussi beaucoup en fonction des lois provinciales ou territoriales.

3. Les employés doivent être payés à intervalles réguliers et doivent recevoir un relevé sur lequel figurent leur salaire et les déductions effectuées pour la période visée.

4. La plupart des travailleurs ont droit à des vacances annuelles payées. Par exemple, en Colombie-Britannique, en Ontario, au Manitoba, en Alberta et au Québec, les employés ont droit à deux semaines de vacances après avoir travaillé un an pour le même employeur. Il existe des différences importantes entre les provinces et territoires en ce qui a trait aux droits et à l'admissibilité.

5. Les congés fériés permettent à la plupart des travailleurs de profiter d'un congé payé ou d'être payés au taux des heures supplémentaires s'ils travaillent. Chaque province et territoire garantit un nombre donné de congés fériés.

6. La plupart des provinces et des territoires canadiens garantissent aux travailleurs une pause repas d'au moins une demi-heure après chaque période de cinq heures de travail consécutives. Les employeurs ne sont généralement pas tenus de payer les travailleurs pour la période du repas.

Est-ce que tous les travailleurs ont les mêmes droits en matière d'emploi?

Non. Certaines catégories de travailleurs, comme les pêcheurs qui s'adonnent à la pêche commerciale, les travailleurs du secteur pétrolier, les ouvriers forestiers, les fournisseurs de soins à domicile, les professionnels, les gestionnaires et certaines catégories de représentants peuvent être visés par des normes d'emploi différentes ou être exemptés de l'application d'une ou plusieurs dispositions des lois sur les normes d'emploi. Par exemple, les travailleurs agricoles sont parfois payés en fonction d'un tarif à la pièce au lieu d'un salaire minimum et, dans la plupart des provinces, ils ne sont pas rémunérés pour les heures supplémentaires ou les congés fériés.

Santé et sécurité au travail

Tous les travailleurs du Canada ont le droit de travailler dans un environnement sain et sécuritaire. Les lois en matière de santé et de sécurité au travail visant à protéger les travailleurs contre les risques qui, dans leur milieu de travail, peuvent toucher leur santé et leur sécurité. Chaque province et territoire a ses propres lois, tout comme le gouvernement fédéral.

1. **Le droit de refuser un travail dangereux**

L'un des droits fondamentaux du travailleur consiste à pouvoir refuser un travail qui, selon lui, présente un danger pour lui-même ou un autre travailleur. Le refus doit être signalé à l'employeur ou au superviseur, qui fera alors enquête.

2. **Blessures au travail**

Toutes les provinces et tous les territoires versent des indemnités aux accidentés du travail. Si un travailleur a un accident au travail, le superviseur doit en être avisé immédiatement. Il lui faut alors communiquer avec un professionnel de la santé (p. ex., un médecin), et une réclamation doit être déposée à la commission des accidentés du travail sans délai.

Droits de la personne

Discrimination

Les employeurs ne peuvent refuser d'engager un travailleur en raison de sa race, de sa religion, de son origine ethnique, de la couleur de sa peau, de son sexe, de son âge, de son état matrimonial, de son handicap ou de son orientation sexuelle. Malheureusement, les employeurs ou d'autres travailleurs peuvent malgré tout exercer une forme ou une autre de discrimination ou formuler des propos racistes ou offensants. Il s'agit dans ce cas de harcèlement, ce qui est interdit par la loi.

Si vous croyez être victime de discrimination ou de harcèlement, discutez avec votre employeur pour tenter de résoudre le problème. Si c'est possible ou si ça ne donne aucun résultat, parlez à votre représentant syndical ou à un représentant de la commission provinciale ou territoriale des droits de la personne ou de la Commission canadienne des droits de la personne.

Si vous avez besoin d'aide

Si vous considérez que vous êtes traité injustement et que votre employeur ne respecte pas la loi, vous pouvez téléphoner ou écrire au bureau provincial, territorial ou fédéral des normes du travail. L'employeur ne peut vous imposer de mesures disciplinaires ni vous pénaliser pour avoir déposé une plainte devant ces organismes. Les représentants de l'organisme peuvent cependant vous demander si vous avez tenté, dans un premier temps, de résoudre le problème en discutant avec votre employeur.

1. Normes du travail fédérales [Электронный ресурс]. – Режим доступа http://www.travail.gc.ca/fra/normes_equite/index.shtml– Заголовок з екрану.2013.

СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Альошина Марія
курсантка 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Алла Подворчан

ПРОФЕСІЙНЕ СПІЛКУВАННЯ ПАТРУЛЬНИХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ІЗ РІЗНИМИ КАТЕГОРІЯМИ ГРОМАДЯН

Департамент патрульної поліції та його підрозділи забезпечують порядок, публічну безпеку, а також охороняють права та свободи людини. Діяльності патрульної поліції – це рішучий крок до реформування системи правоохоронних органів. Чинна реформа спрямована на зміну негативних уявлень щодо поліції в цілому, та формування позитивної думки про престиж поліцейських та Національної поліції України. Патрульний поліцейський є обличчям поліції, тому що щодня під час своєї служби поліцейський спілкується з великою кількістю громадян та одразу складає уявлення у громадян про поліцію в цілому [1].

Сьогодні однією з найактуальніших проблем підвищення рівня довіри населення до поліції вважають спілкування поліцейського з громадянами різного соціального статусу. Більшість науковців вже дослідили питання спілкування поліцейських людьми, але, незважаючи на це залишилися питання, які повинні детальніше розібрати для повного вивчення.

В Україні існує низка нормативно-правових актів, які урегульовують професійне спілкування патрульних поліцейських, серед таких є такі: Закон України «Про Національну поліцію», наказ МВС України «Про затвердження Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України», Дисциплінарний статут Національної поліції України, Присяга працівника Національної поліції України тощо [1].

Безсумнівно, не всі поведуться згідно загальновизначених соціальних норм, традицій, законів, які схвалює суспільство. Тому чи залишається патрульний ввічливим у різних конфліктних ситуаціях, пов'язаних із їхньою діяльністю, чи виявляє він толерантність, чи не відповідає грубо на грубість навіть у надто складних ситуаціях – саме цими критеріями і буде визначатися культура спілкування патрульних поліцейських.

Поліцейський, долучаючись до людських відносин, бере на себе роль арбітра в конфліктних ситуаціях між людьми, щоб не було загострення конфлікту. Одним із обов'язків поліцейського є дотримання гідної поведінки та коректності. Одним із найважливіших чинників виховання в громадянах шанобливого ставлення до Національної поліції України є служіння народу України [2].

На сьогодні виділяють два види професійного спілкування: у професійному середовищі та комунікація з громадянами. У професійному середовищі, можна розуміти як комунікацію з колегами по роботі (не зважаючи на звання та посаду): бути з усіма доброзичливими та толерантними, але звернення до інших потребує повної цілі у своїй роботі, а не за для власної вигоди або щог. Тому зі своїми колегами не треба так вести, бо це може призвести до недовіри або погіршення співпраці.

Так, між колегами можуть бути непорозуміння, та щоб не було такого між ними, поліцейський повинен дотримуватися певних правил спілкування і визначитися зі своєю поведінкою в різних ситуаціях. Це потребує певного часу, щоб поліцейський зрозумів, з ким йому легко розмовляти, та чи зможе цей колега допомогти, або той, до якого треба розробити іншу тактику спілкування, щоб налагодити з ним відносини.

Кожного дня поліцейський спілкується зі своїми молодшими колегами, рівними, старшими за званням та посадою та потрібно дотримуватись певних правил спілкування та взаємин: старший відповідно до молодшого може наказувати, контролювати, підписувати певні документи тощо. Колеги, які є рівними за званням та посадою, можуть попросити допомоги, сповістити, а також допомогти у вирішенні певних питань.

Комунікацію з громадянами патрульний використовує під час виконання своїх обов'язків. Поліцейський часто спілкується з дітьми та підлітками. Із такою категорією осіб поліцейський виявляє психологічні здібності та педагогіку, доброзичливо спілкується та посміхатися. Посмішка допомагає у спілкуванні, знижує психологічні бар'єри, що може виникнути між ними. Поліцейський-патрульний використовує індивідуальний підхід до кожного [4].

Нерідко у роботі патрульного можна зіткнутися зі спілкуванням з людьми похилого віку та людьми, які мають певні фізичні вади. У такій ситуації патрульний повинен вислухати прохання особи від початку та до кінця, не перебиваючи та не вставляючи зауваження. Категорично забороняється допускати проявів знервованості, агресії та не вдаватися до крику. Патрульний поліцейський має говорити чітко, виразно, простими та зрозумілими фразами. Наприкінці розмови необхідно обов'язково переконатися, що співрозмовник повністю зрозумів його [3].

Кожного дня патрульний поліцейський постійно контактує з громадянами. Для роботи поліцейського вже існують багато алгоритмів дій, які визначені Законом. Наприклад, у разі зупинки транспортного засобу поліцейський повинен: підійти до водія, відрекомендуватися, пред'явити своє посвідчення та повідомити водію про причини його зупинки. Оскільки під час спілкування особа сприймає не тільки на слух, а й візуально: міміку, жести, то треба дотримуватися правил загальної культури поліцейського, щоб не провокувати правопорушника на конфлікт [4].

Також варто відмітити, що під час спілкування патрульного поліцейського зі злочинцем для того, щоб переконати осіб припинити правопорушення, потрібно намагатися спілкуватися у звичній для них манері. У таких випадках патрульному

необхідно подолати власну збудженість та знизити агресивність затриманого. Але інколи особи з певними відхиленнями агресивно сприймають поліцейських. У таких випадках патрульний може демонструвати рішучість власних дій із метою психологічного тиску. Однак бажано вирішувати абсолютно усі питання шляхом діалогу в мирному контексті [5].

Отже, від способу спілкування конкретного правоохоронця залежить громадська думка щодо всієї системи МВС. Толерантність, уміння спілкуватися з людьми, коректність, привітність, бездоганне знання закону, а також чистота мовлення патрульного поліцейського – це головні ознаки гідної поведінки представника Національної поліції України.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

2. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських: Наказ МВС від. 09.11.2016 № 1179. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16>

3. Основи спілкування: визначення, рівні, тонкощі та етика. URL: <http://ru.osvita.ua/vnz/reports/psychology/29426/>

4. Про затвердження Інструкції з організації реагування на заяви та повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України. Наказ МВС України від 27 березня 2009 року № 111. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0371-18>

5. Довідник працівника Національної поліції: методичні рекомендації / [Колектив авторів]. Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2016.-133с.

Атаманенко Оксана

курсант

Національна академія сухопутних військ

імені гетьмана Петра Сагайдачного

Науковий керівник

Вайда Ігор

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ПЕРІОД ПАНДЕМІЧНИХ ЗАГРОЗ

В умовах пандемії і карантину українські вищі навчальні заклади стикаються з низкою проблем. На успішне подолання цих викликів доводиться скеровувати серйозні ресурси. До цих викликів відносяться економічні витрати університетів на дотримання карантинних заходів, мотивація здобувачів вищої освіти вчитися онлайн, стратегія адаптації курсантів, перевантаження і вигоряння викладачів і нові підходи до цифровізації освіти.

Відповідно до Концепції дистанційного навчання у Збройних Силах України, затвердженої наказом Міністерства оборони України від 21.12.2015 року №744, а також Плану заходів реалізації Концепції дистанційного навчання у Збройних Силах України, затвердженого першим заступником Міністра оборони України в Академії проведено низку заходів на впровадження дистанційного навчання.

Слід зазначити, що питання використання технологій дистанційного навчання обговорювалось на засіданні Вченої ради нашого навчального закладу ще в далекому 2009 році. Вже тоді велась активна дискусія та почалось створення окремих елементів єдиного навчального середовища для курсантів і викладачів, яке б дозволило як організувати самостійну роботу курсантів, так і реалізувати активну інформаційну та консультативну підтримку освітнього процесу, необхідну при проведенні занять та підготовці до них.

За наявності такого середовища курсант, маючи доступ до навчальних матеріалів відповідного курсу, не є прив'язаним за місцем і часом у ході самостійної підготовки до заняття, при цьому реалізується один з головних принципів дистанційного навчання **“Навчаюсь, коли зручно”**.

Розглядаючи можливості використання інформаційно-комунікативних технологій та Інтернету в процесі навчання стає зрозумілим, що викладач перестає бути для студента єдиним джерелом інформації. Водночас, зміщується акцент з формування репродуктивних навичок, таких як запам'ятовування і відтворення, на розвиток аналітичних умінь, в основі яких лежить співставлення, синтез, аналіз, оцінювання виявлених зв'язків, планування групової взаємодії з використанням інформаційно-комунікативних технологій.

Таким чином, в системі військової освіти такий підхід ефективний для організації:

1. Самостійної підготовки курсантів (слухачів).
2. Підготовки студентів заочної форми навчання, які впроваджені в НАСВ.
3. Системи курсової підготовки (курсів перепідготовки та підвищення кваліфікації офіцерського складу).

Надалі зупинюсь на здобутках Академії щодо реалізації підготовки студентів заочної форми навчання, які впроваджені в НАСВ, особливо це актуально сьогодні в період тривалого карантину (вже більше року).

На прикладі групи студентів заочної форми навчання 2017 року вступу спеціальності 274 “Автомобільний транспорт” розкрию заходи щодо оптимізації їх підготовки за дистанційною формою навчання протягом другого міжзборового періоду.

Так, на сьогодні в Академії виконані наступні заходи:

уточнено робочий навчальний план підготовки фахівців шляхом виокремлення навчального часу для дистанційного вивчення курсу;

скоректовано навчальний графік на навчальний рік, який уточнює терміни подання контрольних робіт в електронному вигляді;

удосконалено робочі програми навчальних дисциплін, в яких скоректовано види занять для дистанційного вивчення, а також конкретизовані методи навчання та критерії оцінювання знань і вмінь курсантів з урахуванням зазначеної концепції;

розроблений графік-календар реалізації концепції дистанційного навчання, який: передбачає зменшення першого підсумкового збору з 4 до 3 тижнів; а наступного настановчого збору з 4 до 1 тижня; орієнтує щодо термінів вивчення дисципліни за місяцями, тижнями та видами занять; вирівнює середньотижневе навантаження під час вивчення дистанційного курсу; забезпечує формування розкладу занять на тиждень;

сформовано тижневий розклад занять, який: визначає дату та час контакту студента з викладачем, формує бюджет часу на кожен день, запобігає перенасиченості контактними видами занять на день.

Таким чином, впровадження подібної організації підготовки для студентів заочної форми навчання дозволило:

мінімізувати час їх перебування на підсумковому та настановчому зборі. Напевно, проблема прибуття військовослужбовців на навчальні збори внаслідок недосконалої законодавчої бази, є характерною не тільки для нашого закладу;

зеконотити грошові кошти та інші матеріальні ресурси. Проведені розрахунки показали, що скорочення термінів навчального збору з 8 до 4 тижнів дозволило для групи з 20 осіб забезпечити економію коштів лише на відрядження на суму понад 33,5 тисячі гривень на рік;

використовувати на власний розсуд час, вільний від виконання обов'язків військової служби або в години, коли цього захоче (чи зможе) сам студент (вихідні дні, відпустка тощо);

забезпечити комплексність вивчення навчальних курсів шляхом раціонального розподілу бюджету навчального часу між навчальними дисциплінами протягом міжзборового періоду;

забезпечити дієвий контроль за самостійним вивченням навчальних матеріалів, які виносяться на міжзборовий період, шляхом перевірки на сервері факту ознайомлення з навчальними матеріалами, результатів вирішення тестів (задач) тощо;

оптимізувати систему відпрацювання контрольних (розрахункових) робіт шляхом переведення їх в електронний вигляд, а впровадження систем виявлення плагіату унеможлиблює їх переписування. При цьому, безпосередньо звітування (тобто сам захист робіт) студенти здійснюють у присутності викладача в ході підсумкового збору в стінах Академії.

У той же час, із впровадженням моделі змішаного навчання з'являється низка завдань організаційного характеру, вирішення яких потребує:

внесення змін до Інструкції з планування обліку діяльності науково-педагогічних (педагогічних) працівників вищих військових навчальних закладів щодо обліку навчального та методичного навантаження при змішаній формі

навчання (врахування часу роботи викладача для підготовки та проведення знань на основі он-лайн-технологій, наповнення змістом та робота з курсантами у віртуальному навчальному середовищі: чат, форум, Skype тощо);

створення законодавчої бази та системи управління навчальним процесом (забезпечення вільного доступу до серверів навчання з будь-якої точки країни через Інтернет), враховуючи, що частина студентів перебуватиме в зоні проведення операції Об'єднаних сил;

вирішення питань захисту інформації тощо.

Таким чином, застосування змішаної форми навчання в освітньому процесі стає одним із ключових напрямів модернізації освіти у вищій школі, оскільки відкриває широкі можливості для здійснення самостійної роботи курсантів під керівництвом викладача, сприяє розвитку самостійної творчої діяльності, стимулює одержання додаткових знань та їх закріплення, що в кінцевому результаті забезпечує підготовку конкурентоспроможних фахівців.

1. Наказ Міністерства оборони України від 21.12.2015 року за №744 «Концепції дистанційного навчання у Збройних Силах України».

Байрак Катерина

курсантка I курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Анатолій Поповський

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ, НАЦІОНАЛЬНИХ ТА ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Мета роботи. З погляду навчального процесу курсантів Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ з'ясувати ті основні чинники, що конче необхідні у формуванні молодого зміни правоохоронців, які завдяки мові вибудовують свій світогляд і загальнолюдські моральні цінності.

Шість прикмет має людина: трьома подібна вона на тварину, а трьома на янгола: як тварина — людина їсть і п'є; як тварина — вона множитья і як тварина — викидає; як янгол — вона має розум, як янгол — ходить просто і як янгол — священною мовою розмовляє (Талмуд. Трактат Авот; «Місто» Валер'ян Підмогильний). Мова — це не тільки етнічний код нації, мова — це не від'ємна частина людського буття. Тому і виховання мовної особистості є важливим аспектом її розвитку. Під мовною особистістю розуміється сукупність здібностей і характеристик людини, які зумовлюють створенням нею широкого

арсеналу мовних конструкцій, що розрізняються ступенем структурно-мовної складності, глибиною й точністю відображення дійсності, визначеною мовною спрямованістю, ораторськими здібностями. *Мовна особистість* – носій мови, який: добре володіє системою лінгвістичних знань, здійснює мовленнєву діяльність, має навички активної роботи зі словом, дбає про мову і сприяє її розвитку.

Виклад основного матеріалу. *Професійні обов'язки* – це перелік характеристик, якими повинен володіти працівник правоохоронних органів або іншої професії. Зокрема, формування професійних обов'язків поліцейського передбачає не тільки дотримання законодавства України, не порушення прав та свобод людини та громадянина, а й дотримання норм ділового мовлення, не допускати використання ненормативної лексики. До навчальної програми майбутнього поліцейського входить: розвиток умінь гарного спілкування, пояснювання юридичних термінів зрозумілими для будь-кого словами. Розвиток мовлення притаманний за програмою кожному фахові, він різниться тільки професіоналізмами та специфікою майбутньої роботи. Опанування професійними цінностями у формуванні мовної особистості є вагомим, оскільки завдяки фаховому навчанню людина розвиває свої навички спілкування, які є запорукою для розвитку мовця. На жаль, у навчальній програмі нашого фаху не вивчається ораторське мистецтво, до мінімуму скорочено вивчення державної мови, яку б варто вивчати не один рік, а чотири роки.

Національні цінності – це сукупність життєвих установок, орієнтирів, моральних ідеалів, культурних традицій, які потребують особливої уваги у виховному процесі курсантів та студентів. У цьому плані варто відновити повноцінні курси української історії, етнографії, літератури, народної культури. Як відомо, формування мовної особистості починається ще з перших слів немовляти, коли немовля чує ніжні, пестливі слова від матері. З батьками дитина робить перші кроки до своєї мовної особистості. Мовець – це людина, яка вміло управляється із вираженням своїх думок завдяки навичкам спілкування набутих з дитинства. Тому формування поваги та любові до національних цінностей особистості у вищих навчальних закладах, як продовження закладених батьками знань, є запорукою їх відповідальності за збереження культурних цінностей.

Загальнолюдські цінності – це світоглядні ідеали, моральні установки, що відображають духовний досвід усього людства, що сприяють становленню людства, його саморозвитку, вирішенню головних проблем сучасності, це такі цінності, що відкривають можливість діалогу, підсилюють моменти довіри та відкритості, між правоохоронцями та населенням України, оскільки це стосується цінності людського життя, добра, справедливості, краси, істини, свободи тощо; цінності природи як основи життєдіяльності людини, запобігання екологічній кризі, збереження навколишнього середовища; забезпечення свободи, демократизації усіх сфер людської життєдіяльності - економіки, політики, культури. Загальнолюдські

цінності, розвиваючись і змінюючись в історії людства, створювали основи для самозбереження цивілізації, передбачали зближення позицій різних груп людей, забезпечували врахування взаємних інтересів і, утверджуючись на світових форумах, входили в документи як правила, принципи, важливі для всіх.

По-перше загальнолюдською цінністю – є свобода слова. А як можна виразити свою думку без навичок мовця? Відповідь буде однозначною – ніяк! Для того, щоб висловлювати власні думки, треба чудово володіти ораторським мистецтвом. По-друге для демократичного суспільства характерним є громадсько-активні члени суспільства, які можуть завдяки сформованим навичкам мовця пропонувати свої погляди для вирішення державних проблем. Тобто, завдяки загальнолюдським цінностям людина формує у собі мовну особистість.

Висновок. Отже, формування професійних, національних та загальнолюдських цінностей має суттєво впливати на розвиток мовної особистості правоохоронного фаху. А досягти цього в суверенній Україні буде можливо тоді, коли у навчальні програми юридичних вишів, крім фахових дисциплін, уведуть повноцінні курси з української мови, літератури, історії, культури, релігії та мистецтва.

Початок розвитку мовця починається ще з перших днів немовля і розвивається протягом усього життя, коли особистість починає активно усвідомлювати свій громадський обов'язок та існувати у високорозумному суспільстві.

-
1. Якими є вимоги до етичної поведінки поліцейських – LDN
 2. Національні інтереси та цінності: безпековий вимір – Matrix-info (matrix-info.com)
 3. Етнічні цінності — Вікіпедія (wikipedia.org)
 4. Мовна особистість — Вікіпедія (wikipedia.org)

Берекеля Наталія

студентка 3 курсу

Львівський державний університет

внутрішніх справ

Науковий керівник

Клак Оксана

ЛЕКСИЧНІ ПОМИЛКИ В ЗАСОБАХ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

У сучасній лінгвістичній науці лексичні норми визначають як загальноприйняті правила слововживання, які регулюють використання слів у типових для них значеннях. Дотримання норм (зокрема, лексичних) є основною вимогою до всіх стилів мовлення, бо саме унормованість є однією з визначальних ознак літературної мови. «Мовна норма – сукупність мовних засобів, що відповідають системі мови й сприймаються носіями як зразок суспільного спілкування у певний період розвитку мови і суспільства» [5, с. 387].

Особливо актуальним є питання чистоти мови для публічних сфер суспільної діяльності, зокрема сфери засобів масової інформації. Попри однозначне розуміння свої ролі взірця, орієнтира для пересічних мовців, не всі журналісти, кореспонденти, редактори й ведучі уміють будувати логічно правильне висловлювання з дотриманням норм сучасної української літературної мови. Таку особливість науковці схильні пояснювати тим, що «найбільшу увагу медіакомпаній зосереджено не на процесі створення змісту і навіть не на перетворенні інформації, а на її упакуванні й поширенні» [3, с. 209]. Інші ж дослідники переконані, що порушення норм літературної мови пов'язане не з недостатньою грамотністю мовців, а зі специфікою комунікації в інтернеті, де «в режимі реального часу поняття норми нехтується задля скорочення часокількісної величини в комунікативному акті між користувачами. Тобто ненормативність тексту втрачає негативну ознаку» [6, с. 137].

Проблему порушення тих чи тих норм літературної мови в медійних текстах розглядали Т. Бондаренко, А. Капелюшний, Т. Коць, І. Мариненко, О. Пономарів, М. Ріпей, О. Сербенська, проте вона не втрачає своєї актуальності й нині.

Як вважають учені-лінгвісти, найпоширенішим типом недоліків тексту засобів масової інформації є «неправильне або неточне використання лексичних засобів» [1, с. 58]. Аналіз текстів друкованих ЗМІ, мовлення телеканалів та новинних Інтернет-ресурсів дав змогу виділити такі типи порушень лексичних норм сучасної української літературної мови:

1. Уживання слів у невластивому їм значенні: *В Україні внесок малого і середнього бізнесу у ВВП складає 15 %; А до 2020-го року їх [електрокарів] **доля** на ринку може **скласти** 15% від загальної кількості; Голова аукціонного дому **запідозрив**, що картина належить пензлю Поллока; Оскільки **положення** його тіла спочатку не викликало у нього ніяких застережень; **Відтак**, за провал візової політики главу міграційної служби відправили у відставку.*

2. Невдалий добір синонімів або невміння їх підбирати, зокрема контекстуальних: *Масові протести, які організовує Алексей Навальний дуже популярні серед молоді, школярів та студентів.*

3. Сплутування різних за значенням, але близьких за звучанням (пароніми) слів: *Двоє чоловіків йшли сільською **неосвіченою** дорогою; Українські військові пильності не втрачають і, користуючись **рідкими** моментами тиші, облаштовують позиції; Це – уривок з промови, **проголошеної** Іриною Боковою, Генеральним директором ЮНЕСКО, з нагоди особливого свята; Рівно о 9.00 на старт вийшла **найбільш чисельна** група учасників; FORPHEUS – робот-тренер з настільного тенісу, **занесений** до книги рекордів Гіннеса; У потерпілої черепно-мозкова травма та опіки 25 відсотків тіла: **вражені** шия, спина, праве стегно та гомілка.*

4. Уживання зайвих слів (плеоназми). *Водночас соціолог вважає, що для молодих батьків набагато важливіше **дешева іпотека на житло**; Надзвичайно важливими є політичні засоби у процесі запобігання та протидії сепаратизму. Вони повинні формувати сприятливу **внутрішньополітичну атмосферу усередині***

*країни; Це – своєрідна корпоративна бібліотека з регулярним оновленням та підбором літератури під індивідуальні смаки кожного працівника; За кілька років усі мешканці перезнайомилися, і будинок, як і квартал, став окремим **маленьким мікросвітом**; Є кухні, про які не скажеш інакше, ніж «**Шедевр мистецтва**»; Та **попри це, незважаючи на провокації**, українські вояки суворо дотримувались режиму тиші і вогонь у відповідь не відкривали.*

5. Перенасичення текстів стилістично зниженою лексикою: *пошуткувати; кришувати; віджимання квартир; впарити туфту; США нариваються на відповідь.*

6. Порушення лексичної сполучуваності слів. *Якщо документи в порядку, то їх зареєструють кандидатами у президенти; Безпосередньо померлого виявив працівник ізолятора тимчасового тримання; Уже багато років поспіль не тільки українська влада, але й міська влада багатьох інших держав забуває, що дитинство у всіх має бути однаковим.*

7. Повторення спільнокореневих слів (тавтологія). *З початку року державна прикордонна служба за базою даних Інтерполу виявила майже тисячу **зловмисників**, яких розшукують за **злочини**. У Запоріжжі затримали банду до якої **входять** чинні полісмени та ексберкутівці. До угруповання **входили** шестеро осіб; Це ще не всі **дорожні** реформи на цьому клаптику **дороги**; Наразі **вогнеборці** вже втратили десять своїх машин – вони були біля епіцентру **вогню**.*

8. Неправильне вживання слів іншомовного походження: *Ми знайшли ідеальний (і єдиний) приклад **імплементації** минулої та сучасної епох; Але він визнав, що Кремль зробить симетричні кроки і може **спекулювати** на українцях, які перебувають в окупованому Криму та на Донбасі.*

9. Невиправдане калькування російських слів та словосполучень: ***Постраждалим** у лондонській пожежі купили квартири; Документ потрібно змінити і привести у **відповідність** з нинішніми реаліями; Попросив, аби замість грошей з ним **розплачувалися** книжками; Там юні програмісти збирали нові плати, **ставили досліди** й **будували плани** продажів у найближчі магазини техніки; Корчак **пішла від відповіді** на запитання щодо своєї відставки; **Бажаючих** пробігти 21 кілометр було майже 3 тисячі; У **результаті** зіткнення чотири вагони зійшли з **рельсів**; Усе відбувалося на площі Сергельсторг, **всього в кількох сотнях метрів** від місця кривавого теракту; за рідкісним **виключенням**; **постійно діюча** акція.*

10. Неправильне вживання міжмовних омонімів: *На наступну **неділю** заплановано позачергове засідання Верховної Ради.*

Як зазначає І. Мартиненко, помітне зниження рівня мовної грамотності журналістських матеріалів, з одного боку, можна пояснити тим, що намагання журналістів першими викласти свій матеріал на сайт чи подати в ефір не залишає часу для вдумливого редагування, з іншого – свідчить про незнання багатьох правил, якими автори мас-медіа повинні послуговуватися автоматично на етапі записування

тексту [4, с. 233]. Проте варто зауважити, що грамотне мовлення медійників сприятиме вдосконаленню мовної культури суспільства загалом.

1. Григораш Д. С. Теорія і практика редагування газети. Львів, 1966. 168 с.
2. Капелюшний А. Лексична надмірність та лексична недостатність у мовленні репортерів і ведучих випусків телевізійних новин. *Теле- та радіожурналістика*. 2014. Вип. 13. С. 78–86. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tir_2014_13_13
3. Луканина М. Текст средств массовой информации и конвергенция. *Политическая лингвистика*. Вып. 20. Екатеринбург, 2006. С. 205–214.
4. Мартиненко І. Орфографічні й лексичні помилки в крос-медійних ЗМІ: типологія, причини виникнення. *Мова: класичне модерне постмодерне*. URL : http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=Langcmp_2017_3_27
5. Українська мова: енциклопедія / ред. В.М. Русанівський та ін. Київ : Українська енциклопедія, 2000. 824 с.
6. Чемеркін С. Причини низького рівня досліджуваності української мови в Інтернеті. *Українознавство*. 2011. № 1. С. 136–138.

Бесага Володимир

магістр

Львівського державного університету

внутрішніх справ

Науковий керівник

Бесага Ірина

ДО ПИТАННЯ СЕРТИФІКАЦІЇ ТА ПОВІРКИ ГАЗОАНАЛІЗАТОРІВ

Цікавим у сучасній науковій літературі є питання визнання недійсними результатів вимірювання засобами вимірювальної техніки (так званими «алкотестерами») рівня алкоголю у крові, що покладаються в основу справи про притягнення до адміністративної відповідальності за статтею 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення у випадку встановлення порушень щодо їх (алкотестерів) сертифікації чи повірки.

З цього приводу варто зазначити наступне. Законом України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 05.06.2014 №1314-VII передбачено, що засоби вимірювальної техніки, які застосовуються у сфері законодавчо регульованої метрології, є законодавчо регульованими засобами вимірювальної техніки. До таких засобів вимірювальної техніки відносяться і вимірювачі вмісту алкоголю в крові та повітрі, що видихається [1].

Процедура виявлення у водіїв ознак алкогольного сп'яніння та відповідного огляду передбачена статтею 266 Кодексу України про адміністративні правопорушення, Інструкцією про порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, затвердженою Наказом МВС України, МОЗ України від 09.11.2015 № 1452/735 (далі □ Інструкція № 1452/735) та Порядком направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення у водіїв стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 17.12.2008 № 1103 (далі □ Порядок №1103) [2; 3].

У відповідності до положень статті 266 Кодексу України про адміністративні правопорушення та змісту Інструкції № 1452/735, у випадку виявлення поліцейським уповноваженого підрозділу Національної поліції України ознак стану алкогольного чи наркотичного сп'яніння у водія транспортного засобу, у зв'язку з чим у нього є законні підстави вважати, що такий водій перебуває у відповідному стані, то поліцейський уповноваженого підрозділу Національної поліції України має право вимагати пройти у відповідності до встановленого порядку огляд на стан сп'яніння [4].

Відповідно до пункту 6 розділу 1 Інструкції № 1452/735, огляд на стан сп'яніння проводиться поліцейським на місці зупинки транспортного засобу з використанням спеціальних технічних засобів.

Згідно пунктів 3 та 4 розділу II Інструкції № 1452/735, поліцейськими використовуються спеціальні технічні засоби, які мають, зокрема, сертифікат відповідності та свідоцтво про повірку робочого засобу вимірювальної техніки. Огляд на стан сп'яніння проводиться з дотриманням інструкції з експлуатації спеціального технічного засобу та фіксацією результатів на паперових та електронних носіях, якщо спеціальний технічний засіб має такі функції.

Так, згідно з Інструкцією із застосування органами та підрозділами поліції технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, затвердженої Наказом МВС України від 18.12.2018 № 1026 та листа Департаменту патрульної поліції № 808зі/41/35/05-2020 від 10.08.2020, до таких засобів віднесено: нагрудні відеореєстратори, автомобільні відеореєстратори, лазерні вимірювачі швидкості та газоаналізатори [5; 6].

Пунктом 1 статті 17 Закону України «Про метрологію та метрологічну діяльність від 05.06.2014 №1314-VII встановлено, що законодавчо регульовані засоби вимірювальної техніки, що перебувають в експлуатації, підлягають періодичній повірці та повірці після ремонту.

Не підлягають вищезгаданим видам повірки законодавчо регульовані засоби вимірювальної техніки, що використовуються: органами оцінки відповідності (у т.

ч. випробувальними та калібрувальними лабораторіями), акредитованими національним органом України з акредитації чи національними органами з акредитації інших держав, для провадження діяльності, стосовно якої їх було акредитовано; науковими метрологічними центрами, метрологічними центрами та калібрувальними лабораторіями, які провадять калібрування засобів вимірювальної техніки відповідно положень ч. 2 ст. 27 Закону України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 05.06.2014 №1314-VII, стосовно засобів вимірювальної техніки, що використовується ними при калібруванні.

Законом України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 05.06.2014 №1314-VII не встановлено вимог до законодавчо регульованих засобів вимірювальної техніки, що вже перебувають в експлуатації, пов'язаних з наявністю чинних сертифікатів відповідності засобів вимірювальної техніки затвердженому типу, які видавалися Міністерством економічного розвитку і торгівлі України до 01.01.2016 року.

Таким чином, газоаналізатори (алкотестери), що вже перебувають в експлуатації, можуть експлуатуватись і надалі за умови своєчасного проведення їх періодичної повірки та повірки після ремонту.

Міжповірочний інтервал для категорії законодавчо регульованих засобів вимірювальної техніки «Вимірювачі вмісту алкоголю в крові та повітрі, що видихається» встановлено наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 13.10.2016 № 1747 становить 1 рік.

Отже, прилади, за допомогою якого працівники поліції проводять огляд на стан алкогольного сп'яніння дійсні у межах міжповірочного інтервалу.

Що стосується не зазначення у свідоцтві про повірку номеру приладу, то оскільки вказаний номер є лише інвентарним, тобто підтверджує належність певній організації, вказане жодним чином не спростовує факту його калібрування у строки, передбачені законом.

Подібні висновки зроблено у рішеннях Хмельницького апеляційного суду у справі № 676/2194/20 від 25 червня 2020 року та Житомирського апеляційного суду у справі №296/11462/18 від 18 лютого 2019 року [7; 8].

1. Про метрологію та метрологічну діяльність» від 05.06.2014 №1314-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 30. Ст. 1008.

2. Інструкція про порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції: Наказ МВС України, МОЗ України від 09.11.2015 № 1452/735.

3. Порядок направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення у водіїв стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції: Постанова Кабінету Міністрів України від 17.12.2008 № 1103.

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.

5. Про затвердження Інструкції із застосування органами та підрозділами поліції технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, засобів фото- і кінозйомки, відеозапису: Наказ МВС України № 1026 від 18.12.2018.

6. Про надання переліку технічних засобів, що використовуються для виявлення та фіксування порушень правил дорожнього руху: Лист Департаменту патрульної поліції НПУ № 808 зі/41/35/05-2020 від 10.08.2020

7. Постанова Хмельницького апеляційного суду у справі № 676/2194/20 від 25 червня 2020 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90042380>

8. Постанова Житомирського апеляційного суду у справі №296/11462/18 від 18 лютого 2019 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/80047799>

Біляєва Оксана
студентка 3 курсу
Львівський державний університет
внутрішніх справ
Науковий керівник
Клак Оксана

СИНОНІМІЯ В СУЧАСНІЙ ПСИХОЛОГІЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ

У мовознавчій літературі синоніми визначають як слова однієї частини мови, різні за звучанням і написанням, які мають дуже близьке або тотожне лексичне значення. Проте синонімія в загальнолітературній мові та в термінологічній лексиці – це різні явища. Так, синонімами до загальноновживаного слова *розум* є такі лексеми: *глузд*, *розсуд*, кн. *інтелект* [4, с. 351]; рідше *ум* (про здатність мислити). У психології ж терміни *розум*, *інтелект*, *розсудок* – це не тотожні поняття, і вони не можуть вступати в синонімічні відношення. Так, за даними Психологічного словника за редакцією В. І. Войтка, *інтелект* – мислительні здібності людини; *розсудок* – здатність людської свідомості, а *розум* – свідоме оперування поняттям, синтез знань на найвищому рівні теорій та ідей [7]. Хоча з погляду сучасної філософії між розсудком і розумом межі хиткі, ці поняття можуть тільки взаємодоповнювати одне одного, але не замінювати. Так, розсудок здійснює систематизацію і алгоритмізацію знань, а розум висуває принципово нові ідеї, дає можливість вийти за межі відомого, забезпечує прогрес наукового пізнання [7]. Отже, ці поняття не є взаємозамінними, тому вживати їх як синоніми недоречно.

Непоодинокими є випадки, коли психологічні терміни є повністю взаємозамінними, вони співвідносяться з одним і тим самим денотатом і не

відрізняються значеннєвими відтінками. У такому випадку можна говорити про дублетність термінів (або про так звані абсолютні синоніми). Серед абсолютних синонімів у психологічній літературі виділяють пари термінів, серед яких одне слово є іншомовним, а його відповідник – питомим українським (*конфлікт* – *зіткнення*, *сугестія* – *навіювання*, *апатія* – *байдужість*, *креативність* – *творчість*, *фобія* – *страх*, *персона* – *особа*, *ринолялія* – *гугнявість*). Ця група синонімів є найчисленнішою. На думку Л. М. Веклинець, саме вона найповніше відображає процеси розвитку терміносистеми психології. Так, високий ступінь синонімічності був характерний для української психологічної термінології на етапі становлення (початок ХХ століття), де спостерігалась диференціація національних відповідників у функціональному плані (пор.: синонімічний ряд *гуманність* – *людинолюбність*, *людинолюбство*, *людяність* (основний синонім); *репродукція* – *відтворення*, *відновлення* (останній національний відповідник вживається значно рідше і виступає як nereкомендований синонім). Приклади свідчать, що не всі національні відповідники цих термінів увійшли до складу сучасної психологічної термінології, а лише ті кращі, які могли виконувати роль заміни іншомовного терміна і були позбавлені додаткових смислових відтінків [1].

Менш поширеними є синонімічні ряди, у яких обидва компоненти є іншомовними запозиченнями (*апатія* – *індиферентність*, *автосугестія* – *автогіпноз*) чи, навпаки, обидва компоненти є власне українськими за походженням (*відчуженість* – *відстороненість*, *відраза* – *бридливість*, *втома* – *стомленість*).

Психологічні терміни часто утворюють багатоконпонентні синонімічні ряди, до яких входять і українські, й іншомовні слова, наприклад: *зняковілість*, *незручність*, *конфуз*, *розгубленість*; *знемога*, *виснаженість*, *втома*, *безсилля*, *стомленість*; *кураж*, *запал*, *сміливість*, *бешкетництво*; *хвилювання*, *тривога*, *тривожність*; *пасивність*, *байдужість*, *бездіяльність*, *млявість*.

Абсолютними синонімами доречно вважати й терміни-аббревіатури й повне найменування, зокрема: *НЛП* – *нейролінгвістичне програмування*; *ДНК* – *дезоксирибонуклеїнова кислота*; *ЦНС* – *центральна нервова система*.

Попри те, що в загальнолітературній мові наявність великої кількості синонімічних відповідників є ознакою розвиненості мови, її словникового багатства, для термінологічної лексики таке явище не є бажаним. Тож зусилля психологів та мовознавців варто спрямувати на упорядкування й унормування психологічної терміносистеми, відбір якнайточніших і найбільш прийнятних відповідників.

1. Веклинець Л. Дублетність у системі сучасної української психологічної термінології. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/75092/07-Veklinets.pdf?sequence=1>

2. Даниленко В. П. Русская терминология: Опыт лингвистического описания. Москва: Наука, 1977. 246 с.

3. Деркач П. Короткий словник синонімів української мови. Львів–Краків–Париж : Просвіта, 1993. 309 с.
4. Караванський С. Практичний словник синонімів української мови. Київ: Кобза, 1993. 472 с.
5. Коваль А. П. Синоніміка в термінології. *Дослідження з лексикології та лексикографії* : Міжвідомчий збірник. Київ : Наукова думка, 1965. С. 157–169.
6. Панько Т. І., Кочан І. М., Мацюк Г. П. Українське термінознавство. Львів : Світ, 1994. 215 с.
7. Психологічний словник / за ред. В. І. Войтка. URL : <https://samorozvytok.info/content/psychologichnyy-slovnyk-za-red-v-i-voytka-1982>

Бойко Вікторія
курсантка 1 курсу
Львівський державний університет
внутрішніх справ
Науковий керівник
Сковронська Ірина

АВТОРСЬКІ НЕОЛОГІЗМИ У ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Леся Українка – легендарна поетеса української літератури. Своїми творами вона підтвердила призначення дочки Прометея, адже запалила в серцях людей силу духу, добра, самопожертви в ім'я свого народу.

Проте поетичне мовлення Лесі Українки не перестає бути об'єктом уваги не лише літературознавців, а й лінгвістів, адже воно є формою втілення образного змісту різножанрових творів словесного мистецтва і концентрує в собі злет думки, спалахи емоційності та естетичного ідеалу.

Майстерність поетеси виявляється не тільки у віртуозному використанні наявних у мові лексичних засобів, а й у творенні нових.

Лесині неологізми досить виразні та досконалі і становлять неповторні поетичні замальовки. Це передовсім іменникові та прикметникові деривати: «**привиддя** лихі» [2, с. 69], «**вродливиця** пишна» [2, с. 62], «не раз споглядаю **часини** сі любі та милі» [2, с. 98], «замість пісні лежить **пожарина**» [2, с. 143], «і тепер не прийме **ласкаво-прикрих** жалів і порад» [2, с. 384], «Часи **глухонімії** не заглушать дзвінких думок, вони бринять, бринять» [2, с. 172], «Розтопленим сріблом блищать річки, – то ж матінка-натура чарівниця розмотує свої **стобарвніі** нитки» [2, с. 92], «І знов мене прийме, огорне, обійме **щоденщина**» [2, с. 99], «восени сумного, млистого **поранку**» [2, с. 284], а також **зрадні** (слова), **грововиця**, **сперечниця** тощо. Леся Українка порівнює поета з ломикаменем – гірською квіткою, яка долає непереможні труднощі, найскладніші випробування, тому яскравий образ рослини *Saxifraga* поетеса називає «ломикамінь» [2, с. 158], надаючи загальномовному

значенню цього слова okazіональних відтінків. Недарма М. Рильський вважав, що таким «ломикаменем була й творчість великої письменниці». Він захоплювався глибиною і надзвичайною влучністю її висловлювань: «Мальовничість, пластичність її образів викликають у нас подив і захват» [1, с. 78].

Дослідниця мови драматичних творів Лесі Українки Я. Януш розкриває велику роль поетеси в поповненні та збагаченні абстрактного лексикону української літературної мови, що «сприяло інтелектуалізації й посиленню її виражальних можливостей» [3, с. 213].

Крім простих за будовою абстрактних іменників, у художньому мовленні поетеси досить поширені складні деривати, різноманітні за структурою та семантикою. Вони, за нашими спостереженнями, частково взяті Лесею Українкою із фольклорних та книжних джерел, однак більшість із них є авторськими новотворами і становить образні найменування-характеристики, ознаки, дії: «Туга нас дійма – Кобзаря нема! /То ж по йому плаче-тужить / Україна-ненька жалібненько» [2, с. 221–222]; «У чорную хмару зібралася туга моя, огнем-блискавицею жаль мій по ній розточився» [2, с. 121], «дорога блакитно-перлиста» [2, с. 95], назва циклу «Сльози-перли» [2, с. 73], «В самотині я застаюся розважать-гадати» [2, с. 76], «В дворі старого замчища-руїни зібрались ми на віче, всі поважні» [2, с. 187], «часто мене опановують сні зловірожі» [2, с. 270], «ранесенько-рано» [2, с. 78], «Чи пам'ятаєш ти [дитино] казку-дивницю» [2, с. 112].

Серед авторських неологізмів Лесі Українки є й такі, які втратили на сьогодні свою новизну й увійшли до активного словника сучасної української літературної мови (наприклад, **напровесні, промінь**).

Отже, творчий набуток Лесі Українки в усьому невичерпний і оригінальний. Її лексичні новотвори є відображенням художньо-естетичного смаку поетеси, її мистецького хисту. Авторські неологізми поетеси слугують стильовою особливістю її творчості й водночас ілюструють багатство лексичних і словотвірних засобів української мови. Частина новотворів Лесі Українки залишається okazіоналізмами, а частина з них стає лексемами узувального вжитку.

1. «Я в серці маю те, що не вмирає» : До 140-річчя від дня народження Лесі Українки : метод.-бібліогр. поради / Терноп. обл. універс. наук. б-ка, наук.-метод. від. ; підгот. С. П. Юрчик ; ред. О. М. Раскіна. Тернопіль, 2011. 28 с.

2. Українка Леся. Зібрання творів: у 12-ти т. Т. 1. Київ : Наукова думка, 1975. 447 с.

3. Януш Я. Роль Лесі Українки в інтелектуалізації української літературної мови. *Леся Українка і сучасність*: зб. наук. праць. Т. 4. Кн. 2. Луцьк : РВВ «Вежа» Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки, 2008. С. 210–220.

Бондаренко Катерина
студентка 3 курсу
Вищий навчальний приватний заклад
«Дніпровський гуманітарний університет»
Науковий керівник
Пакулова Тетяна

ЗНАЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ПРОФЕСІЙНОМУ СТАНОВЛЕННІ МЕНЕДЖЕРІВ ГОТЕЛЬНО- РЕСТОРАННОЇ СПРАВИ

Менеджер у готелі чи ресторані – це насамперед людина, яка розуміє важливість своєї роботи та яку відповідальність він має. Менеджер повинен мати такі риси як цілеспрямованість, відкритість, вміння адаптовуватися, ерудованість, наполегливість, рішучість, ініціативність, витримку, уважність до деталей.

Сучасний світ не можливо уявити без знань англійської мови. Де б ви не працювали, англійська мова буде всюди. Отже, і персонал сучасних готелів зобов'язаний бути відповідальним і розуміти іноземні мови. Однією з міжнародних мов є англійська. Важко переоцінити значення англійської мови в сучасному світі.

Для працівників сфери обслуговування англійська мова - це не плюс, а обов'язкова умова. Беручи на роботу, роботодавець найчастіше вимагає рівень Upper-Intermediate або Advanced. Все тому що саме менеджери готелів, працівники ресторанів найбільше взаємодіють з іноземними гостями.

Співробітникам сфери обслуговування потрібно оперативно вирішувати проблеми клієнтів, відповідати на телефонні дзвінки, особисто спілкуватися з гостями, при цьому залишаючись ввічливими і коректними. Щоб не відчувати затримки і правильно будувати комунікацію, яка потім буде винагороджена фінансово, персонал повинен знати англійську мову. Тим, хто регулярно спілкується з клієнтами, знання англійської мови має бути на вищому рівні.

Основні обов'язки, де потрібна англійська мова:

1. Спілкуватися з найманим або постійним персоналом, який говорить англійською.
2. Вміти правильно вирішувати і реагувати на проблемні ситуації з громадянами інших країн.
3. Спілкуватися з постачальниками за кордоном за робочою необхідністю або особистим проханням постояльца.
4. Для готельно-ресторанного бізнесу англійська мова необхідна, щоб розуміти прохання прибирання номера, замовлення їжі в номер, бронювання, надання різного роду допомоги, вирішення конфліктних ситуацій і так далі. [1]

Менеджер готельно-ресторанної справи також має розуміти свій персонал, як влаштована людина, що мотивує її вчинки, і як можна більш ефективно взаємодіяти з іншими людьми.

Менеджери повинні контролювати своїх співробітників, а також допомагати з організацією підвищення кваліфікації, проходження додаткових курсів чи тренінгів.

Отже, англійська мова для професійних менеджерів готельно-ресторанної справи – це ключ до створення легкого та правильного спілкування між людьми, які контактують один з одним. В нинішній час англійську можна з упевненістю назвати мовою спілкування.

Знання англійської мови в сучасному світі є своєрідним вікном у світ. Володіючи цією мовою міжнародного спілкування, ви зможете досягти поставлених цілей за допомогою нових можливостей.

1. Англійська мова для готельного бізнесу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://yappi.com.ua/ua/posts/read/zachem-nuzhen-anglijskij-yazyk-dlya-gostinichnogo-biznesa>

Бурковська Олена
студентка 1-го курсу
Львівський державний університет
внутрішніх справ
Науковий керівник
Гдакович Мар'яна

КОМУНІКАЦІЯ ЯК УСПІШНА СТРАТЕГІЯ БІЗНЕСУ

Спільна (колективна) діяльність людей передбачає контакти між ними у вигляді обміну інформацією, тобто без комунікації не обійтися. Тільки на цій основі люди, об'єднані в організацію, можуть досягти своєї мети. Будь-яке підприємство, навіть дуже мале, обов'язково має відповідну систему комунікацій. У вузькому розумінні слова, комунікація – це обмін інформацією між двома й більшою кількістю людей. Тобто основним матеріалом є інформація.

Моє переконання ґрунтується на тому, що, по-перше, інформація в процесі комунікації передається не лише з метою прийняття розумних рішень, а й для того, щоб вони могли виконуватися. Звичайно, якщо керівництво надає підлеглим інформацію щодо обґрунтування своїх рішень, це значно збільшує шанси їх успішного виконання. Доти, доки працівники не зрозуміють, яку винагороду їм запропонує організація за якісно виконану роботу, вони не можуть на неї добре працювати. Оскільки організація – структурований тип відносин між людьми, вона значною мірою залежить від якості комунікацій та забезпечення ефективного функціонування. Якщо комунікації не будуть ефективними, люди не зможуть домовитися про загальну мету, що становить передумову функціонування організації. Комунікація також важлива і для функції контролю. Керівники

потребують інформації стосовно того, що було виконано, аби правильно оцінити, чи досягнули цілей організації.

По-друге, ринкова економіка не може існувати без розвинутої інформаційної інфраструктури та інформатизації бізнесу. При цьому важливу роль відіграють такі фактори, як інформація та комунікації. Управлінська діяльність ґрунтується на певній інформації, її можна відобразити у вигляді цілісної системи інформаційних взаємодій персоналу фірми.

По-третє, роль комунікацій у заохоченні підприємницької активності і в бізнесі є більш ніж важливою. У багатьох випадках бар'єрами для старту власного малого бізнесу є не тільки фінансова неспроможність особи, скільки комунікаційні фактори, а саме – обізнаність, ставлення та, відтак, – поведінка. Відсутність комунікації в команді – глобальна проблема для бізнесу. Вона призводить до втрати важливих співробітників, виникнення хворобливої, гнітючої атмосфери в колективі. Коли керівники і підлеглі не чують один одного, годі й говорити про грамотну, єдину стратегію спілкування з клієнтами, партнерами, про сталий розвиток компанії в цілому. Цікавий факт: за даними дослідження, проведеного вченими Південної Каліфорнії, залученість персоналу на 70% залежить від відносин з безпосередніми керівниками. При цьому, 64% співробітників хочуть обговорювати рішення робочих питань з начальниками, але 20% ніколи цього не робили. 68% співробітників хотіли б отримувати зворотний зв'язок за результатами своєї роботи від керівників, але 37% ніколи його не отримували. 70% опитаних хотіли б обговорювати цілі та плани на майбутнє з керівниками, але 28% ніколи не мали такої можливості. Тут важливо зазначити, що регулярне спілкування керівництва з підлеглими зовсім не означає, що з комунікацією в компанії все гаразд. Ані багатогодинні колективні наради, ані регулярні розмови керівників і підлеглих тет-а-тет зовсім не гарантують того, що всі сторони будуть не тільки вислухані, але і почуті.

Великий внесок у сферу комунікативної діяльності зробив американський вчений і винахідник Ст.Джобс. Він був засновником, членом ради директорів і генеральним директором корпорації Apple Inc. Його іноваційні винаходи у сучасному світі дали великий поштовх у комунікативній сфері. Ст. Джобс – великий інноватор, геніальний інженер і талановитий керівник. Людина, яка змінила практично всі сфери людської діяльності, завдяки своїм унікальним винаходам. Компанія Apple змінила світ такими речами, як iPad, iPhone та iPod, комп'ютери iMac, анімаційна студія Pixar – і це далеко не всі досягнення генія. Унікальні ідеї глобального масштабу Ст. Джобса не були чимось надприродним, Стів просто любив ІТ технології та мріяв змінити світ. Кожна його ідея – випадковість, заснована на постійному пошуку і життєвому досвіді. Життя Джобса, як і кожного генія, було нелегким, і, крім феноменальних злетів, в ньому було і безліч нищівних падінь.

Велика компанія Apple зародилася в гаражі батьків Ст. Джобса. Тут Стів зі своїм близьким другом Стівом Возняком зібрали перший інноваційний комп'ютер,

на основі чого і з'явилася ідея створити свою власну компанію, а також відшукати інвесторів.

Поява iPhone змінило світові технології в цілому і зокрема технології створення смартфонів. Точно тако поява першого планшетного комп'ютера iPad змінила світ комп'ютерної індустрії. Ще одним геніальним винаходом Джобса став інтернет-магазин додатків App Store, що дають доступ до 10 млрд додатків для iOS-пристроїв. Щодня з App Store скачується понад 1 млрд додатків. Так, крок за кроком, Ст. Джобс перетворював продукти і технології IT-індустрії в справжні витвори мистецтва.

Все своє життя Стів Джобс провів у пошуку нових ідей, які змінили б світ і способів їх реалізації. Знання та багатий життєвий досвід, злети і падання, дозволили Стіву вивести 7 головних принципів, якими він керувався всю свою велику кар'єру винахідника і новатора. Отже, **7 секретів успіху Стіва Джобса:**

6. *«Робіть те, що любите»*. Ст. Джобс шалено любив справу, якій він присвятив життя. Без любові до справи, якою ви займаєтеся, ви не зможете досягти і половини тих успіхів, яких могли б досягти. Шукайте те, що вам дійсно цікаво, щоб отримувати від роботи задоволення.
7. *«Залиште слід у Всесвіті»*. Стів завжди прагнув змінити світ, зробити його краще і зручніше. Інновації не обов'язково повинні носити глобальний характер, це може бути проект з підвищення продуктивності на підприємстві або новий прилад для чищення овочів для домогосподарок, головне – щоб ваша ідея приносила користь і полегшувала життя звичайних споживачів.
8. *«Струсніть вашу свідомість»*. Намагайтеся уникнути стереотипного мислення. Додайте творчості в кожен робочий процес, накопичуйте новий досвід, враження і знайомства, це допоможе розширити межі вашого стандартного мислення.
9. *«Продавайте мрії, а не продукти»*. Стів, як грамотний маркетолог, ніколи не продавав людям просто свої продукти. Він завжди презентував їм щось більше. iPod - це не просто новий музичний плеєр, iPod - це «тисяча пісень у вас в кишені». Так Стів показував, що покупець купує не просто новий пристрій, а мрію, тепер він зможе всі свої музичні уподобання покласти до себе в кишеню і взяти компактний пристрій з собою куди завгодно.
10. *«Скажіть «ні» - тисячі речей»*. Працюючи над дизайном iPhone або iPod, Джобс завжди намагався викинути все зайве, для того щоб пристрій був зручним, компактним і легким, ті ж принципи він застосовував і при розробці дизайну нових пристроїв. Він уважав, що простота – це найскладніше і найважливіше.
11. *«Створіть шалено великий досвід»*. Стів вважав, що успіх його діяльності багато в чому зумовлений саме взаємовідносинами зі своїми клієнтами. Саме тому він намагався створити глибокий емоційний зв'язок споживачів з продуктами Apple. Керуючись цим, він побудував систему золотих стандартів обслуговування та роботи з покупцями в роздрібній мережі Apple Store.

12. «Опануйте послання». Важливим елементом запуску нового продукту Стів вважав його презентацію аудиторії. Презентація не повинна бути сухим перерахуванням унікальних властивостей продукту, це повинно бути «чарівне шоу, покликане схвилювати людей».

Отже, історія успіху Стіва Джобса засвідчує, що комунікація – це успішна стратегія бізнесу; комунікація в сучасному суспільстві і в бізнесі охоплює своїм впливом всі галузі соціальної дійсності і по-новому організовує суспільні відносини. Сьогодні суспільство досить чітко усвідомлює, що сучасні засоби масової комунікації є могутньою і впливовою силою. Саме тому фахівці різних областей знання – філософи, соціологи, політологи, юристи, психологи, представники технічних наук – все частіше обговорюють не тільки реальні можливості, а й «право» цих коштів на масовий інформаційний вплив.

1. Закон "Про рекламу" від 3 липня 1996 року №270/96-ВР. // В редакції Закону №1121-IV від 11.07.2003, ВВР, 2004, №8, ст. 62.

2. Лук'янець Т. Маркетингова політика комунікацій. К.: КНЕУ, 2010. 380 с.

3. Різун В.В. Природа й структура комунікативного процесу (лекція друга). - К.: Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2009.

5. Сучасні технології та засоби маніпулювання свідомістю, ведення інформаційних війн і спеціальних інформаційних операцій: Навч. посіб. / В.М. Петрик, В.В. Остроухов, О.А. Шток. К.: Росава, 2011.

6. Фінклер Ю. Масмедіа та влада: технологія взаємин. - Львів: АзАрт, 2013.
<https://koloro.ua/ua/blog/menedzhment/7-principov-uspeha-stiva-dzhobsa.html>

Власенко І.
магістрантка І курсу
ВНПЗ «Дніпровський
гуманітарний університет»
Науковий керівник
Кривуля В.О.

МОВНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стрімкий інформаційний та технологічний розвиток у світі і в Європі вимагає функціонування іноземної мови в різноманітних професійних сферах людської діяльності і набуває все більшої значимості. Вивчення іноземних мов в вищому освітньому закладі обумовлюється стрімким розвитком міжнародних зв'язків, глобалізацією суспільства, розробкою спільних міжнародних проєктів.

Нова концепція сучасної освіти в сфері вивчення іноземних мов та розвитку мовної комунікативної компетенції в професійній діяльності здобувачів вищої

освіти модернізує цілі та завдання в її орієнтації не тільки на засвоєння певних знань, але й на всебічну мовну комунікативну компетентність здобувачів вищої освіти.

Перехід до професійного компетентісного комунікативного мовного підходу при вивченні іноземної мови означає переорієнтацію в процесі навчання іноземної мови, зміщує акценти з накопичення нормативних та мовних знань, умінь і навичок у формуванні і розвитку професійних мовних вмінь у здобувачів вищої освіти, здатності практичного володіння іноземною мовою у конкретних професійних ситуаціях.

Мовна комунікативна компетентність враховується на рівні працевлаштування. Також підвищення конкурентноздатності випускників вищих навчальних закладів на ринку праці підвищує роль мовної комунікативної компетентності [1].

Дослідження мовної комунікативної компетенції майбутніх здобувачів вищої освіти здійснювалося в різних аспектах у працях як зарубіжних, так і вітчизняних методистів [2].

Ми розуміємо визначення терміна «компетентність», як здатність використовувати вербальні та невербальні комунікативні стратегії для досягнення цілей та завдань спілкування шляхом уникнення зривів комунікативної ситуації; а також здатність відбирати найбільш адекватний мовленнєвий матеріал для вирішення комунікативного завдання [3].

Ця компетентність розглядається з одного боку, як здатність подолання мовного бар'єру здобувачем вищого навчального закладу та в подоланні їм труднощів, які можуть виникати у реальному процесі спілкування іноземною мовою. З іншого боку, мовна комунікативна компетентність базується на наявності конкретних знань вербальних і невербальних засобів у спілкуванні, а також у володінні іноземною мовою, знань про словотворення, граматичні форми і конструкції, які сприяють використанню конкретної обґрунтованої догадки в комунікативній ситуації [4].

Деякі вчені-методисти ствержують, що здобувачі вищої освіти не завжди використовують у певній мірі свій інтелектуальний потенціал володіння мовною комунікативною компетенцією в своїй подальшій професійній діяльності. Намагаємося розкрити і систематизувати вербальні і невербальні засоби у спілкуванні іноземною мовою. Мовна комунікативна компетентність у здобувача вищої освіти – це здатність застосування знань з іноземної мови, вміння генерувати новітні ідеї в своїй професійній діяльності, навчання адаптування в конкретній новій професійній ситуації, розвивання навичок лідерства, а також розуміння культур, звичаїв, норм юридичних законів інших країн світу та Європи. Здобувач вищої освіти повинен самостійно брати участь в розробленні і в правлінні міжнародними проектами, які застосовуються в його професійній діяльності.

Випускники вищого навчального закладу та роботодавці одностайно ствержують, що на ринку праці є дуже важливе уміння спілкуватися в усній та

письмових формах іноземною мовою. Не має сумніву, що мовна комунікативна компетенція відіграє провідну роль у професійній діяльності фахівців, які працюють на міжнародному ринку праці, тому перед викладачами для здійснення фахової підготовки магістрів постає конкретне завдання в наданні такої універсальної системи підготовки, яка забезпечує ефективну мовну комунікацію здобувача в його майбутній професійній діяльності.

Під час підготовки майбутніх юристів, які навчаються на першому курсі магістратури за спеціальністю «Право» необхідно звернути увагу на те, що майбутній юрист спілкується з іноземним громадянином, який звернувся по допомогу під час юридичного консультування, профілактичної бесіди, адміністративного розбору правопорушення, в ході особистого розшуку, опитування, допиту, очної ставки, інших слідчих дій. Треба відзначити, що це не проста розмова юриста з людиною, а акт поведінки і дій, здійснюваних для вирішення конкретних певних професійних завдань. При цьому фахівець повинен мати комунікативну компетенцію, як державною мовою, так і іноземною мовою в письмовій та усній формі.

Таким чином, мовна комунікативна компетенція є важливим компонентом у навчанні здобувачів вищої освіти в сучасній професійній діяльності. Сучасний фахівець працює в різних соціально-економічних умовах з іноземними представниками, тому йому необхідне фундаментальне знання декількох іноземних мов для створення документації і вміння аргументувати та висловлювати свою думку в професійній дискусії.

-
1. Шимкова Б.С. Стратегічна компетентність як один з компонентів іншомовної комунікативної компетентності // «Мова та мовлення: лінгвокультурологічний, комунікативний та дидактичний аспекти», Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, Кам'янець-Подільський, 2019, С. 211-215.
 2. Сукманюк І.П. Значення міжнародної співпраці у формуванні іншомовної комунікативної компетенції // «Мова та мовлення: лінгвокультурологічний, комунікативний та дидактичний аспекти», Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, Кам'янець-Подільський, 2019, С. 199-202.
 3. Білоножко Н.Є. Стратегічна компетенція як умова успішної інтеграції особистості у світовий навчальний процес. // Актуальні проблеми викладання іноземних мов у вищій школі. Донецьк: Дон НУ. 2006. Вип.8 С. 217-222.
 4. Бігич О.Б., Бориско Н.Ф., Борецька Г.Е. та ін. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика: підручник для студентів класичних, педагогічних і лінгвістичних університетів. Київ: Ленвіт, 2013. 590 с.

ДОСВІД ДЕЯКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН ЩОДО ПОДОЛАННЯ КОРУПЦІЇ В ПОЛІЦЕЙСЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Корупція завжди була надзвичайно дестабілізуючим чинником в будь якій державі, саме тому механізми запобігання та протидії їй, завжди вважалися одним із головних напрямів у розвитку економіки та довіри громадян. Окрім внутрішньої дестабілізації корупція негативно впливає також і на зовнішні зв'язки України, в тому числі на авторитет країни на міжнародній арені. Це явище укорінилося в багатьох сферах та стало їх проблемою. Факти корупції всередині правоохоронних органів є неприйнятними, адже вони підривають довіру громадян до всієї системи правоохоронних органів та державних інституцій. І тому негативні прояви в діяльності правоохоронних органів, в тому числі пов'язаних з корупцією, призводять до руйнування державної системи, та посилення негативного ставлення до поліцейських як повноцінних представників влади та держави.

Питання боротьби з корупцією набуває неабиякої актуальності у зв'язку з реформуванням системи правоохоронних органів, у зв'язку з чим необхідно максимально дотримуватися основоположних принципів та запозичувати позитивний досвід щодо боротьби з корупцією в європейських країнах.

Основна увага при розробці засобів та методів щодо боротьби з корупцією в діяльності поліції приділяється нормативно-правовій базі, а також попередженню корупційним правопорушенням завдяки розвиненій системі превентивних заходів та механізмів.

В Німеччині особливе місце щодо протидії корупції посідають Концепції попередження і боротьби з корупцією, які приймаються відповідно до висновків конференцій міністрів внутрішніх справ та представників законодавчих органів, зокрема Концепції 1995 та 2002 рр. встановлювали напрямки з протидії корупції, а також на їх основі приймалися інші нормативні антикорупційні акти (наприклад «Директива про попередження і припинення корупції в сфері державного управління Нижньої Саксонії» від 1 квітня 2014 р.).

Деякий досвід європейських країн вже було впроваджено у вітчизняну систему, зокрема це стосується створення відокремлених спеціальних служб, підрозділів і т.п. Але варто відзначити те, що такі підрозділи виконують виключно свої функції та повноваження, вони є автономними та незалежними[1]

Схожий досвід має також Литва, оскільки там було створено «Спеціальну службу розслідувань», яка є незалежною державною установою, що підпорядковується безпосередньо Президенту Литви.

В іншій європейській країні – Естонії, повноваження боротьби з корупцією покладені на бюро Центральної кримінальної поліції, яке є складовою частиною Міністерства внутрішніх справ Естонії. Бюро, а також відповідний підрозділ внутрішньої безпеки Міністерства внутрішніх справ Естонії здійснюють діяльність щодо виявлення осіб, що вчиняють корупційні діяння, а також їх попередженню. [2]

Цікавим також є досвід Угорщини щодо превенції корупційних правопорушень, там було створено компактні групи з працівників правоохоронних органів, які мають повноваження здійснювати позапланові а також планові перевірки підрозділів поліції. Таким чином знижується навантаження з основних органів і розширюється сектор впливу і перевірок.

Проте варто вказати і недоліки, зокрема це стосується питання професійної підготовки таких кадрів, оскільки виявлення та попередження корупційних правопорушень справа складна та специфічна, а не підготовлені працівники можуть не взяти до уваги важливу інформацію, на противагу цьому негативним пунктом можна вказати навпаки «обізнаність» процедурі превенції та виявленні таких правопорушень, це пояснюється тим, що чим більше мобільних груп створювати – тим більше працівників будуть знати відповідну стандартну процедуру і на основі цього, в майбутньому вчиняти такі діяння і вдало їх приховувати завдяки своїм знанням і розумінню механізму.

Ще одним ефективним методом боротьби з корупцією є формування національного менталітету, проведенням регулярних тренінгів, семінарів, навчань, наприклад Австрія, де проводилися «Антикорупційні тренінги», по закінченню учасники проходили опитування, в якому демонстрували знання і вивчену теоретичну частину. Таким чином підвищувалася громадська обізнаність щодо корупції як явища, а також щодо органів, що їй протидіють [3].

Корупції можна запобігти лише, коли кожний, незалежно від того, чи є він службовець чи пересічний громадянин, відчуває свою відповідальність за досягнення загальної мети – створення вільного від корупції суспільства

І якщо ми дійсно хочемо бачити нових людей в системі правоохоронних органів, людей, які будуть далекі від корупційних думок і схильностей, ми не мусимо цих людей шукати, їх треба виховувати.

1. Ажирбаєва О.Р.//Протидія корупції в поліцейських відомствах США и Європи//URL:<https://cyberleninka.ru/article/v/protivodeystvie-korrupsii-v-politseyskikhvedomstvakh-ssha-i-evropy>

2. Фільштейн М.В.//Досвід країн Прибалтики в подоланні корупції в поліцейському середовищі.//Право і суспільство. 2015. № 6.2(2). С. 149-152. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2015_6

3. Завгородній В.А.//Правове регулювання взаємодії органів Національної поліції та громадських організацій у протидії корупції: навч. посіб. Дніпро: Дніпр. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2016. 168 с.

Дяків Олена
студентка 1-го курсу
Львівський державний університет внутрішніх справ
Науковий керівник
Гдакович Мар'яна

ПОЗИТИВНИЙ І НЕГАТИВНИЙ АСПЕКТ ВЗАЄМОДІЇ МОЛОДІ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ

Однією з основних ознак розвитку сучасного суспільства є стрімкий розвиток комп'ютерних інформаційних технологій, який дає можливість сучасній людині навчатися, обговорювати проблеми, які турбують, знайомитися та спілкуватися з друзями, а також перенестися в будь-яку країну світу, дізнатися про її культуру та традиції, використовуючи необмежені можливості всесвітньої мережі Інтернет. Сьогодні Інтернет став невід'ємною частиною нашого життя.

Світ увійшов до якісно нової історичної епохи – епохи глобалізму, коли традиційні способи виробництва, споживання й обміну незворотно змінилися. Х.Ортега-і-Гассет відзначав: «...наша епоха прекрасна, рясна, перевершує все відоме нам в історії. Але саме завдяки своєму розмаху вона перевернула всі застави – принципи, норми й ідеали, встановлені традицією. Наше життя – живіше, напруженіше, насиченіше, аніж усі попередні, і тим самим проблематичніше. Воно не може орієнтуватися на минуле, а повинне створити собі власну долю». Сьогодні багато відомих учених вважають, що розвиток техніки призводить до переродження людини, яка стає додатком домашини. Вже не людина, а техніка визначає характер розвитку соціуму, зміст культури. К.Ясперс відзначав, що «техніка радикально змінила повсякденне життя людини в навколишньому середовищі, насильницьки перемістила трудовий процес і суспільство в іншу сферу, у сферу масового виробництва, перетворила все існування на дію якогось технічного механізму, всю планету в єдину фабрику; ... відбувається... повний відрив людини від її ґрунту».

На сучасному етапі світового розвитку набуває нового значення мережа Інтернет і все, що з нею пов'язано. Людство у своєму розвитку наблизилося до того, що Інтернет став основним генератором світових макротенденцій. Останнім часом ми не можемо уявити свого життя без Інтернету. Він міцно увійшов в наше повсякденне життя. Ми активно користуємося Інтернетом вдома, на роботі, з розвитком нових технологій Інтернет перекочував в наші мобільні телефони і смартфони. Що дало нам можливість практично весь час перебувати on-line. Поява Інтернету радикально змінила форми, зміст, механізми, функції соціальних комунікацій. З розвитком Інтернету, з'явилася можливість використовувати всі його досягнення в різних його проявах. Одним з таких проявів стали соціальні мережі, які набули на сьогодні статусу невід'ємного атрибуту нашого життя.

Соціальні мережі, швидко стали природною частиною повсякденного життя сучасної молоді. Уже не викликає сумніву той факт, що соціальні мережі мають

значний вплив на життя користувачів, але існують певні розбіжності щодо оцінки характеру цього впливу. Усі мережі, які пов'язані з інтернетом, мають позитивний і негативний аспект впливу на молодь.

Позитивним аспектом особистісного розвитку за допомогою Інтернет спілкування є розширення кола знайомих. Деякі молоді люди, а особливо підлітки, намагаються бути у центрі уваги, а також додати до свого профілю якнайбільше друзів, у тому числі й за рахунок незнайомих людей. Такий підхід несе потенційну загрозу особистій безпеці підлітка, який часто занадто відкритий у поширенні персональної інформації. Нерідко неповнолітні користувачі створюють по кілька різних профілів (із різними іменами) в одній соціальній мережі, що руйнівним чином позначається на їхній самоідентифікації. Варто підкреслити, що сучасна молодь розглядає Інтернет і соціальні мережі як основне та перевірене джерело інформації. У соціальних мережах користувачі також можуть задовольнити потреби у самовираженні та самореалізації. Таким чином, підлітки використовують соціальні мережі для демонстрації особистої позиції щодо обговорюваних питань, власних 14 досягнень, розробок або творчості. У цьому випадку для значної частини користувачів самовираження стає важливішим мотивом для використання соціальних мереж, ніж спілкування або отримання інформації [4]. Але попри всі негативні аспекти варто зауважити, що соціальні мережі сприяють розвитку електронного навчання й освіти в цілому, пропонуючи нові технічні та методичні засоби.

Що стосується використання соціальних мереж у навчальних цілях, то також слід виділити ряд позитивних моментів, зокрема: доступ до віртуальних соціальних мереж можливий у будь який час та з будь-якого пристрою (персональний комп'ютер, нетбук, ноутбук, мобільний телефон, планшет, смартфон тощо) підключеного до мережі Інтернет; засвоєнню навчального матеріалу сприяє поєднання індивідуальних і групових форм роботи тощо.

Зворотний бік спілкування у соціальних мережах – це відхід від справжнього життя, неможливість налагодити контакти з реальними людьми. І ця проблема дійсно дуже небезпечна: підліток зосереджується на власних переживаннях, перестає спілкуватися з рідними та близькими. Підлітки втрачають навички прояву інтересу до інших людей у реальному житті [2, с.180]. Вплив надмірного використання соціальних мереж як засобу комунікації на реальні взаємостосунки користувача може бути досить відчутним: замкнутість, втрата соціальних контактів і друзів, роздратування під час живого спілкування. Зловживання соціальними мережами може призвести не лише до десоціалізації, але і до деструктивних змін у психіці та поведінці особистості [1, с. 28].

Незважаючи на всі погані риси соціальних мереж, можна і визначити позитивні аспекти їх використання. Позитивною рисою соціальних мереж є можливість створення груп за інтересами. Кожен зможе знайти те, що йому до душі. З метою формування безпечної діяльності молоді в Інтернет-мережі необхідно

впроваджувати заходи, які спрямовані на поінформованість молоді щодо ризиків віртуального світу, формування критичного мислення та взаємодії фахівців, які займаються формуванням безпечної діяльності молоді в Інтернет-мережі.

Отже, висновок можна зробити такий, що позитивними факторами взаємодії сучасних підлітків у соціальних мережах є відсутність перешкод для спілкування, отримання корисної, нової інформації, проведення дозвілля, ознайомлення з відео й аудіо новинками, допомога в навчанні, всебічний розвиток. Серед негативних аспектів користування соціальними мережами можна назвати такі: залежність від соціальних мереж та Інтернету в цілому, негативний вплив на психофункціональний стан користувачів, незахищеність особистої інформації, не завжди достовірна інформація. А також потрібно зауважити, що соціальні мережі мають можливість на існування, але потрібно раціонально використовувати час, проведений у мережі Інтернет. Та більш схилитись до звичайних способів спілкування, які позитивно впливають на особистість. І тому, хочеться порадити батькам підлітків залучати дитину до реального світу, вчити спілкуватися з іншими дітьми.

1. Гнатюк Р. Соціальні мережі: співвідношення позитиву і негативу? – Режим доступу: <http://gazeta.dt.ua/family/socialni-merezhispivvidnoshennyapozitivu-i-negativu.html>.
2. Данько Ю. Соціальні мережі як форма сучасної комунікації: плюси і мінуси. *Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки*. 2012. С. 179-184.
3. Лаврухіна О. Інтернет-залежність як проблема сучасності – Режим доступу: www.rusnauka.com/10_DN_2012.
4. Вакуліч Т. Інтернет-залежність як новий вид адитивної поведінки. *Науковий часопис НПУ ім. М. Драгоманова*. Психологія. 2005. Вип. 7(31). С. 22- 27.

Зав'ялов Дмитро
студент 3-го курсу
ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет»
Науковий керівник
Крашеніннікова Тетяна

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ТА ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ

Міжкультурну комунікацію вивчали такі закордонні вчені: Н. Винер, К. Шеннон, У. Ешбі, А. Берг, А. Колмогоров, К. Клакхон, Дж. Трагер та ін. Та такі українські вчені: Л. Аза, О. Вишняк, Є. Головаха, Н. Костенко, М. Наумова, А. Ручка, Л. Скокова, В. Степаненко, М. Шульга та інші.

Спілкуючись із представниками інших культур, людина зазвичай не може передбачити їхню поведінку, якщо спирається лише на власні культурні норми та

правила. Часто сенс певного вчинку партнера по спілкуванню прихований, може полягати у традиційних уявленнях про нормальну та ненормальну поведінку, що відмінні у різних культурах та соціокультурних групах. Поведінка людей у процесі комунікації зумовлена низкою чинників, серед яких виокремлюють: особливості механізму інкультурації (Засвоєння індивідом рідної культури здійснюється одночасно як на свідомому рівні — через виховання, освіти, так і на несвідомому — стихійно, під впливом певних життєвих ситуацій та обставин); ситуація «культурні окуляри» (її сутність полягає в тому, що більшість людей розглядає власну культуру як центр і міру для інших культур, інколи це призводить до переконання у тому, що власна культура є вищою за інші); обставини та оточення (свідомо або несвідомо людина дотримується правил, визначених культурою, в якій людина перебуває); час, відведений на комунікацію (поведінка комунікантів істотно залежить від того, скільки часу вони мають на спілкування, а також від часу доби, коли воно відбувається).

Можливий і інший перебіг міжкультурної комунікації, позначений емпатією, коли спілкування є зрозумілим та легким, не спричиняє психологічної напруги і не потребує зусиль, характеризується взаєморозумінням та повагою співрозмовників.

Формування емпатичних якостей людини відбувається під впливом когнітивних, афективних та конотативних чинників, тому емпатія може виявлятися в таких основних формах. 1) когнітивна емпатія — здатність співвідносити своє і чуже, усвідомлювати, що об'єднує і розділяє людей;

2) експресивна емпатія — здатність перейматися емоціями та намірами інших;

3) соціальна емпатія — усвідомлення відмінностей у нормах соціальної поведінки.

Кожний народ має власну систему цінностей, які формуються як сукупність ставлень до природи, людей своєї та іншої спільноти, ідей, речей та ін.

Міжкультурну комунікацію можна розглядати як стосунки ідентичностей, що протистоять одна одній і взаємодіють у процесі комунікації.

Однак кожен тип ідентичності може спричинювати перешкоди для комунікації, адже залежно від нього стиль мовлення, теми для спілкування, форми жестикуляції співрозмовників можуть бути доречними або ні. Ідентичність учасників спілкування відображає сферу та зміст комунікації. Наприклад, британці дуже скупі на жести. Вони намагаються не доторкатися друг до друга і ретельно зберігають при розмові дистанцію «витягнутої руки». Для іспанця дотик до мочки вуха вважається образою. Як образу і виклик сприйме грек підняття руки з відкритої в його напрямку долонею, а американець, хоча і менш темпераментно-спрямований на нього палець. У Японії не слід підтягувати на публіці ремінь. Це можуть сприйняти як початок характеру.

Грек, турок і болгарин говорячи «так», погойдують з боку в бік, що для більшості європейців означає «ні». А північноамериканські індіанці

супроводжують свою мову особливими плавними жестами, що можуть збагачувати сказане додатковим змістом чи додавати словам прямо протилежне значення.

Отже, у міжкультурній комунікації культурна ідентичність відіграє подвійну роль: вона полегшує комунікацію (дає змогу скласти уявлення про співрозмовника) та водночас обмежує спілкування, внаслідок чого можуть виникати конфронтація і конфлікти.

1. Куранова С.І. Основи психолінгвістики: навч. посібн. / С.І. Куранова. - К.: Академія, 2012. - 208с. [с.118-123]
2. Зусін В. Я, Етика та етикет ділового спілкування: навчальний посібник: 2-е вид. перероб. і доп. –К.: центр навчальної літератури, 2005. - 224с.
3. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: підручник/ Ф. С. Біцевич. — 2-ге вид., доп. – К.: «Академія», 2009.— 376 с.

Квасниця Олена
студентка 1-го курсу
Львівський державний університет внутрішніх справ
Науковий керівник
Гдакович Мар'яна

ВЗАЄМОДІЯ ПОЛІЦІЇ ТА ГРОМАДИ (COMMUNITY POLICING) В УКРАЇНІ

Гострим питанням сьогодення залишається реформування діяльності органів охорони правопорядку. Одним із найважливіших напрямків реформування правоохоронних органів є розвиток партнерських відносин між Національною поліцією України та населенням на засадах довіри, прозорості, взаєморозуміння і взаємодопомоги у протидії злочинності. Таку взаємодію називають терміном *Community Policing (CoP)*. Підхід має доволі широкий діапазон визначень і у англomовних країнах, де й був сформований на ґрунті критики традиційної поліцейської моделі у 1970-80-х роках. В Україні ж відсутність чіткого визначення посилюють труднощі перекладу, адже у вітчизняних виданнях можна зустріти декілька варіантів, як передають зміст «Community Policing»: «діяльність поліції, орієнтована на громаду», «взаємодія поліції та громади», «взаємодія з населенням на засадах партнерства».

Ядром моделі *Community Policing* виступають партнерські відносини між поліцією та громадою, а головною метою є створення спільного безпечного простору, тому, я вважаю, що є очевидною значущість цієї теми у сьогоденні.

Важливо зазначити, що ця стратегія являє собою модель «проактивної поліцейської діяльності», орієнтованої на превенцію, тобто попередження правопорушень у співпраці з місцевою громадою, на відміну від «реактивної

поліцейської діяльності», яка орієнтована виключно на реагування вже вчинених правопорушень [1].

Як ми вже зазначали, ідея *Community Policing* вперше була реалізована в США у 80-х роках ХХ ст.

В основу лягли «9 принципів роботи сучасної поліції», укладені більше 180 років тому Робертом Пілом, видатним британським політичним діячем. Згідно з ними, головна мета існування поліції – це попередження злочинів та безчинств. Ще в 1829 р. міністр внутрішніх справ Британії Р.Піль створив у Лондоні муніципальну поліцію, діяльність якої базувалась на попередженні злочинів і регулярному патрулюванню. Поліцейські керувалися розробленими Пілом вищезгаданими «9 принципами», один з яких, що є серед найважливіших і до сьогодні, говорить: «В усі часи поліція має підтримувати зв'язок із громадськістю, адже згідно з історичною традицією, поліція і є громадськістю, а громадськість – поліцією; поліція – це лише представники громадськості, яким платять, аби ті присвячували повний робочий день тим обов'язкам, які покладаються на кожного громадянина в інтересах добробуту громади».

Слід додати, що у ст.11 Закону України «Про Національну поліцію» визначено, що свою діяльність поліція здійснює саме в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами і громадськими організаціями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб, а рівень довіри населення є основним критерієм оцінки ефективності діяльності органів і підрозділів поліції [2].

Крім того, я вважаю, що співпраця із населенням потребує зміни діяльності органів поліції, коли пріоритету набуває не реагування на кримінальні прояви, а участь у вирішенні усього комплексу проблем, які є у населення конкретної місцевості у сфері дотримання закону. Від поліції очікується прояв інтересу не лише до інформації, що стосується правопорушень, але й до потреб громадян, їх проблем та ускладнень стосунків, які складають підґрунтя для загострення криміногенної ситуації.

У західних країнах підхід *Community Policing* вкрай популярний, адже дає можливість ефективно гарантувати безпеку в громадах. Зокрема, він успішно працює в Бельгії, Болгарії, Данії, Чехії, Німеччині, Італії, Латвії, Литві, Польщі, Великій Британії тощо [3].

У світлі реформ, які мають місце в Україні, *Community Policing* є важливим напрямом, розвиток і реалізація якого позитивно позначається на усіх сферах життя суспільства. Впровадження превентивних методів роботи поліції є можливими лише за співпраці різних груп суспільства з поліцією; це є необхідною умовою протидії злочинності. Слід максимально запровадити принцип партнерської взаємодії, що передбачає не тільки інформування населення, а й налагодження ефективного зворотнього зв'язку, проведення відповідної роз'яснювальної роботи, встановлення громадського контролю за діяльністю Національної поліції.

Хочу додати, що Україна вже не перший рік йде шляхом встановлення партнерських відносин між правоохоронними органами та громадою. Ще на початку 2000-х років було проведено низку експериментів із впровадження даної моделі у діяльність поліції на місцевому рівні. Експерименти виявились результативними та були високо оцінені керівництвом МВС, однак не отримали продовження внаслідок закінчення зовнішнього фінансування. Головний висновок із цього – українська поліція може працювати за моделлю «*Community Policing*». За ці роки відбулось багато змін і українська поліція суттєво просунулась на шляху реформування та встановлення партнерства з громадою.

Отже, в умовах, які склалися в Україні, втілення й дотримання на практиці партнерських відносин між громадськістю та поліцією стане ефективним інструментом протидії злочинності, і – як наслідок – відбудеться покращення рівня життя населення й іміджу держави на міжнародній арені.

1. Проневич О. Німецька та польська моделі партнерської взаємодії поліції та населення на локальному рівні. *Форум права*. 2011. № 4. С. 600 - 606.

2. Про Національну поліцію : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40 - 41. С. 379

3. Поліцейська діяльність, орієнтована на громаду, в Європі: концепції, теорія та практика. *Серія посібників EUCPN*. Посібник № 2. 133 с.

Козар Мар'яна

студентка 1-го курсу

Львівський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник

Гдакович Мар'яна

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ЗМІШАНИХ ФОРМ НАВЧАННЯ І ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Серед сучасних педагогічних технологій найбільший інтерес для навчання представляють ті технології, що орієнтовані на групову роботу, навчання у співробітництві, активний пізнавальний процес, роботу з різними джерелами інформації.

Популярність дистанційних форм навчання в останні роки різко зросла. Технології дистанційного навчання передбачають використання дослідницьких, проблемних методів, що є неабиякою важливою ланкою у розвитку критичного мислення, вміння аналізувати та систематизувати знання та виконувати різні соціальні ролі у спільній діяльності.

Дистанційне навчання (*Distance Learning*) – це добре зорганізована й контрольована самоосвіта з використанням комп'ютерної техніки й комунікаційних

мереж. Вперше поняття «дистанційне навчання» з'явилося в Україні понад 10 років тому. А вже в 2019-2020 роках напрям впровадження технологій дистанційного навчання набув більш вагомого значення.

Серед суттєвих переваг дистанційної форми навчання можна відзначити:

- Можливість навчатися у будь-який час. Кожен студент виробляє власний графік індивідуально навчання, щодо опрацювання поданих навчальних тем.
- Можливість навчатися у власному темпі. Аудиторний режим вимагає від студентів середньостатистичного темпу від усього колективу, а дистанційна форма дозволяє працювати у власному темпі, що є значним плюсом для людей різного темпераменту. Дозволяє багаторазовий перегляд відео, аудіолекцій.
- Навчання без відриву від основної діяльності. Вагомий плюс є можливість навчатись онлайн і працювати безпосередньо на роботі без оформлення жодних документів.
- Мобільність. Можливість зв'язатись із викладачем різними способами: як *online*, так *offline*. Проконсультуватись із викладачем за допомогою електронної пошти, онлайн додатку, відео-конференції.
- Зручність для викладача. Викладачі можуть приділяти увагу більшій кількості студентів, зв'язуючись із ними з будь-якого місця.
- Спрощення оцінювального етапу – перевірки. Наявність онлайн програм: *class time*, *classroom*, *Moodle*, *google* форми, *Quizlet*, які дають можливість викладачеві спростити процес перевірки, оскільки, програма автоматично оцінює правильність виконання студентом.

Недоліками дистанційного навчання є:

- Невмотивованість студентів. Велику кількість матеріалу студент опрацьовує самостійно, що впливає на його ефективність та зацікавленість до освітнього процесу. Вміння працювати самостійно не дано кожному студентові, оскільки, вимагає від студента відповідальності та самоконтролю.
- Нестача практичних вмінь та навиків. Очна форма навчання передбачає практичне, аудиторне закріплення вмінь студента, живе спілкування, можливість виправитись та перейняти практичні навички викладача.
- Недостатнє програмне забезпечення як студентів, так і викладачів. Не підготовленість викладачів до дистанційних форм навчання та не достатнє оволодіння ІКТ.

Якщо розглядати дистанційну та змішану форму навчання, то можна їх чітко розмежувати. Технології дистанційного навчання передбачають лише використання інтернет середовища, а змішана форма навчання складається із декількох етапів: дистанційне вивчення теоретичного матеріалу, освоєння практичних аспектів в очному режимі та здача форм контролю.

При змішаному навчанні докорінно змінюється і роль викладача. Викладач у новітніх освітніх середовищах у режимі змішаного навчання при комплексному використанні засобів інформаційно-комп'ютерних технологій може виступати в

різних ролях. Він може працювати як у безпосередньому контакті зі студентом, так і навчати опосередковано, через телекомунікаційні засоби.

У змішаному навчанні викладач повинен створювати умови для самостійного навчання, виступати в ролі партнера, консультанта, вихователя – тобто координатора навчання.

Система змішаного навчання є дієвою у тому випадку, коли студенти опрацювали навчальний, теоретичний матеріал самостійно, а викладач, зекономивши час, зосереджується на виробленні практичних вмінь студентів, чим підвищує щільність та ефективність заняття. Завдяки використанню традиційної форми навчання із елементами онлайн технологій студент і викладач можуть якісно співпрацювати не тільки під час аудиторного режиму, а й за його межами. Тому на сьогоднішній день оптимальним варіантом навчання є змішана форма організації навчального процесу у вищих навчальних закладах України, а тим більше, коли ця форма навчання є ретельно спланованою, обґрунтовано добір засобів навчання, то можна сміло сказати, що дана форма навчання дає студентові більше шансів для здобуття якісних знань.

Звичайно, впровадження змішаної форми навчання потребує значних зусиль. Це є необхідність внесення змін у нормативну базу, інвестиції в розробку необхідного навчального контенту й перепідготовка кадрів. Фактично розвиток змішаної форми навчання може стати одним із ключових напрямків модернізації освіти у вищих навчальних закладах.

1. Антонов В.М. Сучасні комп'ютерні мережі. К.: „МК-Прес”, 2005. 480 с.
2. Гороховський О. І. Методичні аспекти створення навчальної літератури для дистанційного навчання. К., 2007. 543 с.
3. Клокар Н. Методологічні основи запровадження дистанційного навчання в системі підвищення кваліфікації. *Шлях освіти*. 2012. № 4 (46). С. 38-41.
4. Хассон В. Дж. Критерії якості дистанційної освіти. *Вища освіта*. 2004. №1. С. 92-99

Лаврова Карина
студентка 1-го курсу
Львівський державний університет внутрішніх справ
Науковий керівник
Гдакович Мар'яна

БРАНИЦЬКІ ЯК КУЛЬТУРНІ ПРОМОУТЕРИ БІЛОЇ ЦЕРКВИ

Чи не одну з найважливіших ролей у житті кожного міста відіграють культурні діячі та меценати: вони сприяють розвитку міста й водночас не залежать від влади. У Білій Церкві такими діячами були Ксаверій та Олександр Браницькі.

Францішек Ксаверій Браницький - польський державний діяч, великий гетьман коронний Польщі, генерал від інфантерії російської служби. Був членом польського парламенту, згодом направлений до Петербурга, де отримав високе звання генерала литовської артилерії. Необхідно сказати про неоднозначність постаті К.Браницького в українській історії, адже саме він брав участь у придушенні національно-визвольного повстання, що має назву Коліївщина, захопивши і стративши при цьому одного із головних діячів повстання – сотника Івана Гонтю. У нагороду за це отримав землі, в які входили міста Біла Церква і Сквир, а також 134 села із населенням понад 40 тисяч чоловік.

До появи Браницьких, у Білій Церкві не було жодної кам'яної споруди, місто занепадало. Вони збудували Костел святого Івана Хрестителя, Білоцерківську аграрну гімназію (сьогодні Білоцерківський національний аграрний університет), Дім Розпорядника та БРУМ.

Браницькі вирішили відновити торгівлю у місті. Порятунком для місцевої економіки стало укладання у 1806 р. Браницькими договору з єврейською общиною, якій дали дозвіл на поселення і будівництво у місті. Саме Браницькі легалізували їх перебування у місті і навіть побудували для євреїв в центрі міста Торгові ряди на 85 крамниць. Євреї поживали торговельне і ремісницьке життя Білої Церкви. Вона стала важливим транспортним вузлом, через який проходили численні урядові, військові, поштові естафети і купецькі каравани. Центром єврейського життя міста стала Торгова площа з Торговими рядами. Навколо площі у XIX та на початку XX століть виріс цілий єврейський квартал.

Браницькі здавали Торгові ряди, як і землі навколо Торгової площі та на ближчих вулицях, в оренду. Але спадок євреї залишили Білій Церкві досить значний: це і будівлі синагог, і житлові будинки, і крамниці, і школи, і лікарні. До 1941 р. єврейське містечко було значно багатшим архітектурно і гармонічнішим, але нещадні бомбардування міста під час Другої світової війни позбавили Білу Церкву більшої частини будівель.

Значним способом розвитку торгівлі Браницьких була поставка фуражу Російській та Польській арміям. У 1887 р. входили до синдикату цукрової промисловості, що об'єднав 203 цукрових заводи.

Основним здобутком Браницьких є дендропарк «Олександрія», що на сьогодні є найбільшим архітектурно оформленим ландшафтним парком в Україні. Його площа сягає близько 400 га. Парк містить багато цінних архітектурних споруд та пам'ятників, таких як: «Колонада Луна» (будівля в стилі класицизму, побудована таким чином, що посилює звук. Стоячи у різних кінцях колониadi можна почути навіть шепіт. Таких будівель всього 2 у світі), «Китайський місток», з якого відкриваються мальовничі краєвиди «Лава декабристів», колона «Глобус» на якій було сріблом нанесено картосхему володінь Браницьких, Руїни (своїм виглядом вони нагадують старовинний зруйнований замок; основна мета споруди – створити ілюзію зруйнованих часом будівель.) та музей, у якому зберігається

історія заснування парку, скульптури з білого італійського мармуру та безліч інших цікавих експонатів.

У середині XIX ст. парк «Олександрія» набув неабиякої слави. Також, не можливо не сказати, що Браницькі направляли свої ресурси у розкопки. Їх люди брали участь у розкопках гробниць у Єгипті та значної кількості курганів в Україні. У парку «Олександрія» навіть була своя «Єгипетська кімната», де зберігались експонати з розкопок Єгипетських гробниць.

Отож сім'я Браницьких протягом століть мала великий вплив на культурний та економічний розвиток міста і регіону в цілому. Вони відкривали світ для Білої Церкви і Білу Церкву для світу.

-
1. Чернецький Є. Браницькі. К.: Наш формат, 2011, 756 с.
 2. Чернецький Є. Антропонімія складова політичної репрезентації Річпосполитського магната XVIII СТ. (на прикладі родини великого коронного гетьмана Францишка Ксаверія Браницького. *Соціум*. Вип.13-14, с. 181-188.

ЛУКОМСЬКА Аліна

курсантка 2 курсу

*Дніпропетровський державний
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Анатолій Поповський

РОЗДУМИ ПРО ФІЗИЧНЕ ЗДОРОВ'Я І МОРАЛЬНІ ПРИЦИПИ ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ СУВЕРЕННОЇ УКРАЇНИ

Як і кожен у дитинстві, я мріяла про світле майбутнє: гарно навчатися, отримати нові знання, здобути вищу освіту, і, звісно ж, працювати в омріяній професії. Проте не так воно буває, як сподіваєшся. Дійсно, коли творчо працюєш над своєю мрією та всіма зусиллями намагаєшся її втілити в життя, вона обов'язково здійсниться. Але бувають такі мрійники, які хочуть дуже багато чого досягти, але нічого для цього не роблять. Мої курсантські колеги не виключення. Адже кожного дня, прямуючи здобувати нові знання до навчального закладу, моє серце переповнює безмежний розпач, коли доводиться бачити як курсанти, майбутні захисники правопорядку, дозволяють собі привселюдно біля свого ж навчального закладу палити цигарки, заздалегідь, можливо навіть цього не підозрюючи, починають формувати у суспільства негативне уявлення про таких правоохоронців нової генерації. Цей огидний сморід не тільки повільно руйнує їх із середини, але й потрапляє в легені звичайних перехожих. І звичайно ж, мене це неабияк засмучує: адже вони намагаються налити мої легені тим, чим самі були повні. Навіть просто

пройшовши крізь цю тунель тютюнового диму дорогою, встеленою недопалками, мене охоплює таке відчуття, що не я пройшла крізь це страхіття, а навпаки, всі безжально протопталися по моїй душі, залишивши цей бруд слідів своїх чорних підшов. Мене дратувала непевність, що панувала в мені: чи можливо змінити спосіб життя таких пристрасних курців? Звичайно, я неодноразово намагалася вплинути на цю ситуацію: підійти та сказати, що така поведінка не є належною для майбутніх правоохоронців, але всім байдуже і не цікаво, нікого не турбує те, що вони своєю ганебною поведінкою знецінюють те, що поліція є елітою виконавчої влади і захисником правопорядку Батьківщини.

Чим більше я намагалася донести цю думку до моїх «колег», тим більше засмучувалась, адже нічого не вдавалося. Так не хочеться про це думати...А, можливо, і я, все ж таки не витримаю і позбудусь своєї мрії та, потонувши у чорній пільмі, перетворюся на таких же, як вони, і стану попутним вітром... Ні, такого ніколи не буде! Тому я всіма своїми зусиллями буду нести це слово істини кожному, якщо навіть це не даватиме жодних плодів, бо невмируща надія сильного українського духу мусить вистояти. Це та надія, що крізь роки дарувала всім віру, не полишала нас навіть у найстрашніші миті людського життя, дотримуючись загально визнаного поняття: в здоровім тілі - здоровий дух.

Тож, на мою думку, доречно було б зауважити, деякі випадки прояву негативної поведінки як курсантів так і вже досвідчених правоохоронців. Так, для прикладу вважаю за потрібне навести прикрий випадок, що стався з курсантами Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, в якому ж я теж здобуваю вищу освіту. Двоє майбутніх правоохоронців, перебуваючи на території університету, вирішили сфотографуватися в службовому авто та виразити «на пальцях» убоге «прикольництво». Після чого, якимось чином, це фото розлетілося по всій мережі Інтернет, що, звичайно, не сприяє позитивному оцінюванню сучасної молодії зміни поліціантів [1]. (мал.1)

Бо кожен, хто побачить такий «прикольний хист», одразу сформує негативне уявлення про правоохоронців нашої країни. Такі курсантські витівки потрібно присікати при будь-якому виявленні компромату правоохоронних органів тому, що потім буде вже пізно: зерно негативних звичок і неприпустимої поведінки остаточно укоріниться в їхній свідомості та проросте паростком зневаги усього суспільства до лав Національної поліції України.

А щоб подібні ситуації не повторювались, необхідно одразу вивітрювати подібні думки до такої неприпустимої поведінки ще під час навчання майбутніх правоохоронців у вищих навчальних закладах. Тож, варто виокремити, що при умові, коли така поведінка не буде викликати у керівництва жодних зауважень, а супроводжуватиметься лише безкарністю, то цілком можливо, що з них ніякого хорошого спеціаліста не вийде, а такі вчинки приведуть до антисуспільних наслідків для всієї структури МВС та нашої держави взагалі. Виходячи з вищевикладеного, цілком доречно було б зауважити, що сучасному законодавству потрібно брати приклад з більш розвинених держав, які вже стикалися з цією проблемою не раз і запровадили жорстку відповідальність осіб, уповноважених на захист правопорядку у країні. Наприклад, в Америці, вже колишньому офіцеру

поліції, який натиснувши коліном на горло Джорджу Флойду під час затримання задушив його, тепер загрожує мінімум як 40 років ув'язнення [2]. (мал. 2)

мал. 2

Кадр з відеозапису очевидця, який показує Дерека Шовіна, притиснутого шию Джорджа Флойда до асфальту

Щодо української держави, то варто виокремити те, що в порівнянні з американськими стандартами, наша країна перебуває у ситуації, де панує тотальна безкарність.

Отже, узагальнюючи вищесказане, варто було б зауважити, що ця проблема в нашій країні розвивалася не один десяток років, а починалася з малого: так з найпершого дня навчання в курсантських лавах, під впливом оточення колег та керівництва безпосередніх начальників, ще в цілком несформованому уявленні майбутнього правоохоронця починають утворюватися та укорінюватися у свідомість певні життєві принципи. І якими ці принципи будуть, це залежить від того, саме яким чином виховувався майбутній правоохоронець: був дисциплінованим і заохоченим до захисту правопорядку та у подальшому навчанні повністю відтворював у свідомості бачення себе як незалежного, компетентного, вірного своїй професійній діяльності майбутнього поліцейського у суспільстві чи уявляв себе бездарним виродком, чорний розум якого затаїв зневіру, хабарництво та вседозволеність, а черстве серце давно вже забуло про справжню відданість та чесність. Неабияку роль грає саме виховання своїх підлеглих безпосередніми керівниками, їх ставлення до кожного. Тому роль творчого, здорового і професійного виховання є дуже важливою для підростаючого покоління правоохоронців. Та насправді ж це є вибором кожного: зламатися під впливом жорстокого сьогодення чи самому зламати цю систему та самовіддано служити державотворчим ідеям суверенної України.

1. Соціальна мережа «Facebook». URL: https://m.facebook.com/photo.php?fbid=2027350157534077&id=2008534169415676&set=a.2008546019414491&refid=13&__tn__=%2B%3E
2. Поліцейському присудили 40 років ув'язнення через вбивство чорношкірого. URL: <https://www.rbc.ru/society/04/06/2020/5ed8294f9a7947414cda2431>

Малахова Карина
курсантка 1 курсу
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ
Науковий керівник
Анатолій Поповський

ДОСВІД ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

На даний момент системи освіти в усьому світі вживають заходів щодо організації освіти в умовах пандемії коронавірусу (COVID-19). Довелось зіткнутися з несподіваними труднощами в зв'язку з введенням режиму самоізоляції. Система освіти виявилася «на першій лінії фронту» з великою кількістю людей.

Закриття навчальних закладів і екстрений перехід на дистанційне навчання пов'язані з очевидними проблемами, обумовленими головним чином недостатнім

технічним оснащенням, відсутністю або слабкою підготовкою як педагогів, так і курсантів до роботи в нових умовах. Ці та інші проблеми кидають виклик системі освіти в критичній ситуації[1].

Визначимо поняття «дистанційне навчання». На основі аналізу педагогічної літератури сформулюємо визначення: під дистанційним навчанням розуміється організація освітньої діяльності із застосуванням дистанційних освітніх технологій, які передбачають використання інформаційно-телекомунікаційної інфраструктури для передачі інформації і опосередкованого синхронної або асинхронної взаємодії учнів і педагогічних працівників.

Для викладача сприятлива сторона онлайн-курсів полягає в можливості самовираження, в передачі свого досвіду певної кількості слухачів; для курсантів же – в доступності освіти, в можливості підвищити кваліфікацію, придбати нові контакти для співпраці в майбутньому.

Для здійснення дистанційного навчання викладач повинен володіти активними методами навчання і допомагати курсантам формувати власні стилі навчання в онлайн-режимі, опановувати можливостями платформи онлайн-навчання і необхідним програмним забезпеченням, долати труднощі і бар'єри електронного спілкування. Для ефективного управління онлайн-курсом викладачам потрібно використовувати інструменти стимулювання учнів до освоєння курсу, виробляти у них дисципліну і навички дотримання термінів виконання завдань, здійснювати своєчасну оцінку курсантських і студентських робіт і надавати оперативно-зворотній зв'язок.

Кафедри і курси факультету вищої юридичної освіти були змушені перейти на дистанційне навчання вже після оголошення карантину. Курсанти університету перейшли на онлайн навчання протягом декількох днів. У перші дні карантину був організований освітній портал «moodle», а також проведення занять в системі ZOOM. Навчання вирішили провести з використанням платформи Zoom. Zoom-сервіс для проведення відеоконференцій, онлайн-зустрічей і дистанційного навчання. Організувати зустріч може будь-хто, створивши обліковий запис. Програма відмінно підходить для індивідуальних і групових занять, курсанти можуть заходити як з комп'ютера, так і з планшета з телефоном. До відеоконференції може підключитися будь-який, що має посилання, або ідентифікатор конференції. Захід можна запланувати заздалегідь, а для постійного заняття в певний час можна зробити одне і те ж посилання для входу.

Презентації, матеріали до практичних, лекційних занять відправляли по даному каналу, лекційні заняття записували як mp3. Вищевикладений матеріал викладався в канал у першій половині дня, в другій половині дня здійснювалася зворотний зв'язок з курсантами: після освоєння поточного заняття, курсанти відправляли в особистий канал викладачів відповіді до тестових завдань і ситуаційних задач. І в завершенні дня, викладач висвітлював у каналі результати оцінювання курсантів. У наступні дні було організовано електронний журнал.

Курсові роботи також захищали по месенджер-каналю. Підсумковий контроль був організований у вигляді тестових завдань. Як показали результати анкетування курсантів та студентів, онлайн – навчання схвалили 87% курсантів (основну частку склали курсанти з інших областей), на питання про вторинному проходженню даного навчання – позитивно відреагували 70%. [2]

Безумовно, стресова для всіх учасників ситуація не могла не відбитися на якості навчання. Але правильно підібрані матеріали курсу, виходячи з цілей і завдань навчання і характеристик навчального процесу в онлайн-середовищі, забезпечили відмінний освітній результат, а викладачеві – позитивний зворотний зв'язок, що сприяло протистояти пандемії і продовжувати навчальний процес в самоізоляції.

1. Актуальність і перспективи онлайн навчання держслужбовців: матеріали відкритої Всеукр. інтеракт. онлайн-конференції від 4 черв. 2020 р. URL: <https://cutt.ly/WdFYXwJ>

2. Муравицька Г. В. Інформаційна база системи професійного навчання державних службовців. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. Серія: Державне управління. 2017. № 2. С. 104–111. URL: <https://cutt.ly/IpZHDa0>

Наконечна Лілія

студентка 1-го курсу

Львівський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник

Гдакович Мар'яна

ІЛОН МАСК: ЖИТТЯ ЗА МЕЖАМИ РЕАЛЬНОСТІ

Ідеї маска часто критикують, називаючи їх неправдоподібними та фантастичними. Наприклад, Роберт Зубрін, президент і засновник неприбуткової організації за переселення людей на Марс «mars society», зазначив у виданні «The guardian», що Маск надто «багато обіцяє», але часто навіть не встигає із дедлайнами своїх проєктів, хоча при цьому вміє приймати критику та підлаштовувати цілі, щоб зробити їх більш досяжними. Тим не менше, якщо Ілон Маск все ж зможе виконати всі свої обіцянки, він змінить курс історії назавжди.

Не так давно я захопилася здатністю Маска робити неймовірно складні речі за шалено короткі терміни. Щоб ви там про нього не думали, Ілон маск надзвичайно продуктивний персонаж, і я почала замислюватися, які звички та установки допомагають маску залишатися продуктивним. Після того, коли я прочитала біографію маска від Ешлі Вентс і переглянула деякі його інтерв'ю, я виокремила 5 пунктів, які відповідають на це питання. До того ж, будь-хто може застосувати їх у своєму житті, тому почнемо ми з поради № 1, яка оманливо проста.

В інтерв'ю з Редіт у 2015 р. одне з найбільш дивних питань було таке: «яка звичка відіграла найбільш позитивну роль у вашому житті?». На що Маск просто відповів: «Душ». Чесно зізнаюсь, спочатку я подумала, що І.Маск просто жартує над цією людиною, цілком можливо, що так і було. А ще можливо, що це була правда, його відповідь змусила мене замислитися про більш широку і цілісну аргументацію. Тому в наслідок довгих роздумів, я зрозуміла одну річ: коли людина серйозно ставиться до своєї зовнішності, то починає і серйозно ставитися до роботи. Якщо з ранку відразу прийняти душ і одягнути одяг у якому ми відчуваємо себе впевнено, то швидше за все, день пройде продуктивно, навіть, якщо працювати вдома, де ніхто мене не бачить. Багато підприємців розуміють це майже відразу ж, коли починають працювати на себе, а ще цей урок швидко засвоюють студенти, які йдуть у коледж чи університет і покидають батьківське гніздо. Тобто, чим менше у нашому житті зовнішнього контролю, на кшталт, батьків, викладачів, інших дорослих, тим більше потрібно розраховувати на самодисципліну і силу волі, щоб щось зробити. Тому ці дві якості певній мірі залежать від гігієни, зовнішнього вигляду, організації і чистоти нашого робочого простору. Якщо хочете бути продуктивним своїй роботі, кожен день ставитеся до цього серйозно: носіть одяг, в якому відчуваєте себе впевнено, і який показує, що ви ставитеся до себе серйозно!

Інша річ, яку я помітила в Маска і яка формує основу 2 пункту, це те, що він подає приклад своїй команді. Ілон Маск – вимогливий директор, він очікує, що його команда буде працювати багато годин, знищуючи конкурентів за всіма параметрами, і фактично відкидає будь-яку видимість балансу життя і роботи. Через це складається враження, що він тиран і байдужий до інших. Ось, що сказав Маск одному з працівників «Tesla»: «Я хочу, щоб ти думав наперед і думав так багато, щоб боліла голова, я хочу, щоб ти щоночі йшов спати з хворою головою». Але незважаючи на це специфічне висловлювання, багато нинішніх і навіть колишніх працівників «Tesla», поважають його. Вони готові пожертвувати своїм особистим життям, щоб відповідати його вимогам. Але все-таки, чому це так ?

По-перше, Ілон Маск не змушує нікого працювати старанніше, ніж він сам. Іншими словами, він подає приклад, вкладаючи від 85 до 100 годин на тиждень, працюючи часто й у вихідні дні. У нього є потужна система організації, щоб вичавлювати з кожної хвилини максимум і якщо команда Маска багато працює, то він працює більше! Отже, якщо усвідомлено давати приклад людям, що нас оточують, то з'явиться мотивація постійно рухатися вперед. Якщо ви знаєте, що на вас дивляться ті, від кого ви щось вимагаєте, то ви точно не будете сидіти, склавши руки. До того ж, у спільному проєкті або в ситуації, коли вам потрібно організовувати інших людей, ваш особистий приклад дуже допоможе зробити команду більш згуртованою і ефективною, а для Ілона згуртованість та ефективність команди – дуже важливі речі, тому що він постійно ставить мету у перебільшених рамках, що є основою для 3 пункту.

Одна з основних рис Маска – тенденція ставити неймовірно амбітні дедлайни на різні проекти, а іноді вони навіть не реалістичні! Якщо ви знайомі з ранньою історією «Tesla», то пам'ятаєте, що спочатку вони обіцяли зробити перший «РОДСТЕР» у 2006 р.і до кінця відкладали запуск, аж поки нарешті не випустили його в кінці 2008 р. З іншого боку, такі неможливі дедлайни потужний діють на команду. Ось, що говорить про це колишній директор «SpaceX»: «І ось всі працюють над машиною, яка повинна проїхати від Лос-Анджелеса до Нью-Йорка на одному баку бензину. Вони працюють над нею рік і тестують всі частини. Через рік приїжджають в Нью-Йорк віце-президенти, думаючи, що машина в кращому випадку доїде до Лас-Вегаса, а машина добирається до Нью-Мексико, тобто вдвічі довше ніж очікувалося. Але Ілон все одно злий, він вимагає від людей вдвічі більшого, ніж всі інші!». Тому я хочу зробити акцент на останньому реченні, бо воно ідеально показує силу перебільшених цілей. Фактично, ця мета є поза межами наших можливостей, а іноді поза межами власного сприйняття цих можливостей. Якщо здається, що ви можете підтягнутись на турніку п'ять разів, а тренер говорить: «10!». То він просто ставить перебільшену ціль і швидше за все ви не потягнетеся 10 разів, але зможете вичавити 7. Часто мета, яка здається неможливою, якраз є тим, що потрібно, аби вийти за встановлені межі. Потрібна сміливість, щоб почати робити те, що зараз здається нездійсненним, бо в гонитві за цією метою можна розвинути свої навички на потрібний рівень, щоб дійсно досягнути первинної цілі. Такого зростання не відбувається, якщо цілитися на речі, які легкі для виконання, і Маск прекрасно це знає. Інша річ, яку добре знає Ілон – важливість створення широкої бази знань. Серед всіх директорів технічних компаній Маск виділяється тим, що добре розбирається в науці, яка стоїть за створенням того, що він виробляє. Таке широке розуміння фізики і математики, і проектування дозволяє йому розуміти інженерів, коли ті приходять до нього з проблемою. І часто він пропонує рішення, яке і правда працює. Крім того, широкі знання допомагають йому ламати ментальні блоки та мотивувати свою команду, робити речі, які іншим здавалися б неможливими. Прикладом слугує ідея багаторазових ракет. У книзі Е.Вентс пише: «Є цілий табір експертів, які кажуть, що Маск просто витрачає час даремно, що обчислення давно показали повну неспроможність багаторазових ракет». Але в березні цього року «SpaceX» запустили ту саму «Falcon 9» вдруге. Знання Маска про науку і проектування не є тільки результатом його студентських років. Навіть, коли він працював у своїй компанії, то завжди прагнув зрозуміти основи того, що будують його інженери. «Він закривав інженера на фабриці «SpaceX» і допитував його на тему вентилів і особливих матеріалів: «Спочатку я думав, що він перевіряє, чи знаюся я на своїй справі. Але потім я зрозумів, що він вчиться...Він буде допитувати тебе поки не дізнається 90 відсотків всього, що знаєш ти!» - казав К.Броган, один з перших інженерів. Завзятість Маска в тому, щоб вивчити кожен аспект виробництва продуктів його компанії, і саме це робить з нього людину «форми Т». У Маска є багато знань і навичок в окремій галузі знань, а також більш

поверхнево, але все-таки багато знань в широкому спектрі інших тем і дисциплін. Він дивиться на проблеми під іншим кутом і вирішує їх нестандартно.

Ось ми і підійшли до останнього і найважливішого уроку від І.Маска. Тому хотіла б почати цю частину моєї улюбленої цитати Ілона: «Я думаю, що дуже важливо мати «Петлю фідбекай», в якій ти завжди думаєш про те, що зробив і як це можна покращити». Мені здається, це найкраща порада «Постійно думай про те, як можна зробити ще краще». Маску завжди недостатньо того, де він зараз, він може бути гордий досягненнями своїх компаній, але точно знає, що в кожній галузі є те, що можна зробити ще краще. Завжди є більш ефективний, швидкий або дешевий спосіб. Один з моїх улюблених прикладів такого мислення, це коли йому дали Квоту у розмірі 120 тисяч доларів від постачальника на електромеханічний привід одної з частин ракети, в той час як більшість компаній просто взяли б квоту, вставили привід в ракету і повісили б всі витрати на клієнтів. Але Маск посміявся над постачальником і доручив одному з працівників побудувати такий самий привід з бюджетом у 5000 доларів, і цей працівник, на ім'я С.Девіс, побудував його за 3900 доларів, що було навіть нижче встановленого бюджету. Це мислення прийнято називати «мисленням зростання». Людина з таким мисленням вірить, що може навчитися чого завгодно, якщо вкладе достатньо зусиль. Якщо людині не виходить з першого разу, то вона піднімається і пробує ще раз, на цей раз зі знанням того, що не потрібно робити. У підсумку, вона розуміє, що її потенціал є обмежений тільки її бажанням важко працювати і пробувати нове, допоки що-небудь не «вистрілить». Люди, які не думають так, мають «фіксоване мислення». Вони бачать світ тільки в одному положенні і думають, що не є тими, хто може змінитися. До того ж вони вірять в те, що їхня тактика є найкращою. Це той тип людей, який вважає «якщо воно працює, то його краще не рухати». Але справа в тому, що таке мислення змушує топтатися на місці, і відбувається стагнація.

Підсумовуючи вище сказане, важко не погодитися, що Ілон Маск є людиною майбутнього і його досягнення вже давно увійшли у світову історію. Його мислення і результати стають мотивацією для саморозвитку вже цілому світу, а його ім'я є символом новітнього героя!

1. Венс Е. Ілон Маск. Tesla, SpaceX і шлях у фантастичне майбутнє. К.: ТАО. 2018. 429 с.

2. Бути Маском.- <https://buduysvoe.com/publications/buty-maskom>

Опалькова Анастасія
курсантка 1 курсу
Львівський державний університет внутрішніх справ
Науковий керівник
Клак Оксана

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ КРИПТОВАЛЮТИ

На нашу думку, однією з проблем цивільно-правових відносин є розвиток цифрової економіки та інноваційних технологій.

Поступ у цих галузях дає підстави для перегляду ролі й форми грошей як засобу платежу. Так, значного поширення та популярності в сучасному світі набуває криптовалюта. Утім, виникає питання щодо правової природи цього поняття: чи належить воно до категорії грошей, чи є альтернативним способом платежу, який його правовий статус і чи може віртуальна валюта бути об'єктом цивільних правовідносин.

Зауважимо, що національне законодавство ще досі не визначило її правовий статус. Національний банк України наголошує, що складна правова природа криптовалют не дозволяє визнати їх ні грошовими коштами, ні валютою, ні платіжним засобом іншої країни, ні валютними цінностями, ні електронними грошима, ні цінними паперами, ні грошовим сурогатом.

Варто розпочати з того, що Цивільний кодекс України визначає об'єктами цивільних прав «речі, у тому числі гроші та цінні папери, інше майно, майнові права, результати робіт, послуги, результати інтелектуальної, творчої діяльності, інформацію, а також інші матеріальні і нематеріальні блага» [1, ст. 177]. Питання про те, чи можна віднести до цього переліку, наприклад, біткойни, є досить суперечливим, оскільки, з одного боку, це певний засіб платежу, що набув популярності у світі, втім поки що не дуже широко використовується в Україні. Складність полягає у відсутності правового регулювання зазначених відносин у вітчизняному законодавстві.

У 2014 р. Національний банк України дав визначення криптовалюти як грошового сурогату, що не має реальної вартості і не може використовуватись на території України як засіб платежу. Водночас стаття 32 Закону України «Про Національний банк України» забороняє випуск і використання грошових сурогатів [2, ст. 32].

Варто зазначити, що на сьогодні розроблено законопроект «Про обіг криптовалют в Україні», де визначено, що нею є програмний код (набір символів, цифр та букв), що є об'єктом права власності, який може виступати засобом міни, відомості про який вносяться та зберігаються в системі блокчейн в якості облікових одиниць поточної системи блокчейн у вигляді даних (програмного коду)» [3, ст. 1].

Отже, можна дійти висновку, що в разі прийняття цього закону криптовалюта стане об'єктом правовідносин – товаром.

Судова практика дещо по-іншому розглядає криптовалюту. «Bitcoin не є річчю в розумінні ст. 179 ЦК України та не має ознак матеріального світу. Також Bitcoin не є продукцією. При цьому колегія суддів вважає безпідставними посилення позивача на те, що цифрова продукція Bitcoin – це майнові права, оскільки вони не ґрунтуються на нормах чинного законодавства. На думку колегії, Bitcoin не має ознак майнових прав. Суд, враховуючи загальні положення про способи захисту порушеного права та судові рішення, не може зобов'язати відповідача передати позивачу речі, які не мають ознак матеріального світу», – такого висновку дійшов Апеляційний суд м. Києва у 2016 році. На сьогодні це прецедентна справа, бо більше судових рішень з цього питання не було, проте це лише питання часу, оскільки обіг віртуальної валюти в Україні стає активнішим, що неминуче призведе до потреби захисту порушених прав.

Таким чином, криптовалюту можна визначити як майно, що є товаром, яке може бути предметом договору міни, проте аспект законодавчого регулювання вказаного явища залишається відкритим, оскільки популярність віртуальної валюти набирає обертів, а її власники залишаються не захищеними державою.

О.С. Беломитцева зазначає, що світове співтовариство не може визначити статус та правову природу біткоїну, і це є досить неоднозначним питанням для провідних учених економічної та юридичної науки з усього світу [4, с. 26–28].

Загальновідомим фактом є те, що хоч обіг криптовалют не закріплено законодавчо, це не виключає їх можливості бути об'єктом цивільних прав і не скасовує їхню оборотоздатність. Біткоїни сьогодні перебувають у досить активному обігу в Україні, їх вільно відчужують, вони переходять від одних суб'єктів цивільних відносин до інших.

Виходячи з цього, відсутність законодавчого закріплення питання спричиняє проблеми в забезпеченні та реалізації прав і обов'язків учасників таких відносин, а також зумовлює значні можливості для порушень, незаконної діяльності, відмивання доходів тощо.

Розглядаючи це питання (незалежно від ставлення до криптовалют – позитивного чи негативного), потрібно визнати факт їх активного використання і широкого розповсюдження. Попри те, що криптовалюти не мають в Україні закріпленого законом статусу об'єкта цивільних правовідносин чи платіжного засобу, вони є засобом для платіжних транзакцій (часто незаконних), а тому питання законодавчого врегулювання цієї сфери є нагальним.

На нашу думку, доцільним є прийняття закону, який би регламентував це питання з урахуванням усіх особливостей, ризиків та проблем, насамперед пов'язаних із оподаткуванням операцій із криптовалютами та їх застосуванням, адже це явище є новим і містить багато суперечливих нюансів. Належне законодавче врегулювання цієї сфери дасть змогу забезпечити функціонування віртуальних

валют як об'єктів цивільних правовідносин, створить необхідні у мови для захисту прав та законних інтересів їх учасників, запровадить механізми для запобігання та протидії зловживанням.

У висновку хотілося б зазначити, що питання правового статусу криптовалюти, насамперед як об'єкта цивільних відносин, є дуже неоднозначним. Зважаючи на це та враховуючи активний розвиток віртуальної валюти, її справедливо було б урегулювати законодавчо задля того, аби запобігти протиправній діяльності, незаконним транзакціям тощо і забезпечити перспективи для ширшого впровадження новітніх технологій, які дозволяють суспільству розвиватися.

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р., № 435-IV. Офіційний вісник України. 2003. № 11. Ст. 177.

2. Про Національний банк України: Закон України від 20.05.1999 № 679-XIV. Відомості Верховної Ради. 1999. № 29. Ст. 32.

3. Проект Закону України «Про обіг криптовалюти в Україні», вноситься народними депутатами України Єфремовою І. О., Денісовою Л. Л., Котвіцьким І.О., Рибак І. П., Войцеховською С. М. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62684.

4. Беломытцева О. С. О понятии криптовалюты биткоин в рамках мнений финансовых регуляторов и контексте частных электронных денег. *Проблемы учета и финансов*. 2014. № 2(14). С. 26–28.

5. Ухвала Апеляційного суду м. Києва від 12.10.2016 у справі № 753/599/16 ц. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/62052778>

Стрижак Дмитро

студент 2 курсу

ВНПЗ "Дніпровський гуманітарний університет"

Науковий керівник

Алфьорова Тетяна

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ЩОДО РОЗУМІННЯ СУЧАСНОЇ ЮРИДИЧНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Донедавна юридично-лінгвістична сфера як складна сфера наукового знання не виділялася, точніше виділялися дві сфери - лінгвістика та юриспруденція. Їх взаємодія мала місце у дуже обмежених випадках. Хоча відбулася не стільки інтеграція цих сфер, скільки використання знань про мову (стиль, словниковий запас тощо) для вирішення питань юридичної практики. Проблема мови права фактично була поза компетенцією юриста та більше відносилось до сфери ораторського мистецтва адвоката. Хоча в цьому випадку основна увага була приділена не дифузії

права та мови, а використанню мовних засобів для досягнення цілей певного виду юридичної діяльності (зокрема, прокурорської, юридичної тощо).

Фактично, єдина тема, що відображає взаємозв'язок між мовою і законом, по суті, була юридичною технікою. Хоча, знову ж таки, навіть у рамках юридичної техніки насправді було необхідно дотримуватись мовних норм (нормативно-правових, актів про застосування правових норм, інтерпретаційно-правових актів) мовних норм, застосування офіційно-ділового стилю тощо. На думку деяких науковців, мова є засобом глобалізації. Причини цього були досить успішно описані М. Зако-воротною та Є. Благородовою, теоретично осмислюючи своєрідність «культура - мова - суспільство». На їх думку, «сама концептуальна постановка питання є результатом історичних змін у сучасній культурі. ... Причина в тому, що з епохи сучасної культури почали трактуватись як система знаків, символів і одночасно як форма свідомості та настанови для дії. Таким чином, «культурний поворот», «культурні зміни» призводять до «соціальних поворотів і змін». Таким чином, культура, представлена мовною системою, стає вирішальною силою для змін у соціальній практиці» [1, с.7-8]. Це твердження безпосередньо пов'язане з правом, яке, по-перше, є соціокультурним явищем, і по-друге, має відповідну форму відображення, здебільшого текстову, що дозволяє переважній більшості вчених стверджувати, що право побудовано на мові, «оскільки завдяки письмовій мові виникають національні конституції, закони та статuti, угоди між особами, а розмовна мова необхідна для судового розгляду» [2].

Денис Барон зазначає, що, проводячи лексичне дослідження в 1994 році, Кевін Вербах виявив, що Верховний Суд використовував словники приблизно 664 рази за два століття. В останні роки судді все частіше звертаються до словників. Отже, юридична лінгвістика - це досить нова галузь лінгвістики та юриспруденції. Вона передуває на стику мови та права і, отже, є міждисциплінарною. Юридична лінгвістика виділяється насамперед мовознавцями, а не юристами. Однак слід зазначити, що юристи приділяють достатньо уваги саме питанню взаємозв'язку мови та юриспруденції в контексті правового спілкування чи правової культури. Однак ситуація з визнанням юридичної лінгвістики юристами залишається невизначеною. Особливістю є те, що вибір юридичної лінгвістики у спектрі соціогуманітарних досліджень є більш типовим явищем для закордонних розробок і набагато рідше зустрічається у вітчизняних виданнях. Це має принципове значення, оскільки нам доводиться працювати з різним змістом та багатим досвідом [3]. У цьому контексті варто згадати так званий лінгвістичний експансіонізм, який передбачає впровадження в лінгвістику теоретичних досягнень, понятійного апарату, методів та прийомів інших наук. Проявами експансіонізму в мовознавстві є створення маргінальних наук (соціолінгвістика, психолінгвістика, лінгвокультурологія, етнопсихолінгвістика, нейропсихолінгвістика, лінгвістична філософія, лінгвокультурологія, когнітивна та комп'ютерна лінгвістика, лінгвістика, що з'являється, нова лінгвістика, теорії мовленнєвих актів, лінгвопрагматики тощо), розширення меж

традиційних лінгвістичних дисциплін (наприклад, зближення словотворення з теорією номінації, ономасіології, семасіології, когнітивної лінгвістики тощо), а також застосування знання інших наук для пояснення та розуміння об'єкта шляхом створення інтегративних дослідницьких програм [4, с. 36]. Дослідники пов'язують це з експансіонізмом та прагненням якнайповнішого охоплення мов світу та їх форм існування як продовження емпіричного матеріалу лінгвістичних досліджень. І. Арнольд зазначає: «Інтеграція науки є досить характерним явищем нашого часу і поєднує насамперед далекі дисципліни. Давно помічено, що найцікавіші та принципово нові результати одержуються насамперед на стиках наук ... Комплексний розгляд об'єктів стало характерною рисою сучасної науки» [5, с.7].

О.С. Кубрякова відзначила одну з важливих тенденцій сучасного мовознавства. Вона виявляє прояв експансіонізму у появі нових «дуальних» наук (психолінгвістика та соціолінгвістика, соціальна та психосемантика тощо) та посилення традиційних зв'язків між лінгвістикою та філософією та логікою, у появі нових дисциплін (інженерія та обчислювальна лінгвістика), у формуванні нових областей знань у межах самої лінгвістики [6, с.208-209]. Очевидно, що прагнення розвинути нову галузь знань на межі лінгвістики та юриспруденції як самостійної наукової дисципліни органічно закладено в цій тенденції. Більше того, такий експансіонізм мовознавства у правовій сфері має зворотну детерміновану спрямованість, що пов'язано з розширенням лінгвістичних досліджень та їх прикладних результатів.

Слід зазначити, що значення юридичного аспекту мови та мовного аспекту права має як універсальний, так і конкретно-історичний характер. Мовна комунікація - одна з форм соціальної взаємодії, яка часто носить суперечливий характер, неминуче створює потребу в її «легалізації». У самій мові в багатьох її сферах завжди існувала тенденція до регулювання, внаслідок чого стихійна нормативність, як правило, змінюється кодифікацією, спочатку рекомендаційною, а потім більш жорсткою. Стихійне регулювання у міру накопичення та поглиблення конфліктних ситуацій дедалі більше стимулює процеси фактичної «легалізації» мови, людських відносин у зв'язку з використанням мови тощо, які є досить специфічними і тому вимагають особливого ставлення з боку юриспруденції.

Лінгвісти висловлюють свої погляди на існування юридичної лінгвістики як окремої науки та виділяють три основні напрями її досліджень:

- 1) допомога у вирішенні теоретичних проблем юридичної науки;
- 2) вдосконалення мовного забезпечення законодавчої практики;
- 3) підвищення рівня мовної підготовки, усного та письмового мовлення працівників правоохоронних та судових органів [3].

Юридична лінгвістика - відносно нова галузь лінгвістики та юриспруденції, яка зараз переживає період активного розвитку, але останнім часом більшість досліджень мови права поступово змінюють акценти: не лише формальні дослідження спеціальної мови з точки зору її термінології або синтаксична структура, а дослідження мови замінюється міждисциплінарним. Мова права вивчається як

соціальне явище. Не випадково у зв'язку з цим з'являються соціолінгвістичні дослідження проблем розуміння юридичної мови юристами-юристами. Проблеми, якими займається юридична лінгвістика, багатогранні та складні. Деякі з них вимагають як юридичної, так і лінгвістичної компетенції, а інші потребують глибокого теоретичного розуміння та практичного розвитку. Однак можна зробити висновок, що стан юридичної лінгвістики як науки знаходиться на стадії активних досліджень у всьому світі.

1. Заковоротная М.В., Благородова Е.А. О роли языка в современных социальных трансформациях. *Ценности и Смыслы*. 2014. № 6 (34). С. 5-19
2. Sanford Sch. Language and the law. URL: <http://idiom.ucsd.edu/~schane/law/introduction.pdf>
3. Коваль Н.Є. Юридична лінгвістика - перспективний напрям дослідження юридичного дискусу. *Філологія XXI століття: теорія, практика, перспективи* : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (24 квіт. 2015 р., Одеса). Одеса, 2015. С. 120-121.
4. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми : підручник. Полтава : Довкілля-К, 2008. 711 с
5. Арнольд И.В. Основы научных исследований в лингвистике : учеб. пособие. М. : Высшая школа, 1991. 140 с.
6. Кубрякова Е. С. Эволюция лингвистических идей во второй половине XX века (опыт парадигмального анализа). Язык и наука конца 20 века : сб. статей. М., 1995. С. 208-209.

Трень Тетяна
курсантка 2-го курсу
Дніпропетровський державний
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Алла Подворчан

КУЛЬТУРА ДІЛОВОГО МОВЛЕННЯ ПРАЦІВНИКА ПОЛІЦІЇ

Мовлення людини є своєрідною візитною карткою, яка характеризує рівень її освіченості, культури. Для поліцейського спілкування – це інструмент, який правоохоронець використовує для виконання своїх службових обов'язків. Саме тому працівникам поліції потрібно знати як загальні закономірності спілкування, так і особливості їх застосування у конкретних умовах службової діяльності. Оволодіння навичками ефективної комунікації є необхідною умовою виконання Національною поліцією України поставлених перед нею завдань із забезпечення

охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Тому це питання є досить актуальним сьогодні.

Мова відображає загальний рівень культури спеціаліста будь-якого фаху, стає своєрідним її показником. Встановлення позитивного контакту є важливим елементом співпраці представників органів внутрішніх справ з населенням. Вважаємо за необхідне сформулювати основні вимоги щодо культури спілкування працівників поліції з громадянами.

По-перше, поліцейський повинен бути привітним і усміхненим, при цьому необхідно враховувати обставини, за яких відбувається спілкування. Звісно, недоречно буде посміхатися в ситуації, коли в людини трапилося горе, і вона потребує підтримки й розуміння. У спілкуванні слід використовувати відкриті пози і жести, аби співрозмовник розумів, що правоохоронець не становить загрози. Рекомендується застосовувати норми мовленнєвого етикету.

Працівник органів внутрішніх справ має завжди уважно вислуховувати співрозмовника, а також надавати вичерпну, зрозумілу відповідь. Для того, аби пояснення поліцейського були доступними для кожного, треба використовувати прості й легкі для розуміння речення. Якщо відповідь виявиться незрозумілою, не варто дратуватися. Не підвищуючи голосу, повторіть сказане, детально роз'ясніть незрозумілі моменти.

Обов'язковою звичкою кожного працівника поліції має стати вміння активно слухати, тобто цілком віддавати свою увагу іншим у процесі спілкуванні. Активно слухати – це ще й помічати жести, міміку, зміни інтонації, голосу, виразу обличчя. Треба вміти вловлювати психологічний підтекст, інтуїтивно відчувати те, що людина не може або не хоче вимовити. Професія поліцейського вимагає повного опанування та використання різних технік активного слухання для виконання службових повноважень [1, с. 41].

Не можна бути занадто нав'язливим. Треба дати йому можливість сформулювати свій погляд на проблему. Слід сконцентровувати увагу на слуханні. Не треба гортати документи чи займатися іншою сторонньою справою, коли людина говорить з вами. Вам не потрібно погоджуватися з усім сказаним. Але людина повинна відчувати, що її почули [2, с. 32].

У спілкування з громадянами потрібно дотримуватися принципів поваги до людей, толерантності. Важливо розуміти, що необдумані фрази можуть легко образити партнера. Треба виявляти гарні манери, бажання допомогти. Така поведінка викликатиме довіру у оточуючих, а довіра – невід'ємна складова вдалої співпраці співробітників органів внутрішніх справ з громадянами. Якщо виникає необхідність зробити людині зауваження, треба це робити якомога коректніше, уникаючи конфлікту. Слід підійти до громадянина, назвати своє звання та прізвище, віддати військове вітання і, не вступаючи в суперечку, роз'яснити, в чому полягає порушення, яку відповідальність за нього встановлено. Якщо ситуація втрачає контроль, необхідно згладити непорозуміння.

Професія правоохоронця вимагає неабияких знань державної мови. Неправильно сформульована думка може стати причиною непорозумінь з громадянами, а інколи й неповаги з боку колег. До того ж правник повинен уміти вміло оперувати юридичними термінами, використовувати їх відповідно до контексту. Промова повинна бути плавною, рівномірною, мовлення – багатим, синтаксично різноманітним. Культура мовлення ґрунтується на:

3. правильності – дотримання мовних норм, що діють у мовній системі;
4. послідовності, тобто логічності та лаконічності думок;
5. коректності та доцільності вживання термінів, що вживаються, фраз;
6. чистоти мови (не вживати суржику, лайки);
7. точності, адже через відсутність точності в мові слухач може бути позбавлений можливості мати чітке уявлення про висловлені ідеї;
8. доречності висловлювань.

Мовлення поліцейського повинне характеризуватися грамотністю, доступністю, зрозумілістю смислових висловлювань, логічною злагоженістю викладення, переконливістю правової аргументованості з посиланням на різні факти доказів, правові норми.

Правнику під час виконання службових обов’язків доводиться спілкуватися з різними категоріями людей. Це можуть бути громадяни в нетверезому стані, наркозалежні. Кожну хвилину треба бути готовим до можливого прояву агресії. Під час комунікації з ними треба бути стриманим навіть тоді, коли особа, з якою комунікують, поводить неправильно. Якщо це не допомагає, потрібно пояснити, які наслідки тягне за собою протиправна поведінка, після цього слід вжити заходів щодо запобігання порушень громадської безпеки і порядку.

У жодному разі не можна відповідати грубістю на грубість. Варто пам’ятати, що під час затримання злочинець може сказати що завгодно, але не треба брати таке близько до серця. Працівник поліції має слідкувати за тим, аби своєю поведінкою не спровокувати небажане розгортання подій. Не рекомендують використовувати у службовій діяльності категоричну, ненормативну та жаргонну лексику. Однак у випадку, коли треба переконати осіб з антисоціальною спрямованістю припинити правопорушення, потрібно намагатися спілкуватись у звичній для них манері. Це повинно виглядати природньо, викликати довіру.

Поліцейський – приклад для суспільства, тому він не повинен керуватися стереотипами та упередженнями. Не завжди людина, яка впала чи лежить на вулиці, є п’яницею або безхатьком. Можливо, їй справді потрібна допомога. Саме тому уміння надавати першу медичну допомогу постраждалому – обов’язок працівника поліції.

У професійному середовищі спілкування теж є не менш важливим для співробітників поліції. У розмові з колегами треба шанобливо ставитися один до одного, незалежно від його звання чи посади співрозмовника. Слід завжди залишатися доброзичливими та виявляти коректність і толерантність до підлеглих.

Не треба створювати для співрозмовника незручного становища. Службові відносини не передбачають відвертої зацікавленості приватними справами, оскільки це може призвести до виникнення атмосфери недовіри та погіршення співпраці. Звісно, між колегами можуть виникати певні непорозуміння. Такі непорозуміння здатні легко перерости в серйозні конфлікти. Тому поліцейський повинен уміти визначати стратегію спілкування в залежності від конкретної ситуації.

Навіть під час буденної розмови зі старшими, рівними чи молодшими за званням працівниками поліції слід дотримуватися певних правил організації взаємин:

- молодший стосовно старшого доповідає, просить дозволу, виконує накази з подальшою доповіддю та подає документи;
- старший стосовно молодшого може наказувати, вимагати певної поведінки, затверджувати документи або пропозиції;
- рівний із рівним може повідомляти, сповіщати, просити допомоги та направляти документи [3].

Поліцейський, який стає учасником людських відносин, – своєрідний арбітр у конфліктних ситуаціях. Тому його мовлення – необхідний засіб вирішення загальнолюдських проблем.

Спеціалізація правоохоронця несе в собі велику відповідальність, адже ця людина повинна дуже дбайливо ставитись до своїх обов'язків. Успіх комунікації з громадянами забезпечується умінням ініціатора – поліцейського – взяти все це до уваги, використати для розв'язання професійних завдань. Від способу спілкування конкретного правоохоронця залежить громадська думка щодо всієї Національної поліції України. Співробітник органів внутрішніх справ – це обличчя всієї правоохоронної системи держави, а тому важливо, щоб правоохоронець був тактовним, коректним, доброзичливим, привітним, демонстрував бездоганне знання закону, чистоту мовлення та готовність завжди прийти на допомогу. Плідна співпраця поліцейських із громадянами є запорукою забезпечення належного рівня громадської безпеки у суспільстві. Отже, слід особливу увагу приділяти культурі мовлення правників.

1. Пам'ятка працівника Національної поліції України : Інформаційно-довідкові матеріали з питань професійного спілкування поліцейських / [уклад.: Клименко І. В., Швець Д. В., Євдокімова О. О., Посохова Я. С.] ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017. – 52 с.
2. Деонтологічні засади службової діяльності: Службовий етикет правоохоронця (поліцейського): Пам'ятка/ Петрова Г.М. Київ, Нац. акад. внутр. справ, 2015. – 104 с.

3. Сучасні шляхи розв'язання міжособистісних конфліктів працівниками ОВС // Іменем Закону. 2007. № 18–19 (5561). С. 32.

Цозик Артем
*курсант Національної академії сухопутних військ
ім. гетьмана Петра Сагайдачного
Науковий керівник
Задорожний Ігор*

ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ ПРАВИЛА ДОРОЖНЬОГО РУХУ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «АВТОМОБІЛЬНА ТЕХНІКА В Т.Ч. АВТОМОБІЛЬНА ПІДГОТОВКА»

Пандемія COVID-19, яка триває вже понад рік, поставила навчальні заклади перед складною дилемою - застосовуючи дистанційні форми навчання, добитися отримання навчаємими того рівня компетентностей, які набуваються під час засвоєння конкретної навчальної дисципліни, що забезпечить успішне виконання професійних обов'язків за обраною спеціальністю (спеціалізацією). Безумовно, далеко не кожену навчальну дисципліну можливо викладати в дистанційному режимі, і в першу чергу це стосується практичних, таких як виконання вправ вогневої підготовки, водіння бойових машин та автомобілів то що.

Робоча програма навчальної дисципліни "Автомобільна техніка в т.ч. автомобільна підготовка" передбачає вивчення наступних розділів:

- Будова та основи експлуатації автомобілів багатоцільового призначення;
- Правила дорожнього руху;
- Основи керування автомобілем та безпека дорожнього руху;
- Практичне водіння автомобілів.

Кожен з розділів робочої програми передбачає певну кількість навчальних годин на групі, практичні та самостійні заняття. На вивчення розділу Правила дорожнього руху виділяється 60 навчальних годин, розділ розбитий на 6 тем, кожна з яких включає в себе одне групове заняття тривалістю 2 навчальні години і два практичних заняття, кожне тривалістю 4 навчальні години. Не являється ніякою таємницею, що навіть до початку проведення проти епідеміологічних заходів в провідних країнах світу застосовувались методи дистанційного навчання для вивчення правил дорожнього руху. Застосування дистанційних форм та методів вивчення розділу Правила дорожнього руху в форматі виділення на кожен тему не 10 аудиторних навчальних годин, а лише 2 (для постановки завдань та перевірка результатів вивчення попередніх тем), що в підсумку дозволить значно збільшити, а саме на 48 навчальних годин практичну складову такого розділу навчальної дисципліни "Автомобільна техніка в т.ч. автомобільна підготовка" як - Практичне водіння автомобілів, що звичайно

позитивно вплине на спроможність курсантів оволодівати компетентностями, з водіння автотранспортних засобів категорії "В,С" за різних дорожніх умовах та дорожньо-транспортної обстановки.

В якості платформи для пробного дистанційного навчання, вибрана одна з лідерів дистанційного вивчення ПДР України онлайн автошкола "Час", засновником і керівником якої являється Максименко Євгеній Вікторович, випускник Самаркандського вищого військового автомобільного командно-інженерного училища 1994 р., кандидат технічних наук, доцент, автор навчально-методичного комплексу "ПДР України для викладачів", відео уроків з ПДР України та основ безпеки дорожнього руху, ілюстрацій з ПДР. Наразі відео матеріали та ілюстрації використовують понад 200 автошкіл по всій Україні для проведення занять. Дані послуги дистанційного онлайн вивчення ПДР курсантам 3-х навчальних груп факультету бойового застосування військ Національної академії Сухопутних військ до травня ц.р. надаються на безоплатній основі.

Запланованим результатом дистанційного вивчення ПДР повинна стати готовність навчаємих до здачі теоретичного іспиту в регіональних центрах МВС України.

До кінця травня ц.р. сплановано проаналізувати результати пробного дистанційного навчання, доповісти їх керівництву факультету бойового застосування військ та академії, з відповідними пропозиціями щодо зменшення аудиторних годин на ПДР і за цей рахунок збільшення годин практичної складової - "Практичне водіння автомобілів ". У разі згоди керівництва планую це провести в режимі відео конференції із залученням в т.ч. курсантів навчальних груп.

Фінансова сторона даного дистанційного навчання наступна. За реєстрацію кожної людини власник автошколи вносить абонплату. Крім того, ним оплачується плата за трафік, за оренду сервера, домену, заробітна плата програмісту, адміністратору, а також визначені чинним законодавством податки. Собівартість навчання одного слухача наразі 80-90 грн. в залежності від споживання трафіка (хтось все відео перегляне, хтось не все). З 1 квітня вартість послуг сервера зростає, тому собівартість наблизиться до 100 грн.

Вартість базового курсу навчання згідно офіційного сайту автошколи становить 490 грн. Для військових запропонована ціна 100 грн. за одну особу. Тобто, на них автошкола на заробляє, а лише перекриває накладні витрати. Таким чином вартість дистанційного навчання однієї навчальної групи у складі 25 осіб становить 2500 грн.

ЗМІСТ

- Andryashevskyj A.** *LAW ON REFERENDUM AS A MANIFESTATION OF DEMOCRACY IN UKRAINIAN SOCIETY*
- Apetyk Mykola** *INFORMATION SECURITY. PROSPECTS FOR ITS DEVELOPMENT FOR UKRAINE*
- Avhustynovych Vladyslav, Hryhoriev Volodymyr** *INFLUENCE OF COVID-19 IN THE TRANSPORT INDUSTRY*
- Berkyta Bohdana** *COMMUNICATION SKILLS FOR WORKPLACE SUCCESS*
- Bidnyk Maksym** *INTERNATIONAL STANDARDS OF POLICE ACTIVITY*
- Bila Liliia** *CONCEPT HOME IN ENGLISH PROVERBS AND SAYINGS*
- Bilyi Roman** *PARTICIPATION OF AN INTERPRETER IN CRIMINAL PROCEEDINGS*
- Bilyk Olga** *VERBALIZATION OF THE DIGNITY CONCEPT IN ENGLISH*
- Cherkasov Vyacheslav** *THE HISTORY OF POLICING IN CANADA*
- Chubaievska Mariia** *WORLD SECURITY CHALLENGES: CYBER THREATS*
- Ermolenko Diana** *COOPERATION OF THE SOCIETY WITH POLICE UNITS*
- Ferbyak Danylo** *THE ROLE OF CRIMINAL PSYCHOLOGISTS IN LAW ENFORCEMENT ACTIVITY*
- Gren Roman** *INCREASING THE LEVEL OF INNOVATIVE SECURITY OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF DEVELOPING DIGITAL ECONOMY*
- Gurskaya Gretta** *USE OF "MIXED FORMS" OF TRAINING AND DISTANCE LEARNING TECHNOLOGIES DURING PANDEMIC THREATS*
- Gutsulyak Olga** *ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF PROVISIONAL ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE OF SECURITY OF TERRITORIAL COMMUNITIES*
- Hrytsiv Yevhen, Kali Dmytro** *CYBERCRIME IN THE DIGITAL AGE*
- Hudak Vitaliy** *WOMEN IN LAW ENFORCEMENT*
- Hurkovskyy Dmytro** *ESPERANTO – THE PIECE OF HUMAN ART*
- Hutsul Veronika** *COMMUNICATION DURING COUNSELING SESSION*
- Ivanchenko Dmytro** *THE FORMATION OF LANGUAGE COMPETENCE OF FUTURE SPECIALIST*
- Ivanova Victoriya** *PROBLEMS OF FOREIGN LANGUAGES TRAINING INSTITUTIONS OF HIGHER EDUCATION WITH SPECIFIC CONDITIONS DURING A PANDEMIC*
- Ivanova Oleksandra** *MEANING OF DISTANCE LEARNING DURING THE PANDEMIC*
- Kalashnyk Viktoria** *THE FOUNDATION OF CYBERPOLICE IN UKRAINE*
- Kalinovska Tetiana** *LAW AND MYTHOLOGY*
- Kashirina Diana** *PROBLEMS OF POLICE INTERACTION WITH SOCIETY*
- Kasianenko Vladyslav** *PREVENTION OF ORGANIZED CRIME: FOREIGN EXPERIENCE*

Korbiak Iryna *THE MOST COMMON CAUSES OF ROAD ACCIDENTS*

Korotia Mykhailo *THE RIGHTS OF PRISONERS*

Kosyakina Olga *INTERROGATION AS THE MOST IMPORTANT ELEMENT OF THE WORK OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES IN THE SYSTEM OF FIGHT AGAINST CRIME*

Kovalenko Maryna *PROTECTIONS OF HUMAN RIGHTS (INTERNATIONAL EXPERIENCE)*

Kovalyk Irina *METHODS OF INVESTIGATING IMPROPER PERFORMANCE OF PROFESSIONAL DUTIES BY A MEDICAL OR PHARMACEUTICAL WORKER*

Kulish Yelyzaveta, Reminska Yelyzaveta *CONCEPT OF PUNITIVE MEASURES UNDER CRIMINAL CODE OF UKRAINE*

Kuzo Yurii *DANGEROUS VIRAL CHALLENGES*

Kyrylchuk Sophia *EUTHANASIA: UNDERSTANDING THE FACTS*

Lehan Yaryna *A GENERAL INTERPRETATION OF THE NEW THINKING ABOUT ROAD SAFETY*

Levchuk Marta *IMPROVING FOREIGN LANGUAGE SKILLS WHILE WATCHING MOVIES: AN EXPERIENCE OF LAW ENFORCEMENT PROFESSIONALS*

Lytvyn Yuliia *INNOVATIVE TECHNOLOGIES OF LEARNING DURING PANDEMIC IN HIGHER EDUCATION*

Makhno Serhii *TRAINING OF QUALIFIED POLICE PERSONNEL IN UKRAINE AND THE USA*

Martyniuk Daryna *DISTANCE EDUCATION CONCEPT*

Marycheva Olena *LEGAL REGULATION OF USING INFORMATION TECHNOLOGIES IN THE CIVIL PROCESS IN UKRAINE*

Melnyk Alina *JUVENILE COURT PROCEDURE*

Melnyk Iryna *COMMUNICATION PROCESSES IN SOCIETY*

Nerez Vladylav *PROBLEMS OF DISTANCE LEARNING IN THE WORLD*

Oliiarchuk Nadia *USING CHATBOT ON THE TELEGRAM PLATFORM FOR DATA PROTECTION*

Ovcharenko Dariya *CURRENT TRAINING ISSUES OF THE NATIONAL POLICE STAFF*

Pahomov Danylo *PROBLEMS OF CORRUPTION IN UKRAINIAN SOCIETY*

Pariy Tetyana *THE INTERACTION OF SUPPLY AND DEMAND*

Polivana Vitalina *PECULARITIES OF DISTANCE LEARNING*

Poryadina Nadiia *FORMS OF INTERACTION OF THE PATROL POLICE WITH THE OTHER SUBJECTS OF CRIME PREVENTION*

Pustova Nataliia *DECRIMINALIZATION IN CRIMINAL LAW OF UKRAINE*

Putas Kateryna *HOW CAN PSYCHOLOGY ADVANCE WORK OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES?*

Romenskyi Vladyslav *COOPERATION OF EUROPEAN POLICE AGENCIES BY THE NORWAIN EXAMPLE*

Saliy Kristina *POLICE SERVICES IN SWEDEN*

Senchuk Liubomyr *FUNDAMENTAL TRIAL RIGHTS OF THE DEFENSE*

Serdechnyi Artem *GERMAN POLICE DURING THE NAZI PERIOD*

Shevchyk Halyna *ROLE OF COMPETENT EXPERTS IN THE AREA OF TRAINING PROSPECTIVE SPECIALISTS*

Shilke Kateryna *THE ROLE OF A FOREIGN LANGUAGE IN TRAINING OF MODERN SPECIALISTS*

Shtangret Oksana *THE SPECIFIC FEATURES OF THE CONCEPT «CRIME» IN THE ENGLISH-SPEAKING WORLDVIEW*

Smolyak Valeriy *THE ROLE OF POLICE IN THE USA*

Stehniy Maksym *UK PROSECUTORIAL AND ENFORCEMENT AGENCIES*

Strizhak D., Bogatynsky E. *ACTUAL PROBLEMS OF HUMAN RIGHTS AND LAW ENFORCEMENT AGENCIES. EUROPEAN EXPERIENCE AND UKRAINIAN REALITIES*

Teterlieva Natalia, Shostak Olena *THE ACTUAL PROBLEMS FACING MINORITY GROUPS IN LAW ENFORCEMENT TODAY*

Tokar Alina *COMMUNICATIVE PRINCIPLES OF ACTIVITY OF DISTRICT POLICE OFFICERS*

Trofymchuk Alexey *THE ROLE OF STAFF IN PUBLIC TRANSPORT SECURITY*

Vavrynyuk Petro *CHALLENGES FACING LAW ENFORCEMENT IN THE 21st CENTURY*

Volobuiev Mykyta *THE USE OF DISTANCE LEARNING TECHNOLOGIES IN THE PERIOD OF PANDEMIC THREATS*

Yakovenko Tetiana *BLENDED LEARNING AS A MEANS OF PROVIDING EFFECTIVE EDUCATION UNDER QUARANTINE*

Yakovlev Olexandr *ADVANTAGES AND DISADVANTAGES OF DISTANCE LEARNING*

Zablotskyi Nazar *PREVENTION AND COUNTERACTION TO DOMESTIC VIOLENCE IN UKRAINE*

Zhura Kyrilo *INTERNET PIRACY*

Drobna Iryna *BESONDERHEITEN DER BILDUNG VON JURISTISCHEN BEGRIFFEN AUF DER SYNTAKTISCHEN EBENE*

Fedorenko Anastasija *AUFGABEN DER POLIZEI IM ERMITTLUNGSVERFAHREN (AUF BEISPIEL DEUTSCHLANDS)*

Lotocka Dana *VERWALTUNGSRECHTLICHE VERANTWORTUNG DES HAUPTARCHITEKTEN DES PROJEKTS*

Lotozjka Dana *BEKÄMPFUNG VON HÄUSLICHER GEWALT. PROJEKT «POLINA» DER UKRAINISCHEN POLIZEI GEGEN HÄUSLICHE GEWALT*

Marynowytsch Roksoljana *MÖGLICHKEIT DER POLIZEILICHEN EU-FRIEDENSMISSION IM OSTEN DER UKRAINE*

Schafranska Solomiya *DAS PROBLEM DER CHAOTISCHEN STADTENTWICKLUNG UND SEINE FOLGEN*

Sowban Bohdan *BEZIEHUNGEN IM BEREICH DER ARCHITEKTUR- UND BAUTÄTIGKEIT ALS SCHUTZGEGENSTAND DES ADMINISTRATIVEN DELIKTSRECHTS*

Trokhimchuk Witalina *DER AKTUELLE STAND DER GESETZGEBUNG IM BEREICH BRANDSCHUTZ VON HOCHHÄUSERN*

Boubnyak Nazar *SAPEURS-POMPIERS EN FRANCE*

Brovtchuk Snygeana *LA TERRE EN DANGER*

Maystrenko Alyona *LE CYBER-TERRORISME DANS LE MONDE*

Orletsky Ivan *LES DROGUES ET LA LOI*

Pidvirna Anna *ÉTAT DE DROIT*

Sobol Sophie *LES 7 PROCES LES PLUS ABSURDES*

Tchopyuk Tetyana *LES NORMES ET LES LOIS D'EMPLOI AU CANADA*

Альошина Марія *ПРОФЕСІЙНЕ СПІЛКУВАННЯ ПАТРУЛЬНИХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ІЗ РІЗНИМИ КАТЕГОРІЯМИ ГРОМАДЯН*

Атаманенко Оксана *ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ПЕРІОД ПАНДЕМІЧНИХ ЗАГРОЗ*

Байрак Катерина *ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ, НАЦІОНАЛЬНИХ ТА ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ*

Берекеля Наталія *ЛЕКСИЧНІ ПОМИЛКИ В ЗАСОБАХ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ*

Бесага Володимир *ДО ПИТАННЯ СЕРТИФІКАЦІЇ ТА ПОВІРКИ ГАЗОАНАЛІЗАТОРІВ*

Біляєва Оксана *СИНОНІМІЯ В СУЧАСНІЙ ПСИХОЛОГІЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ*

Бойко Вікторія *АВТОРСЬКІ НЕОЛОГІЗМИ У ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ*

Бондаренко Катерина *ЗНАЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ПРОФЕСІЙНОМУ СТАНОВЛЕННІ МЕНЕДЖЕРІВ ГОТЕЛЬНО- РЕСТОРАННОЇ СПРАВИ*

Бурковська Олена *КОМУНІКАЦІЯ ЯК УСПІШНА СТРАТЕГІЯ БІЗНЕСУ*

Власенко І. *МОВНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ*

Дмитрів Олександра *ДОСВІД ДЕЯКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН ЩОДО ПОДОЛАННЯ КОРУПЦІЇ В ПОЛІЦЕЙСЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ*

Дяків Олена *ПОЗИТИВНИЙ І НЕГАТИВНИЙ АСПЕКТ ВЗАЄМОДІЇ МОЛОДІ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ*

Зав'ялов Дмитро *МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ТА ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ*

Квасниця Олена *ВЗАЄМОДІЯ ПОЛІЦІЇ ТА ГРОМАДИ (COMMUNITY POLICING) В УКРАЇНІ*

Козар Мар'яна *ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ЗМІШАНИХ ФОРМ НАВЧАННЯ І ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ*

Лаврова Карина *БРАНИЦЬКІ ЯК КУЛЬТУРНІ ПРОМОУТЕРИ БІЛОЇ ЦЕРКВИ*

Лукомська Аліна РОЗДУМИ ПРО ФІЗИЧНЕ ЗДОРОВ'Я І МОРАЛЬНІ ПРИЦИПИ
ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ СУВЕРЕННОЇ УКРАЇНИ

Малахова Карина ДОСВІД ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В УМОВАХ
ПАНДЕМІЇ COVID-19

Наконечна Лілія ІЛОН MASK: ЖИТТЯ ЗА МЕЖАМИ РЕАЛЬНОСТІ

Опалькова Анастасія ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ
КРИПТОВАЛЮТИ

Стрижак Дмитро КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ЩОДО РОЗУМІННЯ СУЧАСНОЇ
ЮРИДИЧНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Трень Тетяна КУЛЬТУРА ДІЛОВОГО МОВЛЕННЯ ПРАЦІВНИКА ПОЛІЦІЇ

Цозик Артем ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ПІД
ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ ПРАВИЛА ДОРОЖНЬОГО РУХУ НАВЧАЛЬНОЇ ДИ-
СЦИПЛІНИ "АВТОМОБІЛЬНА ТЕХНІКА В Т.Ч. АВТОМОБІЛЬНА ПІДГОТОВКА"

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО

Матеріали науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти
(українською та іноземними мовами)

09 квітня 2021 року

Відповідальний за випуск
І. Ю. Сковронська

Опубліковано в авторській редакції
